BECCA SLIPPER

Peste ani

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Thomasina Meade stătea în locul ei favorit de pe Greenchester Hill și cuprindea cu privirea valea râului Tyne, punctată de apariții sporadice ale ruinelor zidului roman, parte componentă a peisajului încă din cea mai fragedă copilărie. Se întrebă a mia oară unde va găsi curajul să le lase în urmă. Dar va fi obligată, chiar foarte curând.

Adesea simțise căldura stâncii pe care se așezase, dar astăzi, nici ziua însorită de vară nu reușea să-i ridice moralul. De obicei, stătea în partea cealaltă a aflorimentului, dar azi n-ar fi putut suporta imaginea căsuței lor sărăcăcioase, care urma să dispară în curând.

Nu avea cum să se opună, din păcate, fiindcă era o luptătoare. Dacă ar fi fost vorba de vreo locuință englezească impunătoare, nu s-ar fi ajuns la demolare, dar era o simplă căsuță veche, lipsită de orice valoare istorică sau arhitecturală, și stătea în calea proiectatei autostrăzi.

Locuitorii din Greenchester considerau cel puțin miraculos faptul că satul nu dispăruse în întregime. Când veniseră topografii, toți trecuseră prin clipe de groază, până ce inginerii găsiseră o soluție. Doar casa Meade nu putuse fi salvată.

Desigur, urma să primească compensații, dar numai conform evaluării, fără să se țină seama de banii necesari achiziționării unui nou cămin. Cuantumul pe care urma să-l primească n-ar fi acoperit nici prima rată pentru o casă la oraș, iar o ipotecă i-ar fi depășit posibilitățile. Măcar dacă ar fi găsit vreo altă casă de închiriat în Greenchester, dar așa ceva nu exista.

Singura soluție era un apartament în Newcastle. Copiii, frații ei după tată, erau dezolați. Locuiseră acolo întreaga viață, fiindcă Stephen, tatăl lor, își dorise ca ei să crească beneficiind de lipsa de griji a unui trai la țară.

Măcar dacă Madeline, mama vitregă a Thomasinei, n-ar fi murit atât de repede după tatăl ei. Cumva, împreună, ar fi reușit să se desurce. Gândul la Maddy îi trezi nostalgia. Fusese atât de amuzantă. În preajma ei, apărea mereu câte un motiv de râs.

De cât curaj daduse dovadă, acceptând o fiică vitregă de doisprezece ani când ea nu avea decât douăzeci și doi. Întotdeauna se înțeleseseră de minune. Glumind, tata spunea că n-are nici o șansă să se apropie de nevastă din cauza amiciției dintre ele. Destul de neplăcut că tata se stinsese la doar patruzeci și nouă de ani, când abia începuse să-și facă un nume printre scriitori, dar moartea lui Maddy, după numai trei luni, pe când avea treizeci și cinci de ani, fusese un dezastru. Dar omul trebuie să suporte asemenea nenorociri – ce clișeu stupid.

Fusese un an teribil, întâmplările favorabile și cele nefericite succedându-se cu viteză. Fuseseră încântați când tata reușise să renunțe la serviciul din Newcastle pentru a se dedica scrisului. Calculaseră că, dacă ar fi făcut economie la sânge timp de un an, veniturile lui ar fi crescut suficient ca să le asigure viitorul.

Thomasinei i se oferise o slujbă mai bună decât cea de la poștă. Acum, era secretară la o mare fermă din vecinătate, cu o crescătorie de vaci și o exploatare agricolă extrem de eficiente. Fusese minunat: aproape de casă, salariu mai mare, program de lucru mai scurt – acesta era cel mai important avantaj, fiindcă Thomasina moștenise îndemânarea tatălui de a folosi cuvintele, iar asta însemna că avea timp să-și exerseze talentul.

– Pune-te pe treabă cât ești tânără, o impulsionase tatăl. Te descurci foarte bine la scurte povestiri, poezii sau reportaje. Acum, că ai mai mult timp, apucă-te de ceva mai consistent – un roman. Nu proceda ca mine, nu amâna șansa unui succes răsunător pentru beneficiile mărunte ale jurnalismului, numai fiindcă pentru moment suntem cam strâmtorați. Dacă aș fi avut mai mult curaj, până acum eram deja cunoscut ca romancier. N-aș fi lăsat să treacă vremea, până a ajuns să fie prea târziu.

– Prea târziu? reacționase imediat Thomasina. Tată, n-ai decât patruzeci și nouă de ani. Nu fi absurd.

El începuse să râdă.

– Păi, Tamsin, la douăzeci și patru de primăveri, simți că viața nu are limite. La vârsta mea, începi să pricepi că vremea a zburat, că anii ce urmează s-ar putea să treacă mult mai repede. Acesta este motivul pentru care am renunțat la serviciul permanent, astfel încât să profit de opt ore de activitate creatoare pe zi. Și sunt încântat.

Nouă luni mai târziu, înțelesese că Stephen Meade simțise probabil că nu mai avea mult de trăit. Își dormea deja somnul de veci într-un colțișor însorit al cimitirului din Greenchester. În ultimele luni de viață, avusese spor, scriind până în ultima clipă, încercând să asigure un trai cât mai bun pentru soție și copii.

– Mă bucur că ai relații așa bune cu Madeline, Tam, îi mărturisise el. Va avea nevoie de tine. Zâmbise, cu ochii albștri larg deschiși pe figura sfrijită. N-am avut puterea să-i vorbesc, dar poți să-i spui după … Mi-ar plăcea să se recăsătorească. E mult prea tânără ca să-și petreacă restul vieții de una singură.

Dar ea nu-i supraviețuise nici măcar un an. Într-o noapte, pe când stăteau la televizor, murise, fără să suspine măcar – din cauza unei nedepistate afecțiuni cardiace.

Thomasina se bucura că mama vitregă se stinsese pe neașteptate. S-ar fi chinuit dacă ar fi știut că-și va lăsa copiii singuri și că fiica vitregă va trebui să-și asume responsabilitatea creșterii lor. Nu-i păruse o povară de nesuportat până ce căzuse și această ultimă lovitură, iminenta pierdere a acoperișului de deasupra capului. Cu proprietatea, cu salariul ei și cu modestele drepturi de autor ale tatălui, s-ar fi putut descurca. Măcar dacă ar fi lăsat în urmă mai multe cărți! Așa însă, cât de curând, va trebui să le spună lui Matthew și Edwinei că erau obligați să se mute la oraș. Încă mai sperau, împotriva rațiunii, să se elibereze vreo căsuță din împrejurimi. Totuși, aveau să se adapteze și măcar le-ar fi rămas amintirea.

Înainte de a accepta noua slujbă, tata îi propusese să facă o excursie de documentare în sud, două-trei săptămâni, doar ei doi, așa cum procedaseră și de Paște, ca să adune material pentru un nou roman.

Thomasina își amintea în amănunt toate detaliile acelei călătorii. N-avea să uite niciodată hoinăreala pe coasta aceea minunată, incitantă, încărcată de istorie. Cu ochii minții, îl revedea, stând în picioare în donjonul castelului Portchester, privind spre Franța pe deasupra portului și spunând: „închipuie-ți, Tam, Henric al V-lea și-a adunat aici trupele, pregătindu-se pentru bătălia de la Azincourt". Ce amintiri minunate!

Apoi, venise ziua extraordinară în care descoperiseră casa Noii Zeelande, din Haymarket. Pe timpul acelei vacanțe, în vreme ce vizitau un muzeu, Stephen avusese încă o idee de subiect. Fusese fermecat de armele prezentate în secțiunea Pacificului de sud. Se apucase imediat să caute material documentar. Mai târziu, dacă ar fi avut succes, ar fi putut întreprinde și o călătorie. Luase notițe amănunțite privind uneltele de piatră. Apoi se cufundaseră în lectura ziarelor, pentru a lua contact cu situația contemporană din Noua Zeelandă.

Brusc, Stephen Meade căzuse pe gânduri, apoi lovise cu pumnul în masă, spunând:

– Extraordinar! Pur și simplu, nu-mi vine să cred. L-am crezut mort!

Thomasina ridicase capul. Era o declarație ciudată. Să se fi referit la intriga următorului roman?

– Despre cine vorbești, tată? Vreun cunoscut din timpul războiului?

El râsese, continuând să privească foaia de ziar.

– Nu, nu din război. Nici măcar din primul. Și nici chiar din timpul războiului cu burii! A fost militar de carieră. Credeam că a fost ucis în timpul unui conflict de frontieră, în India, pe la 1870.

– Tată, n-are logică. Ce vrei să spui? Pe atunci, nici nu existai. Nici mama ta nu se născuse încă!

– Iartă-mă, Tam. Este atât de incredibil. Vreau să spun, șansele să-mi cadă sub ochi această informație. Ziarul ăsta – îl lovi cu degetul – Christchurch Argus, a publicat o serie de articole în amintirea strămoșilor pionieri, scrise de urmașii acestora. Ăsta se referă tocmai la Thomas Swainson!

În mintea Thomasinei se produse un declic.

– Swainson? Să vedem – parcă era numele de domnișoară al mamei tale. Pe străbunicul îl chema Edwin Swainson. Edwina a fost botezată după el.

– Într-adevăr. Și coincide cu ce mi s-a povestit despre el. Mama nu și-l mai amintea, fiindcă nu avea decât trei ani când s-a prăpădit. Fusese mezina unei familii foarte numeroase. Sora ei, Jane, avea cel puțin douăzeci de ani mai mult și spunea că Edwin era blond, cu ochi albaștri și foarte blând.

Thomasina izbucni în râs.

– Ei bine, nu prea aduce cu Edwina noastră. Încă de la naștere, era dispusă să cucerească întreaga lume. Ba chiar gata să se bată și în numele altora.

– Adevărat. Revenind la articol: Edwin s-a căsătorit cu Bessie Swainson, străbunica ta. Îți mai amintești poveștile?

– Da, destul de bine. Să vedem … cred că știu mai multe despre Bessie. Această ramură a familiei pare să se fi stins. O chema Elizabeth Temple Watson, iar Temple este și unul dintre prenumele mele. Vai de mine, ce mai știu despre familia Swainson? Copiii au rămas orfani la vârste fragede. Doi băieți și o fată, Adelaide, care a emigrat în Canada. Bunica spunea că până la urmă i-a pierdut urma complet. Și Thomas … a plecat în India și a fost ucis. Luase foaia de ziar. Așa că n-avea cum să fi ajuns în Noua Zeelandă, ca pionier. Trebuie să fie altcineva, tată. Ah, pricep … vrei să spui că n-a fost ucis.

El pusese mâna pe articol.

– Totul se potrivește, Tamsin. Aș vrea să văd cât îți mai amintești din vechea poveste. N-ai mai auzit-o de multă vreme.

Ea închisese ochii, încercând să elimine din minte influențele prezentului.

– Au existat trei copii ai familiei Swainson, rămași orfani. Edwin, Thomas și Adelaide. Cel mai mare, Edwin, nu avea decât nouă ani. Se părea că n-au altă șansă decât un orfelinat și pe atunci instituțiile astea nu arătau ca în zilele noastre. Apoi un unchi i-a luat la el, cu condiția ca Edwin să lucreze cu el în mină, conducând poneii. Bunica spunea că mai avea încă șapte copii. Edwin a decis că trebuie să ajungă să muncească la suprafață, la lumina soarelui, ca să asigure o viață decentă pentru frate și soră. După un timp, a devenit tâmplar specializat în restaurarea mobilelor vechi. Bessie, cea care urma să-i devină soție, era mezina alintată, de

numai șaptesprezece ani, a familiei ei și nu muncise niciodată. Tatăl ei era proprietarul unei fabrici de încălțăminte. Toți frații și surorile erau blonzi, cu excepția ei care era subțirică și tuciurie ca o țigancă. Ceilalți se căsătoriseră deja, iar când mama ei s-a îmbolnăvit de un cancer incurabil, ultima ei dorință a fost să-și vadă și mezina măritată. Edwin era un obișnuit al casei și mama ei a pus la cale combinația. Edwin își adora viitoarea soție cu pasiune romantică, deși aceasta rămăsese neștiutoare. Au locuit împreună cu mama, a cărei boală nu s-a mai agravat, o vreme. Prima lor fiică, Jane, s-a născut după mai puțin de un an. Adelaide a plecat în Canada, s-a măritat cu un canadian de origine franceză și le-a scris despre minunatele condiții de acolo. Edwin s-a hotărât să-și încerce și el norocul. După trei ani, și-a chemat soția, dar Bessie n-a vrut să părăsească Anglia, așa că s-a întors acasă.

Cu puțin înainte, Thomas tocmai venise din India, într-o permisie. Avuseseră parte de un iunie extraordinar, povestea bunica, după spusele mamei ei. Nicicând nu fusese Bessie mai fericită. Thomas i-a scos la un picnic pe valea râului Tyne, le-a arătat ruinele zidului lui Hadrian, i-a dus la castelul Alnwick, i-a organizat o vacanță de neuitat. Thomas abia aștepta ca fratele lui să se întoarcă acasă, să se bucure împreună de viața aceea fără griji, de care n-avuseseră parte în copilărie.

Bessie nici nu-și dădea seama din ce motiv cerul părea mai albastru ca niciodată, zilele se scurgeau mai repede și trandafirii păreau mai parfumați, până în clipa când a simțit că s-a îndrăgostit de Thomas. Amândoi erau prea cinstiți ca să-și piardă controlul. Bessie nu-l iubise niciodată pe soțul ei, dar fusese fermecată de gentilețea și blândețea lui, iar Thomas îi datora atât de mult fratelui … de dragul lui și al Adelaidei, Edwin își petrecuse anii tinereții în bezna și umezeala din mină. Au păstrat secretul, iar Edwin și-a amintit mereu cu plăcere de permisia fratelui, după ce acesta a fost dat mort în acțiune, câteva luni mai târziu. El și Bessie își doreau un fiu pe care să-l boteze Thomas. Dar au avut fiică după fiică. Apoi, spre marea lor satisfacție, a venit pe lume și un băiețel. Dar micul Thomas a murit la opt luni, în urma unei crize de convulsii. În 1800, pe când Bessie avea treizeci și șapte de ani, s-a născut mama ta și a

fost numită Thomasina. După numai trei ani, Edwin a murit de astm, boală dobândită pe vremea când lucrase în subteran. Nu avea decât patruzeci și patru de ani. Mama ta și-a dorit la rândul ei un băiat care să poarte numele de Thomas, ca să-i facă plăcere lui Bessie, dar fiul ei a trăit numai câteva zile. Tu te-ai născut mult mai târziu, când și ea împlinise treizeci și șapte de ani, și m-ai botezat Thomasina ca să-i faci plăcere, fiindcă aflaseși deja că mama nu mai putea face alți copii.

Își coborî ochii asupra articolului. Era intitulat: „Thomas Swainson, un adevărat pionier".

Se spunea că probabil nu sosise la bordul uneia dintre primele patru corăbii, ci câțiva ani mai târziu, venind din India, unde se credea că fusese ucis în luptă. Fusese capturat de un trib rebel, evadase și, după aventuri istovitoare, ajunsese din nou în lumea civilizată. Din cauza rănilor, i-ar fi fost imposibil să se înroleze iar. Mai întâi plecase în Africa de Sud. Simțea că nu se mai poate întoarce în Anglia. Ar fi riscat să-și înșele fratele. Oricum, Edwin și Bessie îl credeau mort de câteva luni și probabil că abia se obișnuiseră cu ideea. Mai bine ca lucrurile să rămână așa. Într-o bună zi, se îmbarcase pentru Noua Zeelandă, cea mai îndepărată destinație posibilă.

Mai târziu, se însurase, iar articolul era scris de fiul lui cel mai tânăr, născut pe la sfârșitul secolului, un oarecare Ebenezer Swainson, care continua să locuiască la ferma întemeiată de tatăl lui, pe lângă Lyttelton Harbour, în peninsula Banks. Locul avea un nume romantic, Ngahuru Marama, sau Bay of the Harvest Moon. Avusese parte de o viață plină, utilă și fericită, umbrită numai din când în când de nostalgia după fratele din Anglia și sora din Canada.

Cea mai mare parte a articolului se ocupa de perioada de început, cu lupta pe care o dusese ca să devină proprietar de pământ și cu eforturile de a participa la viața economică a provinciei.

***

În noaptea aceea, la hotel, Stephen o rugase pe Thomasina să-i scrie acestui văr, prin intermediul străjerilor din Christchurch.

– Cred că numele meu, Stefphen Meade, n-ar avea nici o semnificație, dar dacă pe plic o să apară Thomasina Temple Meade, s-ar putea să priceapă că ești urmașa lui Elisabeth Temple Swainson.

Răspunsul lui Ebenezer fusese cât se putea de prompt. Scrisoarea primită îl emoționase profund. Imediat, se gândise la posibilitatea ca familia să se reunească, explicându-le că, așa cum se putea observa din fotografie, vechiul conac nu ducea lipsă de spațiu și că, în prezent, acolo nu locuia decât el, nepotul lui și o menajeră! În următoarea scrisoare, Stephen declarase cu entuziasm că, îndată ce va fi încasat niște drepturi de televiziune, urmau să se suie în primul avion. În ultimul an, Ebenzer citise două dintre cărțile publicate de el.

Thomasina începuse să viseze că tatăl ei va ajunge destul de repede să se descurce din scris, că va publica un nou roman, bazat poate pe istoria familiei. Împreună cu Maddy, în secret, puseseră deoparte bani pentru călătoria lui. Dar lovitura se produsese înainte ca ele să apuce să abordeze subiectul.

În scrisori, nu pomenise despre boală … după el, ar fi fost păcat să umbrească astfel o corespondență atât de fericită. Ebenzer își închipuise că o ducea bine și aflase adevărul abia după ce Thomasina îi dăduse trista veste. N-o făcuse decât fiindcă oricum, în curând, ar fi fost nevoită să-i dea o adresă nouă.

Până în acea clipă, el crezuse că romanele publicate le asigurau o oarecare siguranță financiară.

Acum toate visurile ei privind viitorul tatei și al lui Maddy se spulberaseră; n-o mai preocupa decât supraviețuirea familiei, luarea unor decizii optime, prevăzătoare.

Astăzi, în clipa asta, îi era foarte clar că nu mai putea amâna hotărârea. Ieri, primise o scrisoare de la autorități, prin care li se stabilea un termen limită. În caz că nu-și găsiseră încă o casă, erau gata să-i asigure un apartament cu chirie la oraș. Așa că ce rost mai avea să piardă vremea visând la Noua Zeelandă?

Dintr-o dată, cum stătea pe cornișa stâncoasă, figura îi fu luminată de un zâmbet. Numai dacă nu câștiga concursul, desigur! Probabilitate de unu la o mie, sau mai mică. Copiii o bătuseră la cap să se înscrie, iar ea acceptase numai ca să le abată gândurile de la lucruri mai puțin plăcute. Lucraseră împreună la descifrarea codului din reclama companiei aeriene care sponsoriza competiția. Răspunsul era un slogan în favoarea călătoriilor cu avionul. Răspunsese la întrebarea despre Noua Zeelandă. Pierduse o mulțime de timp frunzărind istoria și geografia țării și, în cele din urmă, trimisese eseul pe tema dată: „De ce doresc să vizitez Noua Zeelandă". Probabil că avusese un avantaj. Pusese pe hârtie povestea de dragoste dintre Bessie și Thomas și vorbind despre articolul descoperit. Nu avusese nevoie de înfloriturі. Premiul consta dintr-o călătorie în Noua Zeelandă. Slabă speranță!

În clipa aceea, visarea îi fu întreruptă de zvon de glasuri, venind din vale. Erau copiii.

Vocea lui Matthew era mult prea gravă pentru cei unsprezece ani ai lui.

– Trebuie să găsim o soluție, Edwina. Tamsin își face prea multe griji din cauza noastră. Își închipuie că nu vom face față vieții de la oraș.

Vocea Edwinei răsuna mai slab.

– Nu cred că voi reuși, Matthew! Dar tu? Părea nesigură.

– Trebuie să ne descurcăm, Ed, veni răspunsul filozofic, nepotrivit cu vârsta băiatului. Nu s-a ivit nici o ocazie să rămânem aici. Nu există nici o căsuță de închiriat. Așa că-i important s-o convingem că ne atrage ideea să ne mutăm la oraș. Te pricepi să te prefaci. Am auzit-o pe doamna Bruce spunându-i lui Tam că cei mici se adaptează foarte ușor. Că după o perioadă de dor de casă, o să ne revenim. Așa că, deseară, după ce se va întoarce acasă – cred că acum este la familia Bruce – o să jucăm un rol, o vom convinge că ne-am obișnuit cu ideea. Și va trebui să pari entuziasmată! Haide, să vedem cine ajunge primul!

Bineînțeles că o luase din loc înainte ca Edwina să aibă vreme să protesteze. Tamsin nu ieși din ascunzătoare decât după ce, privind pe furiș, constată că trecuseră pârâul și dispăreau printre pomii din livadă. Se va preface păcălită de încercarea lor și poate că în timp vor ajunge să constate că traiul la oraș are și părți bune, în compensație.

Mielușeii! Probabil că vor fi neobișnuit de tăcuți.

Tăcuți? Nici vorbă. Apropiindu-se de casă, fu întâmpinată cu țipete stridente, fiecare încercând să-l acopere pe celălalt, în încercarea de a fi primul care-i dădea noutatea. Asta nu făcea decât ca mesajul să fie incoerent.

Edwina își folosi cu pricepere umărul pentru a-și îndepărta temporar fratele și a câștiga disputa. Apoi reuși să îngaime printre gfâfâieli:

– O scrisoare … de la compania aceea aviatică. Cred că am câștigat! Excursia în Noua Zeelandă. N-are cum să fie altceva.

Matthew o împinse la o parte.

– Deschide-o, repede! spuse el înmânându-i plicul. Trebuie să fie vești bune, nu-i așa?

– Țineți-vă firea! îi temperă ea în pripă. S-ar putea să fie doar un chestionar, sau vreun premiu de consolare.

Rupse plicul, fiind la fel de plină de speranță, totuși. Ar fi fost o încurajare grozavă. Din prima aruncătură de ochi, văzu tot ce era important. Câștigaseră – o călătorie pentru doi adulți, sau pentru un adult și doi copii! Împreună cu bani de buzunar și cu toată îmbrăcămintea necesară fiecăruia dintre ei. Brusc, simți că i se moaie picioarele și se lăsă să cadă pe băncuța care încercuia trunchiul unui măr.

– Ce ai pățit? se speriară copiii.

Reuși să-și revină.

– O prostie. Îmi tremură genunchii. Am câștigat!

– Ura! exclamă Matthew și făcu o tumbă. Apoi se ridică, cu o expresie mai serioasă pe chip, și întrebă: Crezi că am putea primi bani în locul premiului, Thomasina? Adică, putem folosi contravaloarea biletelor să cumpărăm o casă?

– Ea scutură din cap.

– Nu – m-am interesat. În regulament scrie că, dacă nu facem excursia, va beneficia de ea următorul concurent. Este vorba de două luni, cu toate cheltuielile acoperite. Asta înseamnă că nu va trebui să intrăm în economiile noastre. Și pe deasupra, vom avea parte de o vacanță de neuitat! Stați puțin să termin scrisoarea. Citi, apoi ridică privirea scânteietoare. Mai există un supliment! Le-a plăcut stilul meu și au înțeles că sunt fiica lui Stephen Meade – au dedus-o din eseul meu

despre articolul neozeelandez – și sunt convinși că i-am moștenit talentul. Ah, ce bine – cei care mi-au scris par să fie la curent cu opera tatei și-mi propun să scriu o dare de seamă asupra excursiei, din punctul de vedere al clientului de încredere, cu scop publicitar. Se oferă să plătească foarte bine. Ia să vedem și data plecării … Doamne, vom fi pe drum înainte să apucăm să ne dumerim despre ce-i vorba. Conform acestui itinerar, în final, vom petrece o săptămână la Christchurch. Am să întreb daca nu putem prelungi șederea acolo cu vreo două săptămâni, ca să putem vizita Harvest Moon Bay și să-l cunoaștem pe vărul Ebenezer Swainson. O să fie fericit să afle că venim!

Abia înainte de culcare, Matthew veni cu o idee minunată.

– N-ar fi mai frumos să nu-l anunțăm? Oricum, nu prea mai este vreme. Hai să-l sunăm din Christchurch.

– Da, probabil că ar avea o surpriză dacă ne-ar auzi vocile la telefon, Matthew. Ce încântare că aveau ocazia să se gândească și la distracții. Mintea ei era cuprinsă de haos. Dacă reușea să trimită reportaje frumoase, putea spera o slujbă permanentă la departamentul publicitar al companiei. Ah, în seara asta se simțea optimistă. La întoarcere, va avea destulă vreme să se ocupe de viitorul nesigur.

***

Se delectară mai ales cu ocazia cumpărăturilor. De atâta timp făceau economie, încât cheltuitul devenise o desfătare. Edwina era în extaz, alegându-și niște blugi moderni, peticiți, și diferite alte articole de îmbrăcăminte.

Totuși, împachetatul și depozitarea mobilei în șopronul pus la dispoziția de doamna Bruce îi provocară Thomasinei destule mâhniri. Cel mai neplăcut moment a fost când a încuiat pentru ultima dată micuța ușă verde, conștientă că nu va mai avea niciodată ocazia s-o deschidă; că în vatră nu vor mai arde bușteni de esență aromatică. Se simțea ca și când și-ar fi trădat căsuța, veche de peste două sute de ani, ale cărei urme vor fi curând șterse de panglica de macadam și asfalt a autostrăzii.

Thomasina se scutură de tristețe și porni spre locuința familiei Bruce, fără să se uite în urmă. Avea să arboreze o expresie fericită, încrezătoare în viitor. Nu trebuia să-i lase pe cei mici să-i ghicească sentimentele.

Copiii erau entuziaști. A doua zi, urmau să plece cu trenul la Londra. Compania aviatică le asigura o gustare, iar peste încă o zi, urmau să părăsească Anglia sfârșitului de toamnă, pentru a ajunge în Noua Zeelandă la începutul primăverii. Mai întâi, vor decola după-amiază în direcția Los Angeles, urmărind apusul de soare, câștigând astfel multe ore. Matthew era plin de informații privind schimbările de fus orar și despre toate locurile pe care urmau să le viziteze.

Vor vedea Disneyland și Hollywood, precum și o bună parte din California. Vor petrece zile de vis în Hawaii și Fiji. Apoi, zborul spre Auckland avea să marcheze începutul turului prin Noua Zeelandă. Thomasina spera că vărul Ebenezer n-avea să prindă de veste. Dorea foarte mult să-i facă o surpriză. Nu prea avea de ce să se teamă; campania publicitară era adresată potențialilor turiști britanici.

Pregătise un cadou minunat pentru Ebenezer: o fotografie veche și bine păstrată, din 1870, reprezentându-i pe Thomas, Bessie și micuța Jane, în grădina de trandafiri a mamei lui Bessie.

Spre norocul ei, hotărâse să arunce ramele vechi ale portretelor de familie, pentru a reduce spațiul de depozitare. Sub fotografia cu Edwin, Bessie și toate fgiicele lor, găsise această poză. Bănuia că Bessie o ascunsese acolo ca s-o poată privi uneori în secret. Fusese făcută în vreme ce Edwin era încă în Canada – și vorbea de la sine. Fotograful îl surprinsese pe Thomas râzând și privind spre cumnată-sa și spre nepoată, iar în ochii ei se reflecta nestânjenită iubirea. Thomasina era convinsă că Ebenezer, bătrânul romantic pe care-l trăda articolul din ziar, ar fi preferat această amintire oricărui alt cadou.

Capitolul 2

Această ultimă săptămână de septembrie coincidea cu sfârșitul călătoriei. Luna abia trecută le lăsase un caleidoscop de impresii minunate, toate notate de Thomasina. Cu o zi în urmă, trimisese schițele la sediul din Londra al liniei aeriene. Renunțaseră la cazarea luxoasă, în schimbul a două camere la o pensiune mai modestă, iar Thomasina aranjase o prelungire a șederii, dacă, vizitând Harvest Moon Bay, ar fi constatat că menajera lui Ebenezer este prea vârstnică pentru a i se cere să aibă grijă de doi copii.

Hotărâseră să nu-l mai sune pe Ebenezer, ci să-i bată pur și simplu la ușă, întrebând: „Ghici cine-i?“ Drept urmare, cu o seară în urmă, fusese oarecum dezamăgită când doamna Fairwether, proprietăreasa, după o discuție telefonică, le comunicase că se va duce să-și viziteze fiica la Lake Coleridge, iar Jill îi invitase și pe cei mici. Așa că Thomasina era singură în autobuzul ce urma s-o lase la Ngahuru Marama. Orașul-grădină era împodobit de revărsarea florilor de primăvară: narcisele și zambilele formau covorașe multicolore la poalele stejarilor bătrâni plantați de primii coloniști, în această zonă fertilă, udată de râuri venite din Alpi. Munții mărgineau orizontul spre vest, iar copacii, deși mai tineri, îi concurau în dimensiuni pe strămoșii lor din Anglia, diminuând dorul de casă al coloniștilor. Nu după multă vreme, autocarul ajunse în punctul cel mai înalt al Dyer's Pass, mult deasupra căsuțelor împrăștiate pe panta lină, și porni la vale, spre Littleton Harbour, pe drumul cu serpentine

săpat în coasta dealurilor înverzite, ferit de arșița soarelui din nord. Câteva promontorii se prelungeau în întinderea de apă și o insuliță părea așezată de mâna lui Dumnezeu. Era traversată de la un cap la celălalt de șiruri de pini verde-închis – era insula Quail.

Unul dintre promontorii se arcuia, formând și protejând Ngahuru Marama. Ce amplasament de vis! Thomasina se simți dintr-o dată cuprinsă de emoție. O senzație diametral opusă dorului de casă. Ciudat! De unde această nostalgie provocată de un loc complet necunoscut? Despre a cărui existență habar n-avusese până acum un an?

De ce să nu se stabilească acolo? Thomasina tresări sub impactul gândului. Ar fi putut oare? Poate în vreo suburbie a Christchurch-ului, în apropierea unei școli bune la care să meargă copiii? Casele erau scumpe era convinsă, dar ar fi fost posibil să se mulțumească pentru început cu un mic apartament, până și-ar fi făcut un nume. Trebuia să se intereseze dacă existau oferte de slujbe ca secretară. Salariile erau destul de bune, iar mâncarea, în general, mai ieftină, deși inflația își făcea simțită prezența. Hainele erau mai scumpe. Nu trebuia să se lase fermecată de idee, dar era posibil să înceapă o nouă viață aici.

Autocarul oprise pentru ceaiul de dimineață la Governor's Bay, un locșor agreabil, cu ferme mai mici decât cele obișnuite în Noua Zeelandă, despărțite de livezi de cireși și case de vacanță, cu fațadele spre port. Thomasinei i se părea că ceilalți turiști nu vor mai termina niciodată masa și cumpăratul de vederi sau de suveniruri. Abia aștepta să-și continue drumul, să-l întâlnească pe Ebenezer, să descopere în el trăsăturile strămoșilor comuni.

În sfârșit, plecară, trecând prin Allanton și Teddington, pe drumul ce o luase la dreapta, printre coline, ca să-i culeagă pe toți cei care ar fi dorit să meargă spre sud. Ajunși la capătul golfului, drumul se intersecta cu un altul ce venea direct de pe promontoriu. Șoferul se întoarse spre ea și-i spuse:

– Autocarele cu turiști nu merg până la Harvest Moon, dar distanța nu-i mai mare de jumătate de kilometru. Dac-o iei direct la vale, ajungi imediat la Harvest Sickle – cârciuma satului. Cei de acolo te vor îndruma spre ferma Swainson. Pe scurtătură, drumul este mult mai scurt.

Poteca dispăru destul de repede. Thomasina se bucura că încălțase sandale fără toc și că îmbrăcase o pereche de pantaloni subțiri, verzi. Își prinsese părul la spate cu o bentiță asortată, iar eșarfa aurie se ițea de sub reverele de mătase ale hainei. Purta pe umăr o sacoșă și strângea la piept pachetul cu prețioasa fotografie.

Se opri brusc. În fața ochilor îi apăruse imaginea unui sat englezesc tipic.

Drumul era foarte alb, cu aspect cretos, iar coloniștii își construiseră căsuțele mult mai aproape de uliță decât de obișnuia în Noua Zeelandă. Într-adevăr, vechiul han, Harvest Sickle, se vedea dintr-o parte și nu numai că-și păstrase balustrada cu inele metalice, dar chiar în momentul acela un cal era priponit acolo, în lumina soarelui. Exista și o adăpătoare plină cu apă, iar alături se vedea firma potcovarului, Aaron Copperfield.

În clipa când ajunse la ușă, din han își făcu apariția un bărbat uriaș, având părul parcă decolorat. În mod ciudat pentru un ins atât de blond, figura colțuroasă părea amenințătoare. Poate că de vină erau doar sprâncenele stufoase, sau vizibila stare de enervare în care se afla. Dar probabil că-și imagina prea mult. Așa păteau cei dotați cu talent scriitoricesc. Probabil că era doar neliniștit și grăbit.

Se aruncă în șa și dispăru în norul de praf ridicat de copitele calului. Ca într-un western! Thomasina se aștepta să audă și focurile de armă. Intră în han. Interiorul era răcoros și întunecat, pardosit cu dale abe și negre. Se auzeau voci.

– Așa-i, e o târfă cu toane, spunea cineva. Sper că Luke știe ce face și că va prelungi logodna cât mai mult. Să aibă timp să-i cunoască limba ascuțită.

– Îl creditam cu mai mult discernământ, răspunse un glas de femeie. Nu mai este un băiețel. Dar aș spune că cei maturi pică mai ușor. Niciodată n-am avut dorința de a pune bețe-n roate cuiva, dar dacă mi se ivește ocazia, am s-o fac, pe cinstea mea! Pare că a fost deja prins la jug, și încă bine de tot. Cred că era vocea ei la telefon. Știa că-i aici. Iar lui nici nu-i mai păsa că-l puteam auzi. Știe că n-are de ce să se teamă de noi. Probabil că a scos-o din sărite, spunându-i pe tonul acela înghețat: „ai mers prea departe. N-am să-ți trântesc telefonul, dar discuța asta s-a încheiat!“. Mi-ar fi plăcut să-i văd mutra.

Thomasina își spuse că ar fi fost mai bine să le atragă atenția și tuși. Femeia își făcu apariția, atât de plăcută la chip, încât exprimarea energică de mai înainte părea incredibilă.

– Pot să te ajut cu ceva , dragă?

– Vă rog să-mi explicați cum pot ajunge la Corrieside. Pe scurtătură.

– Ah, păcat că n-ai venit cu câteva secunde mai devreme. Luke Richmond a fost aici. Te-ar fi putut conduce, nu că ar fi cine știe ce departe.

– Luke Richmond? Lucrează la Corrieside, nu-i așa?

Femeia zâmbi.

– S-ar putea spune și așa. Nu că n-ar lucra. Muncește – ba chiar din greu. Dar nu-i angajat. Este nepotul, partenerul și, îndrăznesc să spun, moștenitorul proprietarului. Poate că l-ai văzut – tocmai a ieșit.

Bărbatul cu sprâncene cât streașina hambarului și cu expresie feroce. Vai, Doamne! Nepotul propriului ei unchi. Însemna că erau rude. Ce bine că nu-i adusese pe copii! Avea senzația clară că nu se vor înțelege.

– Nu cumva detectez un accent englezesc? întrebă femeia.

Thomasina nu se simțea daranjată; dacă era vorba de curiozitate, provenea doar dintr-un interes amical.

– De fapt, nu-l cunosc pe domnul Ebenezer Swainson decât din corespondență, deși suntem un fel veri de gradul doi. Nici nu știe că sunt în Noua Zeelandă. Voiam să-i fac o surpriză. Am aflat de existența lui abia când …

– Când ți-au căzut ochii pe articolul din „Argus“, la Casa Noii Zeelande. Fii binecuvântată și binevenită! Ce veste bună pentru Eb, tocmai când are mai multă nevoie. Își va ieși din minți de bucurie.

– Să înțeleg că-i acasă? Eu stau în Christchurch, împreună cu fratele și sora mea, mai mici, dar ei sunt plecați astăzi. Mi-am spus că prezența lor l-ar putea deranja pe Ebenezer, așa că am venit singură.

– Îi plac cei mici. Păcat că n-a avut niciodată copii. Dar nepoții fratelui lui vor fi oricând bineveniți. Dintr-o dată, păru să-i fi venit o idee. Poate că ați venit definitiv? Eb spunea că v-ați pierdut părinții. Am fost atât de entuziasmați de povestea pe care a publicat-o, încât avem senzația că vă cunoaștem de când lumea. O să vă stabiliți în Noua Zeelandă? Mă

gândeam că ați putea locui în casa cea mare. Le-ar prii o mână de ajutor. Menajera, Louisa Stirling, este deocamdată internată în spital – calculi biliari. Așa că, dacă ați sta aici, ar fi o soluție fericită. Cred că Eb va fi bucuros că am atins subiectul. Probabil că s-ar jena să vă facă propunerea atât de curând.

Thomasina era mișcată. Răspunse cu precauție:

– Poate că aș putea aranja ceva pentru vreo câteva săptămâni – dacă vor dori să venim. Dar mai întâi, trebuie să-i cunosc. Suntem în vizită. Am câștigat călătoria la un concurs organizat de o companie aviatică – da, pe cuvânt. Sigur că l-aș putea ajuta o vreme, până ce menajera se pune iar pe picioare, dar numai dacă propunerea ar veni din partea lor.

Femeia izbucni în râs.

– Sunt sigură că așa va fi. Luke nu-i deloc încântat să-și facă singur de mâncare, ca majoritatea bărbaților, și mai ales în această perioadă a anului, iar Eb va fi fericit. O privi gânditor. Mă întreb dacă te va recunoaște. Semeni cu străbunica ta? Cred că Eb are vreo fotografie veche cu Bessie și Edwin.

– Chiar dacă are, n-o să-i fie de prea mare ajutor, spuse ea, râzând. Era mai scundă cu vreo zece centimetri și n-avea chică roșcată și pistrui și nici ochi albaștri-verzui. Bunica mi-a spus că era o fărâmă de om, cu păr negru ca pana corbului, cu ochi negri și piele măslinie. Nu cred că domnul Swainson ar putea să facă vreo legătură.

Într-un târziu, reuși să plece mai departe, însă nu înainte de a afla că Drusilla Babbington se născuse în golf, așa că fusese botezată cu un nume biblic, ca și mama ei, iar că tatăl fusese scoțian. Îl cunoștea pe Eb dintotdeauna, iar Jake, soțul ei, fusese botezat Jacob. Thomasina trebuise să-i promită că-i va povesti cum au decurs lucrurile și cum a reacționat Ebenezer la aflarea identității ei.

Nu de reacția lui se temea, ci de cea a nepotului. Ce stupid să se lase pradă unor astfel de presimțiri! Oricum, cunoscând circumstanțele, probabil că nu era vorba de temperamentul lui, ci de o simplă indigestie, datorată lipsei menajerei.

Abia trecuse de brutăria lipită de han, când auzi din nou zgomot de copite și întoarse capul. Alt cal mânat în galop. O ceruri! – aparent,

Harvest Moon nu era nici pe departe sătucul adormit pe care și-l imaginase. Semăna mai mult cu un spectacol despre Vestul sălbatic.

Instantaneu, căzu în admirație pentru priceperea și aspectul amazoanei. Părul negru era lung și drept, fluturând în vânt. Lăsa impresia că se grăbește. Trase scurt de hățuri, privi spre balustrada de priponit caii, complet liberă, păru să se gândească la ceva, întoarse calul și porni spre deal. Dar chiar în clipa aceea, Jacob Babbington ieși din han.

Frumusețea aceea brunetă nu pierdu vremea cu politeturi, cum ar fi un salut. Ceru autoritar:

– Încotro a luat-o? S-a întors, sau a pornit spre mine?

Jacob nu se arătă jignit. Răspunse încet și oarecum nepăsător:

– Spre casă, cred. L-am văzut trecând prin fața ferestrei.

Fără o vorbă de mulțumire, își întoarse surul, înfipse pintenii și se făcu nevăzută. Thomasina era convinsă că-l căuta pe Luke. Începea să se teamă că ideea de a veni neanunțată s-ar putea să nu fi fost cea mai bună.

Porni pe aleea de vizavi, urcă un mic povârniș, trecu peste un podeț și descoperi poteca ce se pierdea în hățiș. La capătul ei – așa i se spusese – trebuia să dea de niște grajduri și nimeni n-ar fi avut motiv de supărare că-și făcea apariția în spatele casei. Toată lumea folosea scurtătura, spusese Drusilla, fiindcă pe drum ar fi fost aproape doi kilometri de mers.

Ieșind dintre copaci, se trezi în fața grajdurilor, durate din piatră și acoperite de viță sălbatică, căreia abia îi dădeau frunzele. N-avea decât să treacă pe lângă ele și să urce cele câteva trepte tăiate direct în solul denivelat.

Dar când ajunse la marginea grajdurilor, auzi voci. Ezită. Poate că era mai bine să arunce o privire să se asigure mai întâi că Ebenezer era acolo. Deschise gura să întrebe: „e cineva aici?“, când fu oprită de tonul discuției.

Erau glasuri tinere. Probabil că era vocea bărbatului cu sprâncene stufoase, iar acesta continua să fie prost dispus.

– Cum naiba crezi că l-aș fi putut opri? răsună întrebarea. Doar nu-i ramolit. Este un om de șaptezeci și cinci de ani foarte activ. Oricum, la început părea să fie numai un hobby potrivit pentru cineva în vârstă și singur. I-a luat gândurile de la moartea mătușii Georgie. Totuși, ce te agiți

atât? Lumea nu s-ar înghesui să locuiască aici, nici pentru o recompensă. O să refuze. Oricum, ce credeai că aș putera face? Să-i spun: „ah, nu, unchiule, vreau să fie pământul meu!“

Încheie tirada cu un sunet care exprima dispreț și mânie.

Cealaltă voce era ca de gheață. Probabil că aparținea frumoasei cu păr negru.

– Nu fi absurd, Luke. Nimeni nu poate fi atât de necioplit. N-ai pic de diplomație. Ar fi trebuit să-ți dai seama din ce parte bate vântul. Cu mult timp în urmă, ai fi putut planta semințele îndoielii, preventiv. Trebuia doar să scapi o vorbă: „Doamne, se plânge de sărăcie, nu-i așa? Sper să nu fie pusă pe căpătuială. Să nu te lași dus, unchiule.“ Iar el ar fi fost prevenit. Problema a apărut numai din cauza propriei tale stupidități, a incapacității de a înțelege mobilurile celorlalți. Ești mult prea generos și dezinteresat. N-avea importanță câtă vreme erai singur, dar o dată căsătorit va trebui să te gândești la viitorul familiei. Ca să răzbești în viață trebuie să fii foarte pragmatic. Iar acum, trebuie să ai grijă și de mine!

Thomasina se pregătea să facă stânga-mprejur și s-o ia la fugă, sperând ca cearta lor să-i acopere zgomotul pașilor pe pavajul de beton. Era gata să renunțe, dar în clipa aceea se făcu liniște. Să-și fi dat seama că cineva îi asculta?

Spre ușurarea ei, vocea bărbatului răsună din nou. Numai că acum avea o tonalitate gravă, mult mai neplăcută ca mânia de acum câteva clipe.

– Nu crezi că ai sărit calul? Te cam pripești să tragi concluzii după câteva întâlniri nevinovate. Sufăr de amnezie, sau care-i explicația? Nu-mi amintesc să te fi cerut de nevastă! Sau măcar să-ți fi dăruit un inel de logodnă!

Urmă o nouă tăcere amenințătoare. Thomasina se ruga ca explozia de mânie a fetei să fie suficient de gălăgioasă încât să-i acopere retragerea.

Dar glasul deveni dintr-o dată împăciuitor.

– Luke, ah, Luke! Spui asta numai fiindcă ești supărat pe mine. Am fost obligată să-ți vorbesc astfel, fiindcă venise momentul să-mi dai un inel. Trebuie să clarificăm lucrurile acum și aici. Este necesar să ne coordonăm eforturile. În afară de asta, în zilele noastre, nu mai sunt la

modă cererile formale. De luni de zile suntem împreună. Toată lumea se așteaptă să anunțăm logodna. Am fost tot mai apropiați, iar asta poate însemna un singur lucru …

– Prozaic discurs, Ilena! o întrerupse el. Asta demonstrează cât de diferiți suntem. Dacă am să doresc să mă însor, fata respectivă o să primească o cerere în toată regula, urmată imediat de un inel. Cu tine, n-am ajuns încă în stadiul ăsta, crede-mă! Și să-ți mai spun ceva … dacă ar fi fost vreo șansă, aceasta a dispărut după ce ți-ai dat pe față mercantilismul. Pot să te asigur că n-am să-ți adresez nici o cerere în căsătorie, așa că n-ai decât să …

Vocea lui devenise din ce în ce mai puternică. Iată că se ivise ocazia de care avea nevoie. Se întoarse și o luă la fugă, pe vârfuri. În ușa grajdului, atinse o cutie de conservă, lăsată pe jos. Tinicheaua se rostogoli înaintea ei, lovindu-se de zidul de piatră ce susținea valul de pământ. Nu-i rămânea decât să spere că cearta a acoperit zgomotul.

Ajunse la trepte în clipa când cineva ieșea în grabă din grajd. Thomasina se făcu mică. Nu îndrăznea să meargă mai departe, ca să nu atragă atenția. Ce neplăcut ar fi fost ca cei doi să priceapă că discuția lor fusese surprinsă de o necunoscută. Nu dorea decât să scape.

Nemișcată, o văzu pe fata cea înaltă și brunetă ieșind în urma ei, punând o mână pe balustradă și sărind în padocul în care o aștepta calul sur. Îl dezlegă, se aruncă în șa și plecă. Sări peste un gard cu vizibilă îndemânare, deși Thomasina, începătoare în domeniu, își ținuse respirația de teamă să nu cadă și să-și rupă gâtul. Apoi, călăreața dispăru din raza vizuală, printre coline.

Thomasina se aștepta ca sprâncenatul s-o urmeze, sărind la rândul lui în șa, dar n-o făcu. Oare ce voiseră să spună? După ce va scăpa, va avea vreme să clarifice problema. Cu siguranță, cineva se înșela.

Își prinse tâmplele în mâini și scăpă un geamăt. Oare ce mai aștrepta individul acela irascibil? Era aproape vremea prânzului. Poate că se va retrage în casă. Probabil că Ebenezer era deja acolo, complet neștiutor în privința celor petrecute la grajduri. N-ar fi fost mai bine să se îndrepte spre casă, mimând ignoranță, ca să-l cunoască pe bătrân?

În clipa următoare, intră în panică. Din curte se auzea forfotă; zvâcni în sus, gata s-o ia la goană, dar cineva apăru în capul scării și din doi pași ajunse în fața ei.

Sprâncenatul în persoană! Thomasina scăpă un strigăt și se supără pe sine. Nu făcea decât să-și sublinieze vinovăția.

Încruntat și cu ochii aruncând scântei, Luke Richmond spuse:

– Ah! Mi s-a părut că aud un zgomot! De când ești aici? Și ce naiba cauți, furișându-te astfel și trăgând cu urechea la conversațiile particulare ale altora?

Senzația de vinovăție dispăru ca prin farmec. Thomasina se îndreptă, scoase bărbia în afară și răspunse batjocoritor:

– Discuții private? Probabil că glumești! Asemenea conversații nu se poartă pe ton de buhai! Am impresia că s-a auzit până în sat. Voiam doar să văd dacă e cineva acasă, iar femeia de la han mi-a spus s-o iau pe scurtătură. Trebuia s-o iau pe lângă grajduri, dar am auzit voci și am sperat să-l găsesc pe domnul Swainson. Am auzit doar atât cât să pricep că prezența mea n-ar fi fost oportună, așa că, îndată ce ai început să zbieri din nou, am vrut să plec și am dat peste nenorocita aia de cutie! M-am refugiat aici ca să vă scutesc, pe tine și pe fată, de situația stânjenitoare. Apropo, ea nu m-a văzut. Așteptam, neștiind cum să procedez. M-am ghemuit ca să nu fiu zărită.

El slobozi unul din sunetele acelea indescriptibile. Thomasina tresări vizibil, îndepărtându-se un pas. Asta păru să-l scoată din fire și mai rău. În obraji îi apăruseră pete roșii de mânie.

– Nu știai ce să faci? Ce mai scuză! Cu cine crezi că vorbești? Te distrai de minune. Mai ceva ca la o telenovelă, nu-i așa? Sperai să ai parte de încă o scenă! Îți închipuiai că am să dau fuguța după ea? O, nu, călătorie sprâncenată! Mi-a ajuns! Dar lăsând asta, cine ești și ce dorești?

Thomasina vorbi răspicat, cu răceală:

– S-ar putea să mă cunoști. Sunt o rudă îndepărtată, din Northumberland. Mă numesc Thomasina Temple Meade. Nu mai avusese ocazia să vadă o asemenea racție. Luke rămase cu gura căscată și lipsit de grai. Așa că nu-i rămânea decât să continue. Probabil că unchiul tău ți-a vorbit despre mine. Tata – care a murit între timp – a descoperit un articol publicat în ziarul Christchurch Argus, în care domnul Swainson povestea despre tatăl lui. Acest Thomas Swainson a fost frate cu

străbunicul meu, Edwin Swainson. Doamna Babbington, de la crâșmă, era la curent. Am venit de la Christchurch cu intenția să-i fac o surpriză lui Ebenezer …

El păru să-și fi revenit și izbucni furios:

– Poate că am auzit de tine? Poate? Grozav! Asta-i subevaluarea anului. Ai auzit cearta de adineauri. Despre cine crezi că era vorba?

Thomasina păru complet încurcată.

– Ce naiba vrei să spui? Cum să vă certați din cauza mea? Nu te-am mai văzut până azi – mulțumesc cerului! Unchiul tău spunea că locuiește împreună cu un nepot – nici măcar nu ți-a pomenit numele. L-am aflat abia adineauri, la crâșmă. Când am ajuns, tocmai plecai călare. Uite ce-i, nu pricep. Vorbele tale îmi depășesc puterea de înțelegere și ești atât de prost dispus încât ai devenit incoerent. N-ai vrea să mă conduci la unchiul tău? Aici se petrece ceva dubios.

Pe figura lui apăru un zâmbet batjocoritor. Sprâncenele i se ridicaseră, iar ochii, surprinzător de închiși la culoare pentru un bărbat atât de blond, păreau să arunce fulgere.

– Ah, ba pricepi foarte bine. Acordă-mi credit. O fi spus Ilena că-s prea dispus să cred în declarațiile altora, dar nu-s fraier. O să discutăm problema înainte de a-l cunoaște pe unchiul. Intră în grajd, să nu ne surprindă înainte să dăm lucrurile pe față! O prinse de braț, o trase pe scară și intrară în prima despărțitură, de unde, fără voia ei, auzise conversția de mai devreme.

Duse o mână la gură și o măsură cu resentiment. Thomasina fu străbătută de un fior de teamă, însă mimă bravură.

– Trebuie să fii absolut nebun. Și nu mai pune mâna pe mine! Habar n-am despre ce vorbești, dar te porți de parcă te-ar fi înțepat un tăun – și întrucât n-am vreme să încerc să descopăr în ce fel am ajuns să-ți afectez viața sentimentală, am să-ți explic de ce am venit. Pari să fii cam slab de minte. De fapt, bolnav! Ți-a scăpat amănuntul că suntem rude. Dacă ești la curent cu corespondența pe care am purtat-o cu unchiul tău, trebuie să știi că sunt tutorele fratelui și surorii mele. Facem un tur al Noii Zeelande. Avem de stat două săptămâni la Christchurch și mi-am spus că este momentul să-mi vizitez ruda de curând descoperită. Asta-i tot.

De astă dată, zgomotul aducea a șuierat, exprimând un amestec de sarcasm, sfidare și neîncredere. Simți că se pierde cu firea. Ochii ei aruncară scântei, în vreme ce bătea din picior.

– Spune-mi, toți neozeelandezii îți seamănă? Sunteți atât de incapabili să vă stăpâniți încât emiteți mugete de taur înfuriat sau de urs grizzly?

Răspunsul fu total neașteptat și, o clipă, avu senzația că ochii lui exprimau amuzament.

– Numai că nu-s neozeelandez. Dacă ții să afli, sunt englez – ca tine!

De data asta, fu rândul ei să rămână cu gura căscată.

– Ei bine, pot spune că sunt mult mai puțin mândră de naționalitatea mea decât acum două secunde!

– Nu ți-ai dat seama? După părerea celorlalți, n-am reușit să scap de accentul britanic, spuse el, renunțând la tonul mânios.

– Păi, probabil că mai detectează o oarecare tărăgăneală. Dar n-am sesizat-o. Și n-are nici o legătură cu discuția.

– N-are, într-adevăr, dar tu ești cea care a deviat de la subiect. Iar motivul mugetului – nu știu dacă-i termenul cel mai bun – este că pur și simplu nu te cred! Povestea asta, cum că ai fi în trecere pe aici și că te-ai gândit să ne faci o surpriză, este cusută cu ață albă. Unchiul Eb mi-a arătat penultima ta scrisoare, în care spuneai că veți fi obligați să părăsiți casa. Că romanele tatălui tău abia începuseră să se vândă bine și că urma să iei cu chirie un apartament în Newcastle. Nu prea pare posibil ca, dintr-o dată, să te aventurezi într-o călătorie peste mări și țări, însoțită de doi copii mici, decât dacă trăiești cu speranța de a profita financiar de pe urma proaspăt-descoperitelor rude.

Furia o înecă pe Thomasina.

– Ești … ești oribil, suspicios și te porți ca un animal! Dacă acesta este efectul banilor, atunci prefer să rămân zgârie-brânză toată viața. Înțeleg… îți închipui că încerc să-l înduplec pe Ebenezer să fie darnic. Ce idee ridicolă! Niciodată nu mi-a trecut prin minte una ca asta.

El râse. Nu suna cu nimic mai bine decât mugetul dinainte.

– Draga mea, crezi probabil că-s ușor de dus de nas. Ți-ai făcut apariția cu cea mai mare grabă. N-ai pierdut nici o clipă. Probabil că ai lăsat urme de cauciucuri pe asfalt, spre aeroport. Nu-mi dau seama când ai avut vreme să-ți faci și vaccinurile.

Thomasina își prinse din nou tâmplele în mâini. Apoi spuse, rar și apăsat:

– Te-ar deranja să-mi explici, de preferință în cuvinte scurte, la ce te referi?

– Foarte ușor. Nu că n-ai cunoaște răspunsul. Dar iată o acuzație directă: în clipa când ai primit scrisoarea unchiului, în care vă invita să veniți în Noua Zeelandă, menționând că va avea grijă să nu aveți de pierdut, ai și sărit în avion! Femei! Toată vorbăria lor despre emancipare este o aiureală. N-au în gând decât să se căpătuiască pe socoteala bărbaților, ca întotdeauna. Mai întâi Ilena și acum tu! Pf!

Era prea mult. Tomasina făcu un pas și-l plesni peste mutră, cu putere. Apoi, speriată de posibila reacție, se retrase prevăzătoare. El tresări, desigur, dar nu încercă să se apropie. În loc de asta, spuse sarcastic:

– Acum câteva clipe, mi-ai declarat că n-aș fi gentleman. Ei bine, nici tu nu ești o lady. O fată cu oarecare bună creștere n-ar lovi astfel. Și-ar da seama că bărbatul n-are cum să-i răspundă cu aceeași monedă.

– Nimic din ceea ce a am văzut până acum nu mi-a dat de înțeles că n-ai să răspunzi la fel, așa că a fost un act de bravură din parte-mi. Și chiar dacă o încasam, ar fi meritat! nu-mi pasă. Mă mânca palma să te ating. Și va trebui să-ți ceri scuze … mai devreme sau mai târziu … când am să-ți demonstrez că nu știam nimic despre intențiile unchiului tău. Crede-mă pe cuvânt, n-aș renunța la independență pentru nimic în lume. Am o părere foarte proastă despre această generație de Swainsoni!

– Bunule Dumnezeu! exclamă el. Nu suntem rude! Spre norocul meu – cu o viespe ca tine! Sunt fiul surorii soției lui Ebenezer. Ți-am mai spus că-s englez – cum naiba să fiu descendent al lui Thomas?

– Pe moment, nu-s capabilă să deslușesc toată încurcătura, dar încep să-mi amintesc fragmente din discuția ta cu încântătoarea Ilena. Atunci îmi închipuisem că am nimerit în mijlocul unui scandal privind succesiunea – doamna Babbington spunea că Ebenezer are o mulțime de nepoți și nepoate – și n-am mai avut ocazia să mă gândesc la problemă, până ce m-ai sechestrat aici! Eram prea înfricoșată de indiscreția involuntară, ca să mă mai preocupe și altceva în afară de stânjeneala situației și dorința de a mă face nevăzută înainte de a fi descoperită. Înțeleg că erai pe cale să te logodești cu ea și că …

– Ei bine, asta era părerea ei. Poate că așa și era. Dar, cu certitudine, nu mai e cazul.

– Norocoasă fată! Thomasina îi plătea cu aceeași monedă. Și nu mă mai întrerupe. Așadar, îți găsiseși peticul. Ei bine, chestiunea nu mă privește și nu trebuie să vă îngrijorați din pricina mea. Eu stau pe propriile picioare, întotdeauna am fost independentă și așa va fi și de acum înainte. Biletul – biletele de întoarcere sunt deja rezervate pentru jumătatea lui octombrie și n-o să ne mai vedem niciodată.

– Atunci, de ce ai venit?

– Am să-ți explic. M-am înscris într-un concurs, al cărui premiu era o călătorie de agrement, și am câștigat.

– Povești de adormit copiii! exclamă el, râzând. Șansa ca cineva să câștige un asemenea concurs exact în momentul oportun este infimă. Cred că ai auzit de concursul respectiv și ți-ai spus că n-ar strica să pretinzi că l-ai câștigat – în felul ăsta pari mai puțin interesată. Nu trebuie decât să simulezi că te-ai lăsat cu greu convinsă de unchiul Eb.

– Ai început să mă plictisești! Pot să dovedesc. Acasă, la Christchurch, am copiile articolelor pe care le-am scris pentru compania aviatică. Ai să le examinezi în amănunt, chiar dacă va trebui să ți le lipesc pe nas! Cred că am plecat înainte de sosirea scrisorii. Probabil că mă urmează. Deja am mai primit câteva scrisori la oficiul poștal din Christchurch. Voiam să-i fac o surpriză lui Ebenezer, așa că, înainte de plecare, i-am trimis o scrisoare simplă, comunicându-i că suntem în căutarea unui apartament în Newcastle. Consider că unchiul nu trebuie să știe despre cearta noastră. Nu cred că i-ar face plăcere. Presupun că va trebui să afle, la un moment dat, despre ruptura ivită în relația ta cu Ilena. Oricum, dacă ești deștept, ai să te împaci cu ea, când o să te convingi că n-a fost nici un pericol. Însă în clipa asta, aici, aștept scuze!

Sprâncenele se lăsaseră în jos, în vreme ce el cugeta. Asta avu darul s-o înfurie și mai mult. De ce nu era capabil s-o creadă? În cele din urmă, el spuse:

– Există și coincidențe. Aș putea accepta că ai câștigat acel concurs. Dar cum pot fi sigur că n-ai primit scrisoarea? A trecut atâta vreme de când ți-a trimis-o.

Pentru a se calma, Thomasina inspiră adânc.

– Desigur, o metodă ar fi să mă crezi pe cuvânt, dar văzând că nu ești capabil să recunoști adevărul, vom intra în casă ca doi prieteni și-l vei întreba pe unchiul Eb când mi-a trimis scrisoarea. Am plecat din Greenchester pe la mijlocul lui august. Cred că scrisoarea a fost trimisă mai târziu, având în vedere mirarea ta, că am venit atât de repede. Nu pot decât să sper că ține minte data.

Din direcția intrării răsună un glas, iar ei tresăriră.

– Nu prea, spunea glasul, dar s-ar părea că te-a ratat de puțin. Bun, Luke, doamna așteaptă scuze.

Thomasina era ingrozită. La fel stăteau lucrurile cu Luke. Rămăseseră cu gura căscată, dar se grăbiră să treacă în compartimentul alăturat. Un chicot venit de sus îi făcu să ridice privirea. O scară ducea spre podul cu fân, iar acolo se ivise figura frumoasă a unui bătrân, înconjurată de păr alb. În clipa următoare, Ebenezer Swainson cobora, cu spatele spre ei. Ajunse jos, se întoarse și se scutură de praf.

Era înalt, uscățiv și frumos, de fapt chiar splendid, cu trăsături de patrician, izbitor de asemănătoare cu ale lui Edwin, în fotografia veche de o sută de ani. Nu mai aveau ce spune. Rămăseseră cu ochii pe bătrân. Pentru Ebenezer, situația era prea ilară. Izbucni în râs, ținându-se cu mâna de scară.

– Am auzit tot, reuși el să spună. Reparam un căpăstru. Apoi, Sukey și-a făcut apariția din pod, așa că m-am urcat să caut ouăle. Când Ilena te-a găsit, înainte să apuc să te strig, mi-am spus că ar fi mai bine să rămân ascuns. Pe cuvântul meu, a fost o experiență revelatoare! Ai avut mare baftă că ai scăpat, băiete.

– Nu-mi face pe inocentul, replică Luke. Ai vorbit cu Ilena la telefon. Ai premeditat totul! Și i-ai spus că sunt la Sickle!

Ebenezer nu părea deloc rușinat.

– Păi, m-am gândit că ar fi interesant să vedem cum reacționează la veste. În ultimele săptămâni, comportamentul ei a devenit exagerat de posesiv, așa că am simțit că venise momentul să afle că am invitat familia Meade și că speram că vor rămâne aici. Ar trebui să-mi fii recunoscător. Thomasina ar fi dorit să-l oprească, să nu agraveze situația. El însă continuă degajat: nu crezi că ai avut mare noroc?

Luke răspunse, destul de potolit:

– Sunt convins. Am să rămân singur. Există și lucruri mai rele decât celibatul.

– Ah, replică Ebenezer rapid, nu toate femeile sunt la fel, Luke. Însă știu că asta era poamă. Hei, nu uita, așteptăm niște scuze.

Thomasina interveni la fel de repede:

– Nu, nu-ți face griji. Cred că n-au nici o semnificație. A fost o întâmplare neplăcută și atâta tot. Își mută privirea spre Ebenezer și continuă: n-am putea uita toată tărășenia? Peste două-trei săptămâni, voi fi la celălalt capăt al pământului și aș prefera să lăsăm baltă subiectul ăsta. A fost o neînțelegere și mi-ar plăcea să mă bucur de faptul că ne-am cunoscut ca și când nu s-ar fi petrecut nimic. I-aș aduce pe copii să exploreze golful, dacă nu deranjez. S-ar distra de minune, dacă am veni din când în când.

– Din când în când, pe dracu! exclamă Ebenezer. Trebuie să locuiți aici. Îți place să arunci bani pe cazare, când ai o rudă care stă într-o căsoaie bună pentru trei-patru familii! Și se mai spune că suntem ospitalieri. Îmi pare rău numai că menajera nu-i aici. Asta înseamnă că va trebui să prepari micul dejun și prânzul, dar cred că ai să te descurci, ce zici?

Thomasina răspunse cu neplăcere:

– Bineînțeles că m-aș descurca, dar cred că în circumstanțele actuale, ar fi preferabil să ne mulțumim cu vizite pe timp de zi.

Luke arboră o grimasă.

– Nu te-ai domesticit, hai? Ei bine, așa sunt scriitorii, din câte am auzit. Le place să lase deoparte micul dejun, să-și tragă mai aproape mașina de scris și să lucreze, orice s-ar întâmpla.

Thomasina se întoarse spre el, încordată.

– Nu-mi rămâne decât să concluzionez că n-ai cunoscut nici un scriitor. Mama m-a învățat să profit de orice ocazie.

Ebenezer se străduia să-și înăbușe râsul. Vorbi pe un ton afectuos.

– Ah, Luke! De ani de zile nu te-am mai văzut atât de bătăios. Îmi place. Te transformai cu încetul într-un burlac înrăit.

– Și am de gând să rămân, replică Luke, posomorât.

– Asta este dimineața cea mai neobișnuită pe care am trăit-o vreodată. Întotdeauna vorbiți atât de direct? Și dacă așa stau lucrurile, să înțeleg că

acea ieșire necontrolată nu va duce la ruperea relațiilor? Că va fi uitată până la vremea prânzului și armonia se va instaura din nou?

– Nu, răspunse Luke. Ilena a mers prea departe. N-am să mai ies cu ea. Dacă nu te mai poți întâlni cu o fată fără să aibă senzația că aude marșul nupțial, e semn rău.

Ebenezer ridică din umeri.

– Ceasul, ca și stomacul, îmi spune că a venit vremea prânzului, iar certurile au darul de a-mi provoca o poftă de lup. Ce părere aveți de o masă? Destul de ciudat, nu, să-i spui musafirei că trebuie să gătească, dar sunt sigur că ți-ar plăcea mai mult mâncarea pregătită de tine, decât de mine sau de puțin mai priceputul Luke. Abia dacă sunt în stare să fac ouă cu șuncă.

– Pe când domnișoara Meade, interveni Luke, sarcastic, fără îndoială că poate prepara la moment niște omlete care să-l facă de rușine și pe cel mai mare bucătar parizian!

– Bineînțeles că pot, se grăbi ea să declare și-i păru imediat rău, fiindcă habar n-avea pe ce mașină de gătit va trebui să lucreze și cu ce ustensile, iar omletele ar fi putut ajunge tari ca pingelele și cam la fel de groase. Iar tremurul din genunchi nu era de natură a-i ușura sarcina.

– Perfect, declară Ebenezer, luând-o de braț. Armistițiu? Hai Luke. Vom da o mână de ajutor. Din clipa asta, toate fricțiunile dispar. Privi spre ea. Mai bine mi-ai spune „unchiul Eb". Ar fi incomod să folosești „vărul Ebenezer cel cu patruzeci de ani mai mare".

Mi-ar face plăcere, răspunse Thomasina, atâta vreme cât n-aș provoca vreo zeflemea din partea nepotului legitim. Ar putea crede că încerc să-mi fac loc în sânul familiei.

– Păi, atâta timp cât eu n-o cred, n-are nici o importanță. Și n-ai de ce să-ți faci probleme din cauza lui Luke. Ești băiat bun, Luke, nu-i așa? Bun, înainte marș!

Bine că o prinsese de cot, fiindcă Thomasina era complet ametită. Urcară treptele săpate în malul de pământ. Erau acoperite cu petalele florilor de piersic, iar briza dinspre mare agita frunzișul arborilor. Ajungând sus, se opriră să admire frumusețea arhitectonică a Corrieside și împrejurimile.

Capitolul 3

Numele de Corrieside se potrivea perfect, având în vedere intrândul semicircular pe care-l ocupa, precum și perdeaua de copaci și stânci care proteja parcul de vântul dinspre port.

Acum, la mai bine de o sută de ani de când prima colibă de lut fusese ridicată, terenul era acoperit de o minunată grădină, alcătuită din exemplare superbe de copaci europeni, adăugându-și farmecul coniferelor locale. Parfumul de narcise albe și galbene și cel de zambile le mângâiară simțurile, iar bâzâitul neîntrerupt al albinelor, care patrulau printre cei vreo cincizeci de pomi ai livezii, părea să fie exprimarea sonoră a unei bucurii pure.

Dar atenția Thomasinei fu atrasă în primul rând de casă. Avea frontonul larg și din loc în loc linia acoperișului era întreruptă de ferestrele dormitoarelor. Fusese construită în trepte, pentru a prelua înclinarea terenului, așa că părea să aibă trei etaje. Acoperișul se prelungea peste veranda de la intrare și întreaga clădire era înconjurată cu un brâu frumos modelat. Ferestrele nordice, luminate de soare, erau protejate de niște copertine susținute de armături solide, foarte potrivite cu masivitatea construcției, iar pe balustradele teraselor se împleteau tulpini de viță-albă și glicină, pe care abia apăruseră primele floricele albastre.

Pătrunseră în casă printr-o intrare laterală. Din prima privire, Thomasina pricepu că acel cămin fusese iubit și prețuit de-a lungul

anilor. Mobila purta patina vremii, iar modernizările nu făceau decât să accentueze atmosfera. Nu se simțea efortul de a pune în valoare o anumită piesă. Nu toate datau din perioada colonială de început. Ceea ce se adăugase în timp se integra armonios. Ah, ce păcat că Ebenezer și Georgiana Swainson nu avuseseră urmași care să moștenească locuința familiei. Într-un asemenea caz, splendida casă cufundată în pace n-ar fi ajuns să provoace asemenea dispute. Ea ar fi fost un simplu vizitator binevenit, și nimic mai mult.

Dar nu prea era vreme pentru asemenea meditații. Necesitatea de a pune pe masă acele nenorocite de omlete o stresa. Fusese provocată. Spuse cu vioiciune:

– Mi-ar plăcea să văd casa, dar aș prefera să nu fie pe fugă, așa că propun să ne ocupăm de masă. Vreți să-mi arătați unde-i bucătăria, vă rog?

– Lasă-mă pe mine să pregătesc prânzul, interveni Luke. Crede-mă, sunt mult mai priceput decât unchiul.

Intrară într-o bucătărie modernă, ale cărei ferestre dădeau spre golf. Era zugrăvită în galben, iar pardoseala acoperită cu plăci de vinil arăta ca o tablă de șah. O masă era așezată lângă fereastră și Thomasina întrebă imediat:

– N-am putea lua masa acolo? Nu-i cazul să fim protocolari.

– Sigur că nu, replică suav Luke. Doar suntem rude, nu-i așa?

– Foarte îndepărtate, răspunse ea, pe același ton. Acum, mi-ar trebui un șorțuleț. Costumul este prea nou ca să risc să-l pătez.

– Un șorț! Doamne ferește, parcă ai fi verișoara Louisa. Credeam că femeile moderne nu mai poartă așa ceva, ci doar cămăși de casă.

– Ei bine, oricare ar fi soluția, am să apelez la ea.

El zâmbi, se duse la ușă și luă din cui un șorț uriaș. Îl ridică și-l admiră.

– Verișoara Louisa este, hm, cam rotunjoară – ca să mă exprim cu blândețe. Nu te-aș putea condamna dacă ai refuza să-l porți.

– Ah, dă-l încoace, spuse ea nerăbdătoare. N-are de ce să-mi pese. Este doar un mijloc de protecție. Nu-s obsedată toată vremea de felul cum arăt. Își vârî capul prin deschizătură, își petrecu cordonul de două ori în jurul taliei, făcându-i o fundă în față. Așa, îmi trebuie ouă, puțin lapte, unt sare și piper. Dacă aveți verdeață, aș adăuga un pic.

Luke îi aduse tot, cu o deferență exagerată. Ea se aplecă și deschise ușile măștii de chiuvetă.

– Oare verișoara Louise are vreo tigaie? Dacă nu, am să fac omletele într-o crăticioară.

El râse, se duse la cămară și se întoarse cu obiectul în cauză.

– Înainte de a se interna, m-a amenințat că mă omoară dacă o voi folosi la altceva. I-am spus că, în ce mă privea, n-avea nici un motiv de teamă, chiar dacă aș fi ajuns s-o utilizez!

Unchiul Eb își făcu apariția.

– Ah, îi dai o mână de ajutor. Bine. Mă descurc mai bine cu aranjatul mesei. Unde sunt fețele de masă?

– Thomasina și-a manifestat dorința de a mânca aici. După ea, acum facem parte din aceeași familie.

Unchiul îl privi cu suspiciune, dar nu scoase nici un cuvânt, așa că Thomasina se hotărî să-l ignore și ea. Ținând seama că era bărbat, Ebenezer se descurcă de minune cu așezatul feței de masă în carouri și al veselei de porțelan cu ornamente chinezești, scoasă din vechiul dulap de bucătărie. Ieși și reveni cu câteva crenguțe înflorite de alun, pe care le așeză în mijlocul mesei.

– Asta, ca să-i dăm motive de mândrie Louisei.

Thomasina se mai relaxă puțin. Luke tăie pâinea, scose untul, gemul de caise și niște faguri de miere. Ea nu avea decât să se concentreze asupra omletei și să orneze farfuriile cu roșii și pătrunjel tocat. Spre dezamăgirea ei, prima porție se cam arse, dar urma să fie a ei și, oricum, ultimele ieșeau întotdeauna mai bine.

Se așezară, iar bătrânul Ebenezer spuse rugăciunea. Dintr-o dată, fu cuprinsă de ilaritate. Dacă cineva i-ar fi spus, cu trei sferturi de ceas în urmă, că urma să stea la masă lângă Luke Richmond mulțumind proniei, nu l-ar fi crezut.

Își plecă fruntea, încercă să ia o furculiță de omletă, dar râsul o înecă iar și începu să tușească. Spre marea ei surpriză, Luke Richmond lăsă jos tacâmul și izbucni în râs, la rândul lui.

– Nu te abține! Ridicolă situație, nu-i așa?

Thomasina roși până în vârful urechilor.

– Nu râd din cauza rugăciunii. Acasă, procedam la fel – când nu aveam invitați pe care i-ar fi putut deranja. Chicoteam fiindcă …

– Pentru că ai simțul proporției – un alt nume pentru bunul-simț – iar situația este al naibii de amuzantă. După ce am fost mustrat de o străină, să mulțumesc cerului! Nu mai fi așa de susceptibilă! Sigur că-i hazliu. Uită-te la unchiul Eb.

Devenind serios, unchiul spuse:

– Las-o baltă, Luke. Dacă mă faci să râd, n-am să pot savura această excelentă omletă. Și te rog să n-o tachinezi pe Thomasina. Este o bomboană de fată și, după scena din grajd, majoritatea femeilor te-ar fi pălmuit și ar fi plecat imediat înapoi la Christchurch, în loc să-ți facă de mâncare!

– Și încă foarte gustoasă! recunoscu Luke, îndreptându-și din nou atenția asupra farfuriei.

– Ei bine – slavă cerului! – ostilitatea pare să fi dispărut. Resimțeam tensiunea. Observă o privire ciudată în ochii lui Luke. Să însemne oare că nu depășiseră starea conflictuală? Că-și interpretase dorința drept realitate?

Spălă vasele, Luke le șterse, iar Ebenezer le puse la loc. Unchiul părea să-i considere niște copii care s-au certat, dar vor uita cât de curând. Thomasina își spuse că asta n-avea să se întâmple, cel puțin în ceea ce o privea. Își propuse să fie foarte circumspectă. Spre norocul ei, urma să scape destul de repede. Își aminti cu durere că se gândise la o posibilă stabilire în Noua Zeelandă. Poate că n-ar fi fost cea mai înțeleaptă soluție. Dacă aici era privită cu suspiciune, probabil că mai bine s-ar fi întors acasă, printre cunoscuți și prieteni.

***

Ar fi preferat să nu fie Luke cel care-i arăta casa. Astfel, îi venea greu s-o prețuiască după merit. Avea senzația că orice cuvânt de laudă ar fi fost considerat o prețuire pofticioasă. Își dorea să nu fi menționat în scrisori situația financiară proastă în care se aflau. Când Ebenezer se interesase dacă drepturile de autor, moștenite de la tată, le erau îndestulătoare, i se

păruse foarte normal să recunoască adevărul. Pe deasupra, n-avusese habar că vărul din Noua Zeelandă deținea o asemenea avere. Ebenezer îi arătase niște coline îndepărtate, care-i limitau proprietatea. Și-l închipuise proprietar al unei ferme micuțe, probabil grevată de ipoteci.

Vizitând casa, Thomasina pricepu că avuseseră suficienți bani s-o modernizeze. Totuși, nimic nu se pierduse din farmecul construcției originale. Holurile erau lambrisate, iar la etaj se ajungea pe o scară grațios arcuită. Îi plăcu mai ales dormitorul principal, cu ferestrele dând spre ocean. Acolo se născuse Ebenezer. Mocheta avea motive florale, pe tonuri de lila, roz și azuriu, perfect asortate cu tapiseria chinezească a scaunelor. Sub arcada ferestrei deschise, prin care se simțea o briză ușoară, exista o măsuță ornamentală din împletitură de nuiele. Un loc numai bun să te lași furat de vise, de unde puteai urmări nave din toate colțurile lumii, intrând sau ieșind din port.

Toate încăperile purtau amprenta foștilor ocupanți. Într-un pătuț de copil se vedea încă un șirag de jucării pentru sugari, făcute în casă. Câteva reproduceri de pe cutii de bomboane, din perioada anilor '30, erau agățate pe pereți, alături de o țintă pentru aruncat săgeți, un cărucior pentru păpuși, etajere pentru jucării, hărți înrămate și atârnate pe pereți, complet depășite.

Ebenezer spuse:

– Le-am păstrat așa din pur sentimentalism, dar, la fiecare câțiva ani, o nouă generație de nepoți vin să se bucure de vacanțe la mare. Unii dintre părinți au ferme, dar nici una nu este în apropierea litoralului. Continuu să sper că vreunul dintre ei va veni și va arunca toate vechiturile astea, va cumpăra mobilă modernă și se va stabili aici, dar toți cei care au trecut pe aici par să prefere locul neschimbat.

Thomasina vorbi cu gingășie:

– Probabil că le dă senzația de stabilitate, de siguranță, în această lume în permanentă schimbare. Este o minune să beneficiezi de un asemenea refugiu, în care se păstrează vechile valori și bucuriile simple ale vieții. Ridicând fruntea, întâlni privirea încruntată a lui Luke. Părea că vrea s-o străpungă, așa că adoptă o atitudine defensivă. Luke Richmond, crezi că încerc să mă vâr pe sub pielea unchiului. Dar nu-mi pasă. Ceea

ce simt acum se datorează pierderii recente a propriului cămin, care a însemnat atât de mult pentru tata și mama mea vitregă, dar care se năruiește poate chiar în aceste clipe sub lama buldozerelor, ca să facă loc unei noi autostrăzi. Nu poți înțelege cum este să încui ușa în urmă, pentru ultima oară, uitându-te la cheia de acum inutilă din mână; să întorci spatele pentru totdeauna ferestrelor care te așteptau mereu luminate, urându-ți bun venit … să te gândești cât de absurdă pare grija cu care ai încuiat. Să fii sigur că în curând copacii vor fi doborâți și bulbii florilor îngropați sub tone de beton și macadam!

Deranjat poate de elocvența ei, Luke replică destul de tăios:

– N-ai avut nici o șansă să protestezi? Ai fost obligată să accepți? De când am plecat, lucrurile s-au schimbat în Marea Britanie. N-ai reușit să împiedici pierderea casei?

– La început, se părea că va fi demolat întregul sat. Așa că s-a format o mișcare de protest. Soluția a fost să mute traseul spre vest. Noi locuiam la marginea aceea a Greenchesterului. Așa că am avut mâinile legate.

Se lăsă tăcerea. Apoi Ebenzer spuse:

– Habar n-ai ce-ți rezervă viitorul, fetițo. Vreo compensație. Mi s-a întâmplat de multe ori în cei șaptezeci și cinci de ani. De exemplu, apariția ta și a tatălui tău. Luke poate să-ți spună cât eram de apatic după moartea Georgianei. Mi se părea imposibil ca cineva atât de plin de viață să dispară dintr-o dată.

Din pricină că nu am avut copii, pierderea mi s-a părut mai mare, cu toate că sunt recunoscător pentru prezența lui Luke, fiul surorii mezine a Georgianei. Părinții lui stau în Christchurch. Nici unul dintre nepoții și nepoatele mele nu vrea să se mute aici. Fiecare are propria fermă sau afacere. Apoi, dintr-o dată, în urma reportajului din *Argus*, v-am descoperit. Printre lucrurile rămase de la tata, nu exista nici o fotografie a lui Elizabeth – deși avem un tablou reprezentându-l pe fratele lui – dar s-a păstrat o descriere. Poate că părul tău are altă culoare, Thomasina, dar în rest semeni cu ea. Avea un mers distins, cadențat parcă, și privirea ușor întristată – spre marea lui părere de rău, fiindcă el era cauza. Adineauri, vorbind despre Greenchester, aveai în ochi aceeași nostalgie, draga mea.

Thomasina fu copleșită de emoție și de teamă. Deci astea erau planurile lui Ebenezer … s-o convingă să rămână acolo. N-ar fi vrut să-i îngroape speranțele, dar Luke Richmond avea privirea ațintită asupra ei, ca un uliu. Nici nu putea fi vorba să discute problema atât de curând. Nu de la prima întâlnire. Nu atâta vreme cât situația era atât de încurcată. Din instinct, știa că bruneta Ilena n-avea să-l lase în pace pe Luke, iar respectiva n-ar fi avut nici o reținere să-i facă viața un iad oricui ar fi amenințat să-i diminueze moștenirea.

Prin urmare, căută și găsi o cale de a ocoli subiectul, legându-se de ultimele cuvinte ale lui Ebenezer.

– Nici o poză, spuneai? Ba există – de fapt, mai multe, cu Edwin, Bessie și fiicele lor, făcute ceva mai târziu. Fotografia la care mă refer a fost surprinsă în vara când s-au îndrăgostit. Am găsit-o de curând, ascunsă sub o alta, pe când o scoteam din ramă s-o împachetez. Cred că Bessie s-a temut s-o lase la vedere, căci expresia necontrolată a ochilor ar fi putut s-o dea de gol. Am adus-o cu mine. Am lăsat-o pe măsuța din hol, în sacoșa cu care am venit. Se întoarse spre Luke și adăugă: îmi închipui că nu te prea interesează și că vei regreta timpul pierdut. Nu te simți obligat să rămâi.

– Ah, Josh are grijă de oi. O să strige dacă se ivesc probleme. Lucrurile s-au mai liniștit față de începutul lunii. Și te înșeli – mă interesează foarte mult, ca să nu spun că mă intrigă.

Care să fie semnificația? Fie îl interesa povestea iubirii pierdute a tatălui unchiului, fie tehnica ei de a se vârî pe sub pielea vărului înstărit.

Oricare ar fi fost răspunsul, când despachetă fotografia, simți că-i făcuse o mare plăcere lui Ebenezer. O privea cu aerul unui om profund emoționat, de parcă i s-ar fi împlinit un vis vechi. Își dorea din răsputeri ca cinicul Luke să plece, dar el nu voia s-o lase singură cu unchiul.

Când Ebenezer încercă să-i înapoieze fotografia, ea spuse:

– Este a dumitale, vere. Mi-ar plăcea să-i găsești un loc pe perete. Trăiesc senzația că Bessie a ajuns în sfârșit acasă.

– Ah, dar nu se poate. Este propria ta străbunică.

– Te rog! Nu prea am ce altceva să-ți ofer și sunt sigură că ai s-o păstrezi cu sfințenie.

Figura lui exprima dorința arzătoare de a accepta. Apoi își ridică brusc privirea, zâmbind tinerește, ca un șirengar.

– Facem un târg. O iau cu o singură condiție … ca tu și ceilalți doi nepoți ai lui Bessie Swainson să vă petreceți restul vacanței aici.

– Să știi că nu-s niște îngeri, mărturisi ea. Edwina pare – seamănă foarte bine cu tizul ei, bunul Edwin, dar nu ca fire, crede-mă. Uneori, are comportamentul unei tigroaice. Are impresia că menirea ei este să se implice în toate problemele celorlalți. Matthew este mai potolit, deși pare să atragă întâmplările neprevăzute. Se ceartă mereu, deși în principiu se înțeleg bine. Și ambii sunt puși pe aventură. Sunt destul de ascultători, trebuie să recunosc, dar complet imprevizibili. Vor sfârși prin a te exaspera.

– Ți-am mai spus că toți copiii din familie vin aici, în ianuarie. E ca la nebuni! Dar casa pare să prindă viață. Oricum, într-un loc atât de vast nu pot fi mereu urmăriți de adulți. Ei, ce spui? Primesc fotografia dacă vă mutați aici!

Thomasina capitulă. Aruncă o privire neliniștită spre Luke. Acesta i se adresă unchiului:

– Bună mișcare, declară el potolit. Însă Thomasina era sigură că vorbele o vizau.

Ebenezer nu concepea că ea s-ar putea întoarce cu autobuzul.

– Ar fi obositor. Face un ocol prin Lyttelton, până la Sumner, prin Evan's Pass. Sigur că priveliștile sunt minunate, dar ai tot timpul să le admiri mai târziu.

– De fapt, nu-i chiar așa, îl întrerupse ea. Nu uita că avem deja rezervări pentru întoarcerea în Anglia.

– Ei bine, ridică el din umeri, chiar și așa, aveți vreme să vizitați împrejurimile, dar în orice caz … se opri, căzând pe gânduri. N-ar fi bine să ne grăbim acum să te ducem în oraș, să împachetezi și să ne întoarcem până deseară? Altfel, ați pierde o zi. Crezi că ai avea suficient timp pentru făcutul bagajelor?

– Desigur – n-avem cine știe ce bagaj – dar cred că …

Privi îngrijorată spre Luke. Acesta ridică din umeri și spuse:

– Mi-e perfect egal. Unchiul este cel care ia decizii.

Ebenezer acceptă declarația. Dar Thomasina nu era sigură.

– Doamna Fairweather, proprietăreasa, spunea că lacul Coleridge este destul de departe. Nu se vor întoarce înainte de ora șapte. Mi-a zis să-mi fac o gustare, iar ei vor mânca mai târziu. Poate ar fi preferabil să-i aștept și să revenim mâine.

– Nu, dimineața ne vom ocupa de oi. O să-ți placă, fetițo. Luăm Land Roverul, mâncăm la Sickle și apoi mergem după copii.

– În cazul ăsta, mai bine o șterg. Mai am câte ceva de făcut. Ne vedem peste vreo oră, unchiule.

– Stai puțin! reacționă Thomasina din instinct. Ai avut o dimineață plină de neprevăzut, ca să nu spun mai mult. Cred că ar fi mai bine să ne mutăm aici abia mâine.

– Nu te mai agita, spuse el, privind-o rece. Da, am avut parte de întreruperi. Dar nu sunt supărat. Accesele de furie feminină nu-s nici atât de importante, nici atât de rare, încât să conteze. Le suport fără probleme, chiar dacă nu mă omor după ele. Prefer să vă aduc astăzi, decât să mai pierd și ziua de mâine. Găsesc situația foarte interesantă. Abia aștept să văd cum vor evolua lucrurile.

– Nu va fi nici o evoluție. E vorba doar de o scurtă vizită. Fii liniștit, domnule Richmond, peste puțin timp, am să mă întorc acolo unde mi-e locul, căutându-mi un apartament în Newcastle și corespondând din când în când cu unchiul tău. Sper că n-ai nici o obiecțiune față de acest plan?

– Câtuși de puțin, dacă așa stau lucrurile. Toate astea avură efectul scontat asupra Thomasinei. Ar fi preferat să moară decât să se stabilească acolo. Se întoarse și fu din nou impresionată de frumusețea împrejurimilor vizibile din balcon.

Pe când Luke se făcea nevăzut pe potecă, printre tufișuri, Ebenezer Swainson izbucni în râs, frecându-și fericit palmele.

– Genial, genial! Cred că am acționat perfect, lăsând-o pe Ilena să afle ce ți-am propus.

Thomasina îl privi cu gura căscată. Părea nevinovat, dar era departe de a fi.

– Luke spunea că ai făcut-o special!

– Da, într-adevăr. Niciodată n-am încercat să mă țin departe de confruntări. De nenumărate ori, mi-a fost dat să văd că părinții ezită să-și protejeze copiii de teamă să nu li se reproșeze intervenția. Ei bine, chiar

dacă n-am avut norocul să devin părinte, Luke îmi este ca un fiu. Mi-era teamă că se va lăsa antrenat într-o căsătorie cu femeia aia. El nu se gândea la așa ceva, dar ea da, iar azi a demonstrat-o. N-o interesează decât banii. Luke nu se potrivește cu ea, este prea lasă-mă să te las.

– Lasă-mă să te las? păru ea surprinsă. Păi …

– Da, ca majoritatea celor blajini, când își iese din pepeni, trebuie să te dai la o parte. Să vezi cum reacționează dacă vreunul din oameni se poartă prea brutal cu animalele. De astă dată, însă, m-am temut că nu se va trezi decât după ce se va fi logodit cu individa aia.

Thomasinei i-ar fi convenit să nu fie atât de atrasă de atitudinea lui. Parcă era un elev nebunatic, pe care-l placi involuntar.

– Aș prefera să nu fiu implicată. Sunt într-o poziție neplăcută. Toată lumea o să creadă că am venit cu gândul la căpătuială și – într-adevăr – ai cam riscat, spuse ea fixându-l cu o privire serioasă. Nici o mirare că Luke s-a înfuriat. Chiar dacă n-ai făcut-o decât spre binele lui, ca Ilena să priceapă că s-ar putea să nu moștenească întreaga avere, ce s-ar fi întâmplat dacă te luam în serios?

– Păi, chiar asta voiam. N-a fost nici o scăpare. Am considerat că este mâna providenței … tu, descendenta lui Bessie, să ai nevoie de un acoperiș deasupra capului. Ar fi o viață frumoasă. Gândește-te!

– Imposibil! Nu, este imposibil, declară Thomasina, cu un suspin. Îmi place libertatea. Nu-mi convine să depind de alții, dar îți mulțumesc pentru ofertă. N-o pot accepta. O să ne descurcăm cumva. Drepturile de autor rămase de la tata ne vor asigura plata chiriei pe vreo doi ani, iar despăgubirea pentru casă va fi suficientă pentru școala copiilor. Mulțumită concursului, avem haine din abundență, iar ca secretară se câștigă frumușel. Mai pot rotunji venitul scriind articole. Stăm destul de bine.

– Dar la limită. Hai să nu hotărâm nimic definitiv.

Timpul trecu repede. Ebenezer o invită să-și aleagă camerele în care urmau să stea. Thomasina fu fermecată de una din aripile clădirii. Constituia căsuța originală tencuită cu lut, conform spuselor lui

Ebenezer, construită cu mult timp înainte de emigrarea lui Thomas. Era situată la extremitatea opusă față de camera lui Luke – copiii aveau șanse mai mici să-l deranjeze. Exista până și o intrare separată. Aripa avea propria sufragerie și o bucătărioară.

Ebenezer scoase așternuturi și o ajută să facă paturile, cuplând păturile electrice, pentru cazul că paturile prinseseră umezeală. Thomasina scăpă progresiv de tensiune și reuși să se bucure pentru șansa pe care o aveau cei mici, să locuiască două-trei săptămâni într-o asemenea casă. Călătoria fusese minunată, dar începuseră să tânjească după un cămin în care să stea mai mult decât două-trei nopți la rând.

Pe Thomasina o asaltau sentimente contradictorii … asta era viața după care tânjeau, totuși acest viitor le era interzis. Existau prea multe interese și subînțelesuri.

Sezonul mieilor era pe terminate. Când ajunseră la el, constatară că Luke și omul lui, Josh, aveau necazuri cu o oaie prinsă între niște rădăcini aeriene de salcie, lângă râu, care fătа cu dificultate în acel spațiu înghesuit.

– Vino cu mine, Thomasina, spuse Ebenezer. Avem un mic necaz. Mama este în bună stare, dar unul din miei nu vrea să sugă. Încearcă să ții oaia în vreme ce am să-l pun pe prost cu botul la uger. Azi-dimineață, aproape reușisem.

Bine că Ebenezer îi dăduse un șorț de pânză grosolană, cu care să-și protejeze hainele. Încercând să mulgă puțin lapte, o stropise pe Thomasina și fiindcă ea preferase să țină mielușeaua speriată, pantalonii pe care-i purta n-ar mai fi fost suficient de prezentabili pentru cina la Sickle.

Dintr-o dată, mielul îndărătnic prinse ideea și începu să sugă viguros, cu o expresie uimită.

– Ai mai făcut așa ceva? întrebă Ebenezer.

– Da. La ferma unde am lucrat erau specializați în producția cerealieră, dar de când mă știu, l-am ajutat pe domnul Bruce, vecinul nostru, în perioada venirii pe lume a mieilor. Îi aruncă o privire

entuziastă. Ciudat, este o muncă murdară, dar cred că nimic nu se poate compara cu satisfacția de a fi ajutat la venirea pe lume a unui miel.

– Într-adevăr, aprobă Ebenezer. Traiul la fermă nu înseamnă numai să încaleci armăsari superbi și să stârnești admirația oamenilor demonstrându-ți priceperea la sărituri peste obstacole.

Desigur, se referea la Ilena. Thomasina începu să râdă.

– La călărie nu mă pricep deloc. Pur și simplu, mi-e frică. Mielul se săturase și începuse să se împungă cu fratele lui geamăn. Luke și Josh aveau încă de furcă la râu.

Deși părea slăbuț și elegant, Ebenezer era tare ca piatra. Se descurca ușor cu oile. Își muta privirile cercetătoare de la o oaie la alta. La un moment dat, spuse:

– Ia te uită la aia – abia este pe cale să fete, dar deja încearcă să ia mielul alteia. Nu-s stupide? Thomasina, te rog să iei bățul meu – i-l arătă cu o mișcare a capului, zăcând pe jos – și s-o prinzi, să înceteze cu neghiobia. În curând o să aibă și ea miel. Vin imediat.

Era un toiag cu capătul îndoit, pentru agățat oile de gât, specific locului. Cele pentru picior ar fi putut rănii ugerul. Oaia se lăsă ușor prinsă. Thomasina se aplecă, simți la pipăit copitele din față ale mielului, iar în clipa următoare, micuța creatură ajunse pe iarbă, alături. Îi îndepărtă mucozitățile de pe nări. Ebenezer, care ajunsese lângă ea, aprecie:

– Frumoasă treabă. Ai mână bună pentru ce se cere aici.

– N-a fost cazul, râse ea. Oaia n-a avut nevoie de cine știe ce ajutor.

Josh și Luke reușiseră să aducă pe mal oaia captivă, împreună cu mielul ei. Se apropiară, iar Luke i se adresă lui Ebenezer:

– Ai cam avut de lucru … doi miei, în vreme ce noi l-am salvat pe ăsta.

– Nu-i exclusiv meritul meu. Thomasina a ajutat la o fătare.

Ar fi trebuit să fie inumană să n-o distreze expresia de pe figura lui Josh.

– Doamne, Luke îmi spusese că ești din Newcastle. Credeam că nu …

Thomasina îi întinse mâna.

– Nu chiar din Newcastle. De pe valea râului Tyne. Casa noastră se afla lângă o fermă.

Făcură prezentările. Luke le scurtă vorba:

– În continuare, Josh se poate descurca singur. Oricum, nu mai e mult. Bine că ați venit cu Roverul. O să-i ducem pe ăștia în șopron. Cred că n-au nimic, dar mai bine să-i avem sub ochi la noapte.

Ebenezer sunase probabil mai devreme, fiindcă cei de la Sickle le așezaseră deja masa într-un salonaș privat. Se grăbeau și nu voiau ca cei mici să se alarmeze de întârzierea Thomasinei. Grija cu care o trata Ebenezer îi dădea o senzație minunată. De prea multă vreme trebuise să se descurce singură.

Cina fu dumnezeiască. Drusilla Babbington îi servi cu cartofi copți, legume proaspete și aromate, plăcintă glazurată cu fructe și frișcă.

Pricepuse din discuția auzită dimineață că aprobau intervenția lui Ebenezer în treburile lui Luke și surprinse o privire complice, pe care era sigură c-o observase și agerul Luke. Ei bine, pentru ea, toate astea nu prea contau. Peste cel mult trei săptămâni urma să fie departe. Cu timpul, era sigură că-și vor rezolva toate neînțelegerile.

Când ajunseră pe creasta colinei ce mărginea portul, la Kiwi, lumina zilei pălea. Putură vedea încă refugiul de piatră, construit cu ani în urmă de un vizionar, care dorea să încurjeze ieșirile tinerilor în mijlocul naturii. Orașul de la poale era încă slab luminat de ultimile străluciri ale apusului spectaculos, care, cu puțin timp în urmă, pictase cerul în culoarea șofranului, înainte ca soarele purpuriu să se ascundă dincolo de creasta înzăpezită a munților. Lanțul muntos se întindea de la nord la sud, la vreo șaizeci de mile, dincolo de câmpia parcelată de gărdulețe și liziere de pini, menite să oprească vântul.

– Ce înșelător de subțire pare acea catenă muntoasă, spuse Luke. Dacă survolezi marea Tasmaniei, de la Sydney la Christchurch, lățimea Alpilor sudici te sperie. Nu te poți împiedica să speri că n-o să trebuiască să aterizezi acolo. Nici o mirare că a fost nevoie de timp să se descopere trecători. Pionierilor probabil că le apărea ca o barieră impenetrabilă. Râse. Trăind mereu în preajma lor, neozeelandezii nici nu-i bagă-n seamă. Dar sunt aici de doisprezece ani și n-am încetat să mă minunez.

Thomasinei îi conveneau subiecte care nu alimentau tensiunea.

– Îmi dau seama. La început, mi s-a părut ciudat. Asociam vulcanii cu peisaje aride, pustii. Din avion, am văzut un fir de fum ridicându-se dintr-o

crevasă acoperită de zăpadă a muntelui Ngauruhoe, iar la Rotorua ni s-a spus că poți degera acolo – imaginați-vă, într-o zonă cu izvoare termale! Din ce parte a Angliei provii, domnule Richmond?

– Din ținutul Durham, așa ca știu destul de bine și Northumberlandul. Ai mei locuiau la Withburn, pe coastă. Tata era inginer, încă este. Sora mai mare a mamei a fost căsătorită cu unchiul Eb. El și fratele lui Ned au vizitat Anglia în deceniul al treilea – după moartea tatălui – și au încercat să dea de urma familiei Swainson, fără succes. Normal, având în vedere că, după spusele tale, n-au avut decât fete. Însă unchiul n-avea de unde să știe. Cu acea ocazie a cunoscut-o pe mătușa mea.

– Ah, te rog să-mi povestești cum v-ați cunoscut, imploră ea, întorcându-se spre bărbatul mai vârstnic.

– Tata avea pe perete o poză cu zidul lui Hadrian. Voiam să găsesc locul în care fusese făcută. Habar n-aveam cât era de lung zidul. Oricât ar părea de improbabil, am găsit locul, destul de aproape de Newcastle. Probabil că ajunseseră acolo la un picnic. Dar am explorat zona îndelung ca să descoperim locul – spre norocul meu, fiindcă așa am cunoscut-o pe Georgiana. Ea, împreună cu o prietenă, făcea același lucru. Am auzit țipete speriate. Georgiana și Elmira erau urmărite de ceea ce credeau că este un taur, dar s-a dovedit a fi o vacă ce născuse de curând și era chiar mai periculoasă. Nimeriseră între ea și vițel. Fiind obișnuiți cu animalele, am reușit s-o distragem, apoi fetele s-au cățărat pe zid, iar noi le-am urmat imediat ce au fost în siguranță. Lucrurile s-au petrecut în cea mai pură tradiție cavalerească. Ned s-a însurat cu Elmira. Am contribuit serios la sporirea emigrației în Noua Zeelandă.

– Ned? Thomasina se îmbujorase. De unde vine? De la Edward sau de la Edwin?

– Edwin, desigur. Întotdeauna a existat măcar un Edwin printre descendenții lui Thomas. Se îndrăgostise de nevasta fratelui, dar îl iubea și pe el. Chiar îl adora. Edwin a fost cel care cobora în mină ca să-și țină frații și surorile departe de viața de orfelinat. Este o tragedie că au fost despărțiți de soartă. Bineînțeles că tata n-avea habar cum ajunsese din Adelaide, în Canada. Thomasina, poți să ne dai niște lămuriri în direcția asta? Cum au dus-o Elizabeth și Edwin? Au reușit în viață?

– O vreme, da. Bunica îmi povestea uneori, dar și ea știa din auzite, fiindcă nu avea decât trei ani când îi murise tatăl. Dar, câtă vreme supraviețuiseră bunicii, au dus-o bine. Aveau ghetuțe făcute de comandă, păpuși de ceară, iar mobila de mahon era așa de bine lustruită încât le era jenă să-și lase amprentele pe ea. Imediat puneau mâna pe o cârpă de praf și îndepărtau urmele.

Edwin o răsfăța pe Bessie. În fiecare sâmbătă seara, ea se ducea la teatru cu fetele mai mari, iar el le îmbăia pe cele mici, le spunea povești minunate și le pregătea cele mai delicioase feluri de mâncare. Favoritul bunicii era Panhaggeldy.

– Și mie îmi place, deși n-aveam ocazia să mănânc decât când le vizitam pe rubedeniile mamei. N-ai vrea să ne prepari așa ceva?

– Sigur că da, răspunse ea. Nu-i cine știe ce … doar feliuțe de costiță, de cartof și de ceapă, fierte la foc mic, într-o tigaie. Dar nu-i așa că-i delicios? Apoi, își reluă povestea. Lui Edwin îi plăceau excursiile. Cu toate că stăteau în oraș, vara obișnuia să se trezească devreme și să colinde câmpiile din Northumberland, culegând ciuperci și afine. Cumpăra lapte și unt direct de la sursă. Aerul proaspăt îi făcea bine și cred că știa. Suferea de astm. Fetele și-l aminteau tușind întruna. Și din cauza propriei copilării nefericite, nu suporta gândul de a-și trimite copiii la pension de la vârste prea fragede. Nu le-a permis să meargă la școală decât după ce au împlinit șapte ani. Nu știu cum a reușit – și cred că a scos-o din minți pe Bessie – dar s-a chinuit să le învețe pe toate să socotească, să citească și să scrie, înainte de a le înscrie în clasa întâi.

Ebenezer îi savura povestea cu nesaț.

– Ah, copila mea, nu-mi închipuisem că știi atâtea amănunte. Continuă, te rog.

– Păi, după cum vezi, mă trag dintr-o lungă succesiune de povestitori – străbunicul Edwin, bunica Thomasina și tata. Înțeleg că și tatăl dumitale se pricepea la istorisit, ca trăsătură de caracter a familiei.

– Tatei nici nu i-ar fi trecut prin gând să se întoarcă. Considera că e preferabil să rămână departe și avea dreptate, dar a sperat întotdeauna ca Bessie și Ned să aibă parte de fericire și de noroc.

– Bunica spunea că au fost foarte apropiați, așa că-mi închipui că s-au înțeles bine. Poate că n-a fost o iubire pătimașă, dar au fost fericiți împreună. Dar criza economică din 1880 i-a afectat puternic. Apoi, în 1893 au avut un an nefast. Elizabeth a născut un băiat care a trăit numai câteva zile. Astmul lui Edwin s-a agravat. Durerea provocată de moartea copilului l-a dat gata. În câteva săptămâni, a decedat și el.

La vremea aceea, nu mai aveau ghetuțe de comandă. Bunica n-a știut ce-i aceea o rochiță nouă. Având cinci surori mai mari, întotdeauna ajungea să poarte hainele care le rămâneau mici. Jane avea douăzeci și doi de ani, era robustă și preluase toate atribuțiile tatălui, având grijă de cele mici. Desigur, toate dădeau câte o mână de ajutor. S-au măritat devreme. Jane a avut o logodnă lungă, nevrând să se mărite înainte ca micuța Thomasina să stea pe propriile picioare – la treisprezece ani, când și-a luat prima slujbă.

Erau foarte strâns legate. Toate au contribuit la întreținerea mamei lor. Au avut grijă ca Bessie să nu piardă niciodată spectacolul de teatru de sâmbătă seara și din când în când se trezeau cu noaptea-n cap să se ducă la piață după un buchețel de micsandre, florile ei preferate. Prin tradiție, familia noastră plantează întotdeauna micsandre în grădină.

După o tăcere prelungită, Ebenezer spuse:

– Îți mulțumesc, Thomasina. Mereu mi-am dorit să aflu lucrurile astea. Îmi pare rău că ramura asta a familiei n-a putut face nimic pentru ele. Nici ai mei n-au avut o viață ușoară, luptându-se să pună ferma pe picioare, iar criza economică s-a făcut simțită și aici, dar măcar aveau hrana zilnică asigurată. Este cu totul altceva față de povara de a crește niște copii într-un oraș industrial din epoca victoriană, ca Newcastle. Dar mă bucur că a avut niște fiice atât de iubitoare.

Figura lui Luke părea posacă și hotărâtă. Poate că se concentra la șofat, acum după ce ieșiseră dintre dealuri și intraseră în traficul aglomerat, dacă nu cumva credea că ea încearcă să-l impresioneze pe bătrân cu acel tablou idilic.

Capitolul 4

Matthew și Edwina ieșiră în fugă, îndată ce auziră mașina, iar obrăjorii lor îmbujorați și ochii strălucitori demonstrau că se distraseră de minune. Thomasina opri avalanșa de cuvinte și-i prezentă vărului și nepotului acestuia. Le spuse că urmau să se mute pe malul golfului, pentru restul ședерii în Noua Zeelandă.

Apoi, intrară în casă să-i mulțumească doamnei Fairweather și să-și anunțe plecarea.

Ebenezer se purtă foarte frumos. Îi mulțumi propietăresei pentru grija pe care o arătase celor mici, insistă s-o recompenseze pentru scurtarea ședерii, explicându-i că erau niște rude din Northumberland cu care pierduse legătura, dar că din acel moment se cădea să se ocupe personal de ei, și o invită să-i viziteze. Îi luă numărul, promițând s-o sune curând să stabilească o dată.

– Am să profit de ocazie, spuse ea, privindu-l pe impunătorul bătrân. Golful este un loc splendid și am început să mă atașez de acești copii. La fel și fiică-mea. Poate veți găsi timp să mai treceți cândva pe la mine?

Edwina își scutură coada de cal, semn sigur că era emoționată. Îl privea cercetător pe Ebenezer.

– Cândva? Adică o să rămânem acolo? Asta înseamnă că …

Thomasina interveni, grăbită:

– Unchiul Ebenezer – așa va trebui să-i spuneți – va avea grijă de noi, deși nu-i responsibilitatea lui legală. Nu trebuie să abuzăm de bunătatea

lui, Edwina. Ne vom petrece restul vacanței la Corrieside. Cu siguranță, vom mai trece pe la dumneata, doamnă Fairweather. Ne-am simțit ca acasă.

Se grăbiră să-și facă bagajele, urmați de gazdă și de Ebenezer. Thomasina voia să-i urmeze, când fu reținută de Luke.

– Îl subestimezi pe unchiul. Nu-i nici pe departe atât de angelic pe cât pare. Este un diavol viclean. Thomasina crezu c-o spusese în glumă, dar nu știu cum să reacționeze.

După ce terminară treaba și băură câte o ceașcă de ceai, porniră la drum. Cerul nopții era senin, plin de stele, iar luna se reflecta în apa nemișcată a golfului. Copiii stăteau în față, lângă Luke. Edwina se lipi de el și spuse:

– Parc-ar fi în țara poveștilor! Toate luminițele alea de pe malurile golfurilor! Și îmi place cum o ia drumul în sus și-n jos, ție nu? Golful nostru se vede?

Al nostru! Thomasina își ținu respirația. Aveau să se îndrăgostească fără îndoială de Harvest Moon Bay. Era inevitabil. De Corrieside, de camerele lor, de oi, de cai, de măgăruși, de gardurile vii și de câmpuri. Se vor simți ca acasă, în dragul lor Greenchester. Apoi, vor compara toate astea cu ceea ce le va ofei viața la oraș. Trebuia să suporte și această presiune suplimentară venită de la cei doi oameni pe care-i iubea cel mai mult. Cu siguranță, Luke nu va încerca s-o convingă să rămână. Chiar dacă n-ar fi disprețuit-o deja, cărui bărbat i-ar fi convenit să-și vadă moștenirea știrbită?

Însă răspunsul lui Luke sună astfel:

– Nu, nu-i încă vizibil. Dar va fi, după ce depășim următoarea colină. Este adăpoistit între niște dealuri și o vom lua la stânga de-a lungul unui promontoriu care se prelungește mult în ocean. Corrieside se găsește cam la jumătatea distanței, așa că avem parte de soare pe toată durata zilei, iar colina din spatele casei ne ferește de vânturile reci de sud-vest. Din acea direcție, vin curenții de apă rece de origine polară.

Thomasina simți că-i datorează recunoștință pentru amabilitatea arătată copiilor. În ea nu avea încredere. Oricum, nu întrevedea posibilitatea unei coabitări armonioase. Totuși, n-avea de gând să

spulbere speranțele celor mici atât de curând. Avuseseră parte de o zi grozavă și n-ar fi fost capabili să-i înțeleagă motivele.

– Relaxează-te, fetițo, spuse dintr-o dată Ebenezer. Ești prea încordată. Vorbise în șoaptă și-i fu recunoscătoare. Acceptă lucrurile așa cum sunt, nu te mai consuma pentru ce va urma. Îmi dau seama că mândria ți-a fost rănită de vorbele lui Luke. Dar va învăța să te prețuiască. Cei din față vorbeau cu voce tare, așa că reuși să răspundă pe același ton șoptit:

– Dar mă simt prost. Sunt o persoană foarte independentă.

– Ești și responsabilă pentru viitorul celor mici și-i o povară grea. Când o rudă apropiată – doar sunt văr primar cu bunica ta – se oferă să te ajute, trebuie să te gândești la ei. Și nu uita că deși deocamdată reușești să le fii devotată și să-i susții, s-ar putea să vină o vreme când nu vei mai putea.

– Ah, nu spune așa ceva, te rog! Dacă s-ar întâmpla ceva cu mine … îmi dau seama că este perfect posibil – mai întâi tata, apoi Maddy. Știu, știu, trebuie să iau în calcul și această posibilitate, dar …

– Nu la asta mă refeream, fetițo, spuse el strângându-i mâna. Nici nu-mi trece prin minte să fiu crud. Voiam să spun doar că s-ar putea să vrei să te măriți. În acest caz, ar însemna să ceri foarte mult din partea oricărui tânăr, la început de viață. Să își asume creșterea și educarea fratelui și surorii soției. Ar putea fi un tânăr fără avere. Ești în stare să rămâi singură și să te ocupi de ei, dar dacă ai scăpa de grija zilei de mâine, ți s-ar oferi mult mai multe șanse.

Thomasina rămase tăcută. Cuvintele lui atinseseră un punct sensibil. Trecuse printr-o asemenea experiență. Darry fusese doar un amic a cărui companie îi făcuse plăcere. Fuseseră colegi de serviciu la aceeași fermă. El fusese mai atras de partea experimentală a activității, învățase și își urmase drumul. Avea ambiție și spera să ajungă să posede propria fermă, dar ai lui nu erau destul de bogați ca să-i asigure un început.

Era evident că băiatul se îndrăgostise de ea. Dar când murise și Maddy, lăsând-o pe Thomasina cu toate pe cap, relația lor se răcise. Nu-l condamnase. N-ar fi avut nici un viitor, iar din partea ei nu fusese vorba

decât de prietenie. Totuși, oricând s-ar fi putut întâmpla să-și dorească o căsătorie. Și niciodată n-ar fi conceput să-i lase pe copii de capul lor.

Strânse mâna lui Ebenezer și spuse răgușit:

– Înțeleg. S-a întâmplat deja. Cineva s-a speriat. Nu-l pot condamna, avea propriile idealuri. Uite ce-i, deocamdată nu mă pot concentra, Ebenezer. Va trebui să analizez situația la rece. Există tot soiul de complicații. N-aș vrea să discutăm acum. Dă-mi câteva zile de răgaz.

– Corect. Apoi chicoti. Îmi aduc aminte că te-am rugat să-mi spui „unchiul Ebenezer", dar cred că ți-e frică de reacția lui Luke. Însă a început să-mi placă să mi se spună pe nume de cineva atât de tânăr. Așa că ține-o tot așa, draga mea. Parcă aș fi întinerit dintr-o dată cu cincizeci de ani.

Thomasina se liniști. Pe locurile din față, discuția continua. Luke era pus la curent cu toate informațiile despre Greenchester, despre prieteni, despre școală. Zidul lui Hadrian, Corbridge, Housesteads, fragmentele de ceramică descoperite în curtea lor și altele. Trebuia să admită că știa să se poarte cu copiii. Până la urmă, poate că următoarele câteva săptămâni n-aveau să se dovedească un chin.

– Asta mi se pare cel mai fascinant în Noua Zeelandă, explica Luke. Când descoperi asemenea relicve în Anglia, știi că au fost contemporane cu Iisus. Dar aici, când l-am auzit pe unchiul vorbind despre primele zile ale colonizării, am avut sentimentul ciudat că-i o perioadă recentă. Unchiul Ebenezer își amintește încă de unii dintre primii coloniști – cei debarcați din primele patru nave, chiar și câțiva mai vechi. Poveștile orale au un farmec inegalabil. Au darul de a crea punți peste generații, te fac să înțelegi cât de scurtă este de fapt viața unui om. Deși, la vârsta voastră, e mai greu de înțeles.

– Ascultați la moșul Luke! chicoti Ebenezer. Are dreptate.

– Nu primim observații din spate, replică Luke. Nici noi nu ne-am amestecat în conversația voastră misterioasă, purtată în șoaptă.

Thomasina se simți din nou stânjenită. Nu i-ar fi plăcut să știe ce discutaseră – i-ar fi suspectat de complot. Dacă ar fi acceptat să rămână la Corrieside, era convinsă că trebuia să primească în primul rând binecuvântarea lui Luke.

– Ah, priviți, exclamă el, provocându-i o temporară relaxare. Am trecut de cotitura drumului. Acum ne îndreptăm spre litoral, deși vom coti din nou. Lumina cea mai îndepărtată, aceea izolată, este Winking Buoy. Curând veți vedea și farul de la Godley Head, care îndrumă vapoarele.

Pătrunseră în valea care adăpostea Harvest Moon Bay, iar Luke le arătă pietrele de hotar. Copiii fură încântați de ceea ce era vizibil din Corrieside și fascinați de dimensiunile casei.

– Ce loc perfect pentru jocul de-a ascunselea, decretă Edwina, entuziasmată. Una-două, i se adresau lui Ebenezer cu apelativul „unchiule", dându-i fiori Thomasinei de fiecare dată. Își dădea seama perfect că prea multă vreme fuseseră privați de prezența unor rude. A unei familii unite, nu împrăștiată prin lume. Deși Edwin și Bessie avuseseră o mulțime de urmași, puțini mai trăiau, iar verii încă în viață erau mult mai în vârstă. Cei mai mulți se stabiliseră în sud.

– Da, recunoscu Ebenezer, toate aceste praguri, scări și unghere neașteptate, sunt grozave pentru zilele ploioase. Pe vremuri, eram o familie foarte numeroasă, iar tata se mândrea cu ospitalitatea noastră colonială. Casa pare să prindă din nou viață abia când vin în vizită strănepoții mei. În ultima vreme, după plecarea Louisei, locul a devenit mohorât. Obișnuia să cânte câtă vreme lucra, iar mie-mi plăcea s-o ascult.

Într-adevăr, Louisa. Încă o persoană de care trebuia să țină seama, dacă s-ar fi decis să rămână. Dacă. Două femei în aceeași bucătărie erau întotdeauna prea multe. Uneori, oamenilor le surâdea în mod abstract ideea de a avea copii în casă, dar când aceștia apăreau aievea, s-ar fi putut să-și schimbe părerea. Poate că Louisei n-avea să-i placă să fie obligată să-i urmărească mereu – sau poate că i-ar fi alintat excesiv.

Noroc că, după ce terminaseră de explorat fiecare ungher al aripii vechi și după ce fuseseră trimiși cu forța la spălat pe dinți, Thomasina era atât de extenuată încât adormi aproape instantaneu, în loc să se foiască în așternut, cumpănind situația.

Când se trezi, în ciripit de păsărele, cu greu își aduse aminte unde se afla. Ferestrele erau acoperite de perdele din creton, iar razele soarelui pătrundeau pieziș. În aer se simțea un iz de sare.

Sigur că da … se găsea la Corrieside și se trezise înainte să sune ceasul. Trebuia să se dea jos din pat și să încerce să se descurce în bucătăria străină, pregătind un mic dejun la care nici pretențiosul Luke să n-aibă de ce strâmba din nas.

În clipa aceea, copiii năvăliră în cameră.

– Te-am auzit mișcându-te. Unchiul Eb ne-a rugat să nu te trezim. E tare simpatic. Aseară, ne-a pus să intrăm pe furiș și să-ți oprim deșteptătorul. Zicea că măcar astăzi meriți să fii servită la pat. Cred că vine. Treci înapoi în pat, Tam.

Își aruncă privirea spre ceasul de călătorie și scoase o exclamație de dezamăgire. Își potrivise ceasul să sune la șapte fără un sfert, dar era deja opt. Ce-o să zică Luke?

Auzi glasul lui Ebenezer:

– S-a trezit? Parcă-i aud vocea. Bine … pot să intru?

Întinse mâna, înhăță haina pe care o lăsase pe spătarul scaunului și o trase pe ea. Ebenezer intră, zâmbind cu gura până la urechi și purtând o tavă mare. Se opri, constată pe un ton neutru:

– Deci, te-ai și dat jos din pat, adăugând imediat, ei bine, te rog să vâri la loc.

Pentru cazul că Luke ar fi fost prin apropiere, Thomasina răspunse răspicat:

– Abia m-am trezit. Eram sigură că o să sune ceasul, așa că nici nu m-am mai uitat să văd ce oră este. Mă gândeam că lumina neobișnuit de puternică se datorează faptului că fereastra dă spre răsărit. Ce situație jenantă să mă servești la pat! Crede-mă, n-o să se repete.

– Oh, lasă zarva, fetițo, cum spunea mama. Cred că nu ți s-a mai întâmplat așa ceva de când … adică, de luni de zile. Ieri, ai avut o zi obositoare. De când Louisa a fost internată, eu și Luke ne-am descurcat singuri. În clipa asta, el spală vasele.

– Nu trebuie! Acum, suntem aici. Edwina, fugi și oprește-l imediat.

– Lasă-l în pace, se opuse Ebenezer. Care mai este plăcerea micului dejun în pat, dacă după aceea trebuie să speli vasele. Relaxează-te. Îi potrivi o pernă la spate, apoi ieși, luându-i și pe cei mici.

La început, din cauza lacrimilor, nu fu în stare să vadă ce era pe tavă. Se obișnuise ca nimeni să nu-i poarte de grijă. Își înăbuși senzația de vinovăție, dar era hotărâtă ca, îndată ce termina de mâncat, să facă un duș și să deretice prin casă.

Ce mai mic dejun! Le-ar fi provocat dezamăgire, dacă nu-l onora cum se cuvine. O porție de fulgi de ovăz cu lapte, într-un castronel galben; două cupe de ceramică maro pline cu zahăr, respectiv frișcă; un ceainic micuț și o ceașcă din porțelan chinezesc, împodobită cu muguri de trandafir; o porție generoasă de ouă cu șuncă, într-o farfurie acoperită; într-un suport special stăteau două felii triunhiulare de pâine prăjită. Tava era acoperită cu un șervet brodat – zău, n-ai fi zis că toate astea proveneau din gospodăria unui burlac! De la doamna Fairweather, care-și lăuda ginerele, aflase că majoritatea neozeelandezilor știau să prepare o gustare în caz de necesitate, dar mâncarea din fața ei era era atât de bine gătită încât o făcu să se simtă inutilă.

Terminând de mâncat, sări din pat, aruncă o privire spre port și coborî la duș. Se temea de comentarii răutăcioase din partea lui Luke. Trebuia să fie gata de muncă.

Numai că el nu era prin preajmă. Copiii, nici atât. Ebenezer îi explică:

– Adună oile împreună cu Luke. M-am gândit că ți-ar prii să nu-i ai pe cap. Am să-ți dau o mână de ajutor. Peggy Bancroft nu vine astăzi. Abia mâine este zi de spălat și de dat cu aspiratorul.

– Îți mulțumesc pentru gând, dar nu crezi că l-ar putea deranja pe Luke? Din punctul lui de vedere, prezența mea este o neplăcere pe care e nevoit s-o suporte, iar cei mici pot fi foarte stânjenitori.

– Luke le-a făcut propunerea. Este obișnuit cu vizitele familiei, iar copiii surorii lui își petrec aici toate vacanțele. Ultima oară, a fost o nebunie, pe cuvânt. Aștia doi vor fi cantitate neglijabilă.

– Credeam că voi avea ocazia să fiu mai utilă – să-mi justific prezența.

– Ah, fetițo, chicoti Ebenezer, nu te mai frământa din pricina lui Luke. A fost un nenoroc să pici ieri în mijlocul acelei scene – adică, pentru tine. În ce-l privește pe el, cearta cu Ilena a fost cea mai norocoasă întâmplare. Era cât pe ce să facă o mare greșeală.

– Dumitale nu-ți pasă, fiindcă nimeni nu-ți atribuie intenții ascunse – incorecte, mercantile. Scrisoarea ta nu mi-a parvenit, așa că nu știu ce conținea, dar îmi închipui că-mi ofereai un cămin – am dreptate? – și o parte din proprietate, poate? Îmi pare rău că trebuie să vorbesc pe șleau, dar n-am ce face dacă vreau să înțeleg ce-mi reproșează Luke.

– Despre așa ceva era vorba. Și ce-i rău în asta? Ești fiica strănepotului tatei.

– Ar fi nedrept pentru celelalte rude – care-ți sunt mult mai apropiate. Sunt urmași în linie directă ai lui Thomas. Au să mă urască. Nu vreau să-i expun pe Matthew și pe Edwina, chiar dacă mă simt capabilă să înfrunt orice. Având în vedere că ai fost mezinul familiei și că de obicei fiul cel mare moștenește, urmașii lui vor ridica pretenții justificate. Testamentele duc mereu la tot soiul de conflicte. Nu vreau să fim implicați în asemenea necazuri.

Ochii lui Ebenezer exprimau prețuire.

– Draga mea, apreciez destul de bine caracterul cuiva. Ți-ai dat toată silința să-mi schimbi intențiile. Asta îmi spune că n-ai venit cu gândul la căpătuială.

– Da, dar îi va convinge și pe ceilalți?

– Vor înțelege, după ce te vor cunoaște. În curând, va avea loc o reuniune a întregului clan.

– Mă privești cu prea multă bunăvoință, lăsându-te impresionat de numele și de descendența mea, precum și de faptul că sunt la ananghie. Să știi că nu-s chiar așa neajutorată. O să ne descurcăm. Simt că locul nostru este în Northumberland. Îmi voi aminti mereu cu plăcere de locul acesta. Călătoria a însemnat ceva pentru copii … le-a dat de înțeles că viața nu este presărată doar cu nefericiri, că uneori se petrec și lucruri minunat de frumoase.

Ebenezer se ridică în picioare, o prinse de umăr și o conduse prin hol spre balconul năpădit de glicină, dând spre port.

– Minunile n-au decât să continue să se petreacă. Ai de gând să le interzici toate astea fratelui și surorii, mânată de mândrie și de dragul independenței? De asemenea, e vorba și de sentimentul apartenenței la o

familie. N-ai vrea să încerci, de dragul lor? Adăugă, punând mai puțină pasiune în voce: mai bine să te pun la curent cu situația, în ceea ce privește restul familiei. Crezi că toți se vor grăbi să-și ceară partea, dar după cât se vede, aici nu stă decât unul dintre nepoții soției și acum, voi trei.

– Dar s-ar putea ajnge acolo. Iar sentimentele ar putea dăinui peste generații, contribuind la dezbinarea familiei.

– Bine. Privește acolo … spuse el, arătând în direcția drumului, spre Charteris Bay și spre marginea portului. Vezi pâlcul de copaci de pe ridicătura aia? Se pot observa numai coșurile casei din spatele lor, iar mai spre dreapta, acoperișul roșu al magaziei de lână. Este proprietatea tânărului Ned, fiul fratelui meu. Când s-a însurat, părinții mei nu erau pregătiți să plece de aici. De fapt, n-au părăsit casa niciodată. Tata i-a cedat partea lui de moștenire. Fiii lui au primit ferme învecinate în câmpia Canterbury, mai mari și mai prospere ca asta. Tata n-a vrut ca progeniturile lui să-i aștepte moartea pentru a-l moșteni. Fetele au primit dote la măritiș. S-ar părea că am moștenit grosul, dar nu-i așa. Tata ne-a tratat la fel. Am primit ce mi se cuvenea. Tata a ipotecat proprietatea și le-a împărțit banii celorlalți. Vezi tu, deși o fermă este valoroasă, banii provin din lucratul pământului. Am avut cu ce să pornesc afacerea, dar când m-am însurat cu Georgiana, ne-am instalat în vechea casă, aripa în care locuiți voi acum. Mama a spus că după ce vom avea copii, o să facem schimb, numai că urmașii n-au apărut.

Apoi, când a venit Luke la noi, acum doisprezece ani, după ce am văzut că s-a adaptat, l-am trecut în testament. Georgiana a insistat să dau tuturor nepoților și nepoatelor câte o sumă de bani, astfel încât să nu aibă nimeni obiecții ulterioare. În mod indirect, toți profitaseră deja, prin intermediul banilor dați de tata părinților lor. Nici eu nu voiam să-i fac să-mi aștepte decesul. Au fost încântați și surprinși. Deci, n-ai de ce să te temi de reacțiile lor. Și-au primit părțile cuvenite, chiar cu prisos.

– Așa că numai Luke are de ce să mă dușmănească? întrebă ea, ceva mai relaxată.

Ebenezer nu-i răspunse imediat, semn că și el considera posibil să existe o problemă.

– Sunt convins că o să-i treacă destul de repede. S-ar putea să-ți fie chiar recunoscător pentru darea în vileag a caracterului Ilenei. Dacă nu ți-aș fi scris, lăsând-o să afle, poate că nu s-ar fi manifestat așa.

– Dar putem fi recunoscători vreodată celor care – din întmplare sau cu bună știință – ne spulberă iluziile? Cred că asta nu va face decât să-i amplifice resentimentul. În afară de asta, Ilena s-ar putea da pe brazdă, după această primă reacție deplasată. N-o judeca prea aspru. N-avea cum să-i convină situația. Cred că până la urmă se vor împăca.

– Doamne ferește!

– Nu știu cum să-ți spun, dar poate că ceea ce s-a petrecut se datorează faptului că n-o placi. Vreau să zic, cu unii oameni ne înțelegem bine imediat, iar cu alții nu. Chiar dacă nu-ți inspiră încredere, s-ar putea să-i aducă fericire lui Luke.

Privirea lui înghețată se îmblânzi.

– Ești o fată bună. Cei tineri nu prea dau dovadă de atâta toleranță, iar acea tânără ți-ar putea face șederea aici foarte neplăcută. Se și credea cu sacii-n căruță, dar Luke s-a deșteptat. Nu-l iubește pe el, ci doar moștenirea. Fără nici o umbră de îndoială, știu că dacă s-ar fi căsătorit cu el s-ar fi străduit să scape de mine cât mai repede. Este vicleană. Mi-ar fi făcut viața atât de neplăcută încât aș fi plecat de bunăvoie. De când a venit să stea la familia Martensen, le-a făcut numai neplăceri. Mi-ar displăcea profund să văd că Luke încape pe mâna uneia ca ea.

Thomasina era surprinsă. Ezitând, spuse:

– A trecut pe lângă mine lângă cârciumă, urmărindu-l pe Luke. Nu părea deloc blestemată, mi-a lăsat impresia că … ah, cum să-ți explic? Parcă ar fi avut sânge albastru. Totul a durat o fracțiune de secundă, dar trebuie să recunosc, asta mi-a trecut prin minte.

– Prima noastră impresie a fost aceeași. Când nu se lasă pradă furiei, are o voce încântătoare, arată foarte bine în șa – în noiembrie, va participa la concursul de sărituri de la Christchurch. Și este fără îndoială frumoasă. Are trăsături splendide. Dar e aproape lipsită de sentimente umane. Poți fi blestemat și altfel decât vorbind tare și vulgar.

– Ei bine, să lăsăm asta. Spune-mi, preferi un prânz consistent urmat de o gustare târzie, sau o masă frugală la amiază și o cină mai serioasă?

– Masa principală trebuie să fie seara. Altfel e greu să mai lucrezi după-amiaza. Hai să-ți arăt unde este magazinul. Deși avem obiceiul să cumpărăm angro – din vremea când ne aprovizionam de la Christchurch sau Lyttelton. Desigur, congelatorul este plin – Louisa a avut grijă, înainte de a pleca la spital. Un sertar este plin cu preparate care trebuie doar încălzite. Nu-i nevoie decât să le lași să se dezghețe.

– Ah, am să las proviziile alea pentru când s-o întoarce, după plecarea noastră. Nu, Ebenezer, n-o să discutăm acum. Deocamdată, mai ales în fața lui Luke, nu vreau să pară că ne-am hotărât să rămânem.

Ebenezer nu auzise niciodată că femeilor le place să fie stăpâne în bucătărie, fără ca vorbăria celorlalți să le distragă de la treabă. Își dădu seama că probabil simțea lipsa soției și, mai recent, a Louisei. În mod miraculos, cu toate întrebările lui despre Bessie și Edwin, ea reuși să-și amintească de toate ingredientele necesare. Plăcintele ieșiră bine rumenite și crescute. Le înveli cu un ștergar să se răcească încet.

– I-am atras atenția lui Luke să-i ferească de toate locurile periculoase. Cei mici n-au ce căuta pe plajă în lipsa unui adult, dar cred că fratele și sora ta sunt suficient de mari. Dar nu trebuie să intre singuri în mare. Am să-i avertizez, deși apa e încă prea rece. Vremea bună începe prin noiembrie.

Thomasina își mască zâmbetul. Intențiile lui erau transparente. Spera s-o facă să accepte ideea de a rămâne. Dacă nu avea grijă, s-ar fi putut lăsa atrasă. Își imagina ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi scăpat o vorbă neglijentă față de Luke, cum că așteaptă să se scalde pe o plajă privată, sau că dorește să vadă trandafirii înfloriți!

– Avem o piscină grozavă, cu apă dulce. Un pârâu se vărsa într-un bazin natural, iar noi l-am lărgit și l-am amenajat. L-am împrejmuit cu gard, să ținem oile departe. Există și o mică trambulină. Nu-i mai adânc de un stat de om.

În clipa aceea, auziră vocile copiilor, acoperite de strigătele lui Luke.

– Ieși de acolo! Ai făcut destule năzbâtii pentru o singură dimineață. Nu ne stropi! Marș! Am să te spăl mai târziu, la jgheab!

Se grăbiră să ajungă la veranda din spate, unde-i aștepta o priveliște uimitoare. Trei siluete, două mici și una mare, acoperite din cap până în picioare cu noroi negru și lipicios! Tocmai intrau în curte, îndreptându-se spre șopronul din colț, în care era amenajat un fel de duș.

– Ce ți-am spus? mormăi Thomasina. Ăsta e Matthew. Atrage accidentele ca un magnet. Dar cum naiba s-au murdărit toți trei?

Înnoroiții se întoarseră, iar Matthew protestă indignat:

– N-a fost vina mea, ci a lui! și arătă spre Luke.

– Luke! exclamă Ebenezer râzând. Ce s-a petrecut? Parcă trebuia să ai grijă de ei!

– I-am împins direct în mocirlă, explică el, și i-am urmat imediat. Își șterse nămolul gros de pe frunte.

– S-au bălăcit în noroi și i-ai împins chiar tu? se minună Ebenezer. Ce fel de nebunie este asta?

– Ah! Prostul de Shep m-a împins! Stăteam pe trambulină, iar bazinul era aproape gol. Îi dusesem să le arăt piscina. Am închis poarta, dar câinele a sărit peste gard și a aterizat pe trambulină, în spatele meu. M-a lovit în dreptul genunchilor, am făcut un pas înainte, și ne-am prăbușit toți în mocirlă. Am căzut cu fețele în jos și blestematul de animal a aterizat deasupra noastră. I-a făcut plăcere – dansa pe spinările noastre. Doamne, am simțit că înnebunesc! Mi-e teamă că mi-am cam dat drumul la gură de față cu copiii.

Arătând jalnic, Edwina declară admirativ:

– Cunoaștem toate cuvintele alea, dar n-avem voie să le folosim. Iar vorbele lui Luke se potriveau cu ce am simțit!

– Destul, interveni Luke. Sora voastră o să se supere pe mine. N-am îndrăznit să ne mai întoarcem cu Land Roverul. Bine că nu-i prea departe. O să intrăm îmbrăcați sub duș să dăm jos grosul, iar apoi o să ne spălăm temeinic.

Ebenezer reuși cu greu să-și stăpânească râsul și le strigă:

– Să nu vă apropiați de dușul acela, că o să înfundați canalizarea. Rămâneți pe loc și am să vă curăț cu furtunul. Se repezi afară spre

furtunul de stropit grădina, deja fixat la un robinet. Acum treceți acolo, pe cărămizi. Există pantă spre grădină și toată mizeria se va scurge într-acolo. Thomasina râdea cu lacrimi, ținându-se de un stâlp al verandei.

– Nu cred că părul Edwinei își va mai recăpăta culoarea originală.

Ebenezer se bucura ca un copil, stropindu-l pe Luke cu toată presiunea, dar avu grijă să-i menajeze pe cei mici. Edwina și Matthew abia se mai țineau pe picioare de atât râs. În spatele lor, se auzi poarta și răsunară pași. Se întoarseră toți. Spre ei înainta o femeie elegantă, îmbrăcată cu pantaloni albaștri și o bluză în dungi, alb cu albastru.

Thomasina mulțumi cerului că nu era Ilena. Era ceva mai vârstnică, având pometi mai înalți și figură mai blândă. Și ea era gata-gata să cadă pradă ilarității. Luke se grăbi să închidă robinetul.

– Ah, dar știu că vă distrați! exclamă nou-venita. Pe cuvântul meu, n-am mai cunoscut o familie atât de predispusă la accidente! Ce s-a mai întâmplat de astă dată? Și cum se face că v-ați murat în halul ăsta, în cel mai secetos septembrie pe care l-am apucat, Luke?

Cel interpelat începu o explicație bâlbâită, dar fu întrerupt de Ebenezer.

– Dacă poți crede, Elizabeth, Shep i-a împins pe toți trei, în ceea ce a rămas din piscină. Luke le arăta copiilor locurile periculoase! Vorbim imediat ce termin cu ei.

– Nici o grabă, declară ea. Am timp. I-am lăsat pe ai mei în grija lui Innis. Drusilla ne-a spus că ți-au sosit rudele cu care pierduseși legătura, iar Jeremy m-a îndemnat să vă vizitez în dimineața asta. A zis că după-amiază o să trimită un fotograf.

Thomasina se sperie. Asta ar fi putut genera o nouă ieșire de-a Ilenei! Elizabeth nu-i observă sperietura și continuă:

– Soțul meu, Jeremy Foulkes, este editorul ziarului în care a apărut articolul. Pe vremuri, eram colegi, dar ne-am mutat aici de dragul copiilor. Nu-i cine știe ce distanță. Ce bine ar fi fost ca fotograful să ajungă în clipa asta! Ar fi concurat fără probleme la fotografia anului!

– Dacă faci o cât de mică aluzie în articol despre cele întâmplate, Elizabeth, te ucid cu mâna mea. Unchiule, dă-i bătaie cu furtunul ăla.

Acoperită de zgomotul apei, Elizabeth i se adresă Thomasinei:

– Minunat! Uită-te la Ebenezer, parcă a întinerit. Ce fericire să-l văd astfel din nou. Ce mai cunoștință! Deci, ești Thomasina, botezată așa după tatăl lui Eb. Ah, ce rău o să-i pară lui Jeremy că n-a fost de față!

Noroiul fusese îndepărtat în mare parte, dar cei trei arătau jalnic, cu hainele lipite de trup, cu părul leoarcă.

– Bun, spuse Luke. Întâi fetele, Edwina. Și nu sta o veșnicie.

– Nu, interveni Thomasina. Chiar și așa o să murdărești peste tot, Edwina. Întoarce-te cu spatele și dezbracă-te la piele. După ce termină ea, să faci la fel, Matt.

– Dar eu? se grăbi Luke. Totuși, există limite. Va trebui să mă lași să intru îmbrăcat.

– Sunt prosoape înăuntru? întrebă Thomasina.

– Da, din cele kaki, de pânză aspră. O să ne înroșească pielea și pe cuvânt că avem nevoie de așa ceva!

– Ebenezer, îl rugă Thomasina, n-ai vrea să te duci în camera Edwinei și să-i aduci niște haine, orice găsești? Niște chiloței, o bluză și o pereche de pantaloni. Dacă poți face același lucru și pentru Matt, am economisi timp. Sunt convinsă că Luke nu ține să stea acolo, arătând ca un șobolan înecat, mai mult decât e strict necesar.

– Oribilă descriere, comentă Luke. Matt, până ne vine rândul, ar fi mai bine să alergăm pe loc, să nu cumva să răcim. O fi însorită vremea, dar mlaștina aia era rece ca gheața și nici apa de la furtun n-a fost mai caldă. Mai grav, individul ăla s-a distrat pe seama noastră! Acum, unu-doi-trei, start!

Thomasina intră în cabină ferind-o pe Edwina de ochii celorlalți și în curând fata se desfăta sub jetul fierbinte. Când în părul auriu nu mai rămăsese nici o urmă de noroi, Thomasina o înveli în prosop și o duse în brațe în camera alăturată, strigându-l pe Matthew. Apoi îi aduse hainele și o îmbrăcă. Pe când ieșeau, Luke îl împingea înăuntru pe Matthew, care tremura. Întorcând capul, ea spuse:

– Vă așteaptă plăcintă caldă, iar ceainicul e pe foc.

– Pari să te fi integrat cu succes deja! comentă Elizabeth.

De data asta, sprâncenele lui Luke nu erau încruntate. Pe figura lui se întipărise o expresie de surpriză comică.

– Posibil. Dar ia-o din loc. Sunt pe cale să-mi scot pantalonii. Am înghețat! Matt, e rândul meu.

Deodată, Thomasina simți că, în ce-l privea pe Luke, n-avea decât să-și manifeste animozitatea atâta vreme cât își păstra simțul umorului.

Chiar în lipsa unei prezentări formale, se simțea ca și când ar fi cunoscut-o pe Elizabeth Foulkes de ani de zile, mai ales că în Anglia îi citise două dintre romane, iar aseară începuse un al treilea.

În vreme ce preparau masa, se trezi spunându-i:

– Desigur, ești mai tânără, dar îmi amintești de defuncta mea mamă vitregă, Madeline. Mi-e tare dor de ea. Ne aveam ca niște surori. Era mai mare ca mine cu numai zece ani.

– Probabil fiindcă sunt mamă vitregă, chicoti Elizabeth. Roddy, fiul soțului meu, are optsprezece ani. Ne înțelegem de minune. Îi place tot ce fac – studiul păsărilor, explorarea aflorimentelor stâncoase, colectarea de plante sălbatice și studiul naturii în general. Sunt convinsă că o să devină botanist. Eu și Jeremy avem și doi gemeni, băiat și fată. Cum nu se poate mai potrivit: Jeremy își dorea o fată, iar eu voiam un băiețel care să-i țină companie lui Roderik. Gemenii au șase ani și se înțeleg perfect cu fratele vitreg. Se țin după el tot timpul. Rosamond și Tony.

– Văd că nu respecți obiceiul local de a folosi nume biblice.

– Ba da. Pe Rosamond o cheamă și Mary, iar pe Anthony, Daniel. Dar nu suntem localnici. Un vechi prieten a moștenit Cherrington Lodge de la domnișoara Janet Cherrington. Amicul meu a emigrat în Anglia, împreună cu fiica lui, și mi-a lăsat casa cu condiția să renunț la munca de editor și să mă dedic romanelor. Jeremy rămăsese văduv și l-am îngrijit pe Roderik o vreme, cât a fost el internat. Când ne-am căsătorit, am rămas aici. După ce ai dat de gustul vieții la Harvest Moon Bay, nu-ți mai vine să pleci. La fel a pățit și verișoara Louisa.

– De fapt, nu este rudă cu noi, interveni Ebenezer. E verișoară prin alianță a lui Elizabeth. O vreme, a ajutat-o la menaj, apoi s-a întors la oraș, dar nu și-a găsit locul. Când a murit Georgiana, a venit aici.

– Se pricepe să aibă grijă de copii, ca un fel de bunică universală. Și nici nu-i prea bătrână. A făcut minuni cu Roddy, care era prea timid. Și acum mai fac lungi plimbări împreună, în fiecare vacanță de vară.

Apărură și ceilalți, jurând că nimic nu făcea mai mare poftă de mâncare decât bălăceala în noroi înghețat. Elizabeth se pricepea să ia un interviu. Îi lăsă să vorbească, intervenind rar pentru a clarifica unele detalii.

– De câteva săptămâni mă pregătesc psihic pentru acest interviu, încă de când Ebenezer mi-a spus că ți-a scris să vă invite. Dar aseară am aflat că ai câștigat concursul dintr-o campanie publicitară și ai vrut să-i faci o surpriză lui Ebenezer, vizitându-l neanunțată. Povestește-mi cum a decurs întâlnirea în realitate.

Luke, Ebenezer și Thomasina tăcură, stânjeniți.

– Da, surioară. Nu ne-ai povestit nimic, interveni Matthew, curios. Noi am fost invitați la Lake Coleridge, să vedem hidrocentrala și n-aveam cum să refuzăm asemenea ofertă. Dar îmi pare rău că n-am fost de față, fiindcă surpriza a fost ideea mea. Cum a mers? Unchiul Eb a ghicit cine erai? Sau a fost nevoie să-i explici? … Ce te uiți așa la mine, Tam?

Toți ochii se întoarseră, iar Thomasina simți că roșește, spre marea ei disperare. Apoi se auzi vocea lui Luke și ea scăpă din centrul atenției.

– A venit pe potecă și urca deja scara când am observat-o. Eram în grajd. Așa că m-am holbat la acea străină arătoasă și am rămas surprins când am aflat că eram rude prin alianță – veri. Am chemat-o în grajd, unde unchiul Eb cerceta cuibul lui Sukey, în pod. Așa că ne-a auzit și și-a dat seama despre cine era vorba. Credeți-mă, n-am mai pierdut vremea cu protocolul! A fost o întâlnire încântătoare, vă pot asigura!

Ochii lui negri, neobișnuiți pentru o persoană blondă, îi căutară privirea. Thomasina detectă un început de amuzament.

– Minunată încheiere pentru seria de articole publicată în *Argus*. Sosirea ta, ca rezultat, reprezintă finalul care-i va face fericiți pe redactori și pe cititori, deopotrivă. Și mai cu seamă pe editor. A fost ideea lui. Mai ales că Ebenezer a fost în Anglia, dar n-a reușit să dea de urma voastră. Ciudat că ai venit înainte să primești invitația lui Ebenezer. Vom face și

câteva poze cu Correiside – de fapt ne-au rămas câteva de la primul articol. Ce încheiere fericită, cu cei trei descendenți ai eroinei care acum locuiesc la fermă.

– Nu locuim aici, interveni rapid Thomasina, suntem în vizită. Ne vom întoarce acasă.

Profund dezamăgită, Elizabeth spuse:

– Dar înțelesesem că locuința din Greenchester urma să fie demolată. Credeam că aceasta era cea mai bună soluție. Ebenezer era plin de speranță. Iertați-mă, nu-i treaba mea. Doar deformație profesională de ziarist, încerc să descopăr happy-enduri. Nu toată lumea este gata să-și părăsească țara natală. Oricum, și vizita voastră aici este un final foarte bun pentru articol.

Din nou, privirile Thomasinei și a lui Luke se întâlniră. De astă dată, în ochii lui nu mai era nici urmă de malițiozitate. Avea o expresie impenetrabilă. Thomasina se uită la cei mici și constată că erau neobișnuit de nemișcați. Fețele lor nu păreau să aparțină unor copii. Erau ca niște măști, specifice adulților atunci când trebuie să-și ascundă sentimentele.

Matthew se ridică și spuse:

– Iertați-ne, vă rog, am vrea să ieșim la joacă. Hai, Edwina! Plecară, dar nu exuberanți, ca mai devreme, ci abătuți, cu umerii încovoiați.

Pe Thomasina o cuprinseseră emoții contradictorii. Trebuia să-și înfrângă mânia. Dacă n-ar fi existat acest individ cu sprâncene amenințătoare, ar fi acceptat propunerea cu cea mai mare plăcere.

Mai târziu, Elizabeth și Luke, purtară o conversație lungă afară, lângă grajduri. Poate că-i deschidea ochii asupra celor petrecute în realitate … care nu fuseseră câtuși de puțin idilice!

Capitolul 5

O oră mai târziu, Elizabeth sună să anunțe că fotograful nu mai putea ajunge după-amiază și probabil nici în restul săptămânii.

– Dar nu contează. Un asemenea articol n-are nevoie de poze, aprecie ea.

Thomasinei îi convenea de minune. Avea multe de făcut. Nu era deloc simplu să te trezești dintr-o dată într-o gospodărie străină, fără să cunoști preferințele proprietarului, în afară de declarația lui Luke că nu-i plac mesele frugale – gustările luate pe fugă, printre cărți, documente și mașini de scris, așa cum își imagina că fusese obiceiul lor, în Greenchester. Trăia cu ideea că tatăl lor s-ar fi complăcut într-un soi de haos, neluând în seamă nimic din ce se petrecea împrejur, scriind toată ziua, uitând de mese și chiar de ora de culcare a copiilor.

Ah, nu, tata fusese ordonat și obișnuit să lucreze cu program fix, de la nouă la cinci. Maddy respectase de asemenea ritmul vieții cotidiene, deși nu se sfia să-l schimbe dacă se ivea ocazia. În momentul de față, Thomasina se simțea pusă la probă.

Peggy Bancroft se dovedi neprețuită. Vorbea ca o moară stricată, după propria apreciere, dar asta nu-i afecta munca. Îi făcea plăcere să câștige un ban în plus.

– Nu mă pricep să croiesc haine, așa că-mi trebuie bani să le iau de gata. Le admir pe cele care pot transforma un cupon în rochie. Economisesc o groază de bani. Josh e tare drăguț. De fapt, se bucură că nu știu croitorie. Mama lui și cele patru surori sunt niște magiciene ale

mașinii de cusut. Înainte de căsătorie, le invidiam și mă plângeam de nepriceperea mea, iar el îmi răspundea: „mulțumesc cerului! La noi, când bărbatul vine acasă, n-are pic de pace. Blestemata de mașină merge într-una, provoacă interferențe pe ecranul televizorului. Este ca la balamuc, peste tot numai manechine și tipare de hârtie. Nu poți să umbli descălțat. Iar înaintea unei nunți, e o agitație nebună de a termina ultimele retușuri." Da, Josh al meu este un bărbat pe cinste. Nu ca acei muți, care nu pot articula două cuvinte. Am cunoscut destule croitorese ordonate, dar mă bucur că nu-i cazul cu surorile lui Josh. Așa, am avut o șansă. Dar cu prețurile aste, sunt fericită că reușesc să câștig niște bani. Și oricum, aici mă simt bine.

– Chiar așa? Ce-ți place cel mai mult? Arhitectura, vechimea casei, istoricul, tablourile?

– Și astea, dar cel mai mult mă atrag cărțile, fiindcă sunt jerpelite, semn că au fost citite. Au existat întotdeauna amatori de lectură. Eb nu se supără dacă, după ce-mi termin treba, mai stau o oră sau două să citesc. Mi-a și cumpărat câteva, iar o parte din banii pe care-i câștig se duc tot pe cărți. Îmi place să găsesc pasaje subliniate și-l întreb pe Eb dacă știe cine a făcut-o. Uneori știe, alteori nu, fiindcă multe sunt cumpărate la mâna a doua. Anna avea o mulțime de cărți, rămase de la Cherrington House. Pot să deosebesc sublinierile ei și pe cele ale bătrânului Obadiah. Iată o poezie care a impresionat-o. Îmi place și mie. Peggy se duse la bibliotecă, luă o carte, răsfoi câteva pagini și se întoarse la masă. Se numește *Nemurire*.

Încântarea-mi domolește neliniștile,
Sub aste imnuri de slavă înălțate mereu;
De când lumea n-auzise de vrajbă.
Torenți cu susur cristalin;
Munți cu falduri împietrite;
Umbre de nori suri, gri sau indigo.
Cineva a făcut vrăji colinei de smarald,
Să poarte veșnic semnul blând al Creatorului.
Iar când sub picioare n-ai mai simți imașul,
Când colindările vieții s-or încheia,

Alți ochi vor preamări minunea,
Magia fără sfârșit a apusului!
Lor le las întreg cuprinsul,
Uimirea în fața frunzei, florii, trunchiului,
Căci venerarea lor continuă
Îmi va asigura nemurirea.

– Ah, Peggy, mi-ai bucurat sufletul! Îmi lipsește obiceiul tatei de a împărtăși asemenea gânduri cu mine și cu Maddy. Probabil că Anna a avut un spirit înrudit.

– Înseamnă că ai ajuns unde trebuia, spuse calm Peggy. Atât domnului Eb cât și nepotului le place lectura cu glas tare. Când găsesc asemenea texte subliniate de alții, îmi dau seama că moartea lor nu mai contează. Parcă i-aș fi cunoscut. Ai simțit vreodată așa ceva?

– Da, într-adevăr.

– Nu-ți pui întrebarea ce s-ar fi întâmplat dacă Elizabeth Temple Watson l-ar fi cunoscut întâi pe Thomas și ar fi emigrat împreună cu el?

Thomasina rămase tăcută o vreme, apoi spuse spre propria uimire:

– N-am făcut-o, Peggy. Sunt obsedată de Georgiana Swainson. Trăsăturile ei puternice mă atrag. Străbunica mea era mai șteasră, deși la fel de frumoasă. De câte ori mă uit la figura ei, îmi spun că ar fi fost gata să-și urmeze soțul în Canada. Poate că în cazul ăsta astmul lui Edwin n-ar fi evoluat așa repede. Mă rog ca Anna să nu fi simțit niciodată că a fost pe locul doi în preferințele lui Thomas. Avea un spirit foarte viguros. Și fizic era la fel. Am văzut putineiul pe care-l folosea. Era nevoie de mușchi. Mai ales în zilele calde, când untul nu vrea să se lege. Mai există covoarele pe care le-a țesut, cuverturile tricotate, copacii pe care i-a plantat. Când sacrificau câte un taur, ea trata pieile și le croia haine. Tot ea tapeta camerele și spăla ustensilele de prelucrare a laptelui. Sper că Thomas îi aprecia eforturile.

– Nu te mai omorî cu firea, Thomasina. Sigur că o prețuia! răsună vocea lui Luke, venind de pe coridor.

Se întoarseră, surprinse.

– De unde știi? vru Peggy să afle.

– Dacă o să vadă că vă frământați atât, unchiul Eb o să vă arate jurnalele ei. Mustesc de fericirea lor conjugală. Nu ți le-a arătat fiindcă nu voia să reducă importanța poveștii de iubire dintre străbunica ta și tatăl lui. Își închipuia că s-ar pierde din farmecul acelei legături dacă s-ar afla că Thomas a avut o căsnicie atât de reușită.

– Anna Cherrington a fost una dintre cele mai curtate fete din regiune. Thomas a avut mare noroc s-o cucerească. Mereu era înconjurată de o jumătate de duzină de pretendenți. Și pe deasupra, purta numele Cherrington. Oricare dintre descendenții lui Obadiah era privit cu respect. Thomas se credea prea bătrân pentru ea, dar Anna l-a refuzat pe cel mai bine situat tânăr din regiune ca să se mărite cu el. Zicea că preferă un bărbat matur. Peggy oftă cu satisfacție. Așa că finalurile fericite pot fi găsite nu numai în romane. Trebuie să plec, fiindcă soțul meu o să-și piardă răbdarea. Ne vedem poimâine și te rog mai lasă-mi și mie câte ceva de făcut, Thomasina. Nu trebuie să-ți plătești șederea aici. Domnul Eb nu așteaptă așa ceva. După toate cele, ești în vacanță.

Thomasina rămase singură cu Luke. Îi turnă ceai și, ridicând ochii, observă că o studia pe sub sprâncene.

– Ce s-a întâmplat, Luke? întrebă ea sfidător. Lași impresia că vrei să spui ceva și nu știi cum să începi. Renunță la inhibiții – dă-i drumul! Suport orice!

– Mi-a plăcut ce ai spus despre Anna, declară el zâmbind. Asta-i tot! Mi s-a părut înduioșător.

Thomasina clipi, surprinsă. Simți că roșește. Apoi reuși să râdă.

– N-am cuvinte. Sigur că țin la Anna. Cealaltă legătură, a fost o scurtă idilă de o vară. Thomas a trăit alături de Anna mai mult de cincizeci de ani și a produs urmași dintr-o bucată, ca Ebenezer, sau ca nepotul Ned. Pe ceilalți nu i-am cunoscut încă, dar din câte am aflat, sunt o familie unită. La fel și generația următoare. Nu știu ce-i aceea invidia.

Se opri brusc, înțelegând că făcuse o afirmație pe care n-ar fi putut-o justifica decât …

– De ce să fie invidioși? întrebă el tăios. La cine te referi?

– Vorbeam despre nepoții lui Ebenezer și despre copiii acestora. Deoarece rămăsese încruntat, continuă nesigură: adică se înțeleg foarte bine. Doar își petrec vacanțele împreună și … așa mai departe.

– Nu cred că asta voiai să spui. Ai folosit termenul „invidie". La ce te refereai?

– Ebenezer mi-a zis că nu umblă după moștenire. Mă gândeam că ar fi fost posibil. Adică, trăgându-se din stirpea lui Thomas …

– Suficient, spuse el, ridicându-se. Am priceput. Încercai marea cu degetul. I-ai sugerat unchiului, care-mi este doar rudă prin alianță, că ei au mai multe drepturi decât mine! Mă bucur că am purtat această conversație. Eram pe cale să-ți acord un strop de considerație. Ce fraier sunt, un sentimental naiv! Doar fiindcă ți-ai exprimat respectul pentru Anna, am crezut că prima mea impresie despre tine ar fi putut fi greșită. Aiurea! Ești la fel ca Ilena, doar nițel mai șmecheră. N-ar mai fi decât un pas să-i sugerezi că și tu ești mai îndreptățită să-l moștenești. Bine că te-am descifrat! I-ai adormit vigilența unchiului, gătind mâncăruri tradiționale – plăcintă de Yorkshire, sarmale cu praz, tarte cu melasă, plăcinte cu carne! Scoase unul dintre sunetele acelea indescriptibile și ieși, trântind ușa.

Aproape imediat, Thomasina îl urmă. Îi trebuiseră doar câteva secunde ca să priceapă cât de gravă era insulta. Urcă la etaj și ajunse pe coridor în clipa când el intra în propria cameră. Nu ezită nici un moment. Intră ca o furtună, dând ușa de perete. Rămase cu mâinile în șolduri, cu ochii aruncând fulgere, cu respirația grea și buzele strânse, căutându-și cuvintele cu care să-l bețelească. El se întoarse s-o înfrunte.

– Cum îndrăznești să dai buzna aici! N-ai nici un pic de respect? O ușă închisă are menirea de a ține afară pe nepoftiți. Ce tupeu!

– Renunță la atitudinea de domnișoară bătrână, căreia i-a fost încălcată intimitatea! Parcă ai fi mătușa Tabitha!

– Ce vrei să spui? N-am nici o mătușă Tabitha!

– Nu? Dacă ai avea vreo mătușă, sunt convinsă că așa ar chema-o. Sugerează corsaje virtuoase, gulere înalte și săculețe de mână. O persoană înțepată, afectată și izmenită! Vrei să știi cum de-am îndrăznit să intru? Am să-ți spun! Dacă lansezi acuzații împotriva cuiva, fără să-i dai ocazia de a se apăra, și pe urmă pleci, trântindu-i ușa în nas, este ca și când l-ai condamna fără proces. N-am să rabd niciodată asemenea atitudine! Majoritatea englezilor se poate lăuda cu un ascuțit simț al dreptății. Ei știu bine că oricine are dreptul să se apere. Frumoasă

manifestare pentru un gentleman! Să-ți spui păsul și s-o ștergi, ca să nu am posibilitatea să-ți resping acuzațiile!

El păru puțin descumpănit.

– Să le respingi? Cum ai putea?

– Pot. Nu fac parte dintre oamenii aceia umili și blânzi, gata să suporte nedreptățile în liniște, ca niște martiri. Dacă nu mă asculți acum și aici, am să-i spun lui Ebenezer că nu mai rămân sub acest acoperiș nici o clipă. Să-ți explice el cum a decurs discuția noastră. Și dacă aseară am declarat că nu doresc să primesc scuze din parte-ți, te anunț că acum n-am să mă mulțumesc până ce n-ai să te târăști în genunchi! M-ai auzit… în genunchi!

– Așteaptă mult și bine! N-ai cum să explici …

– Am să-ți explic imediat ce ai să-mi dai suficient timp. Aș prefera să vorbesc pe un ton normal și să nu mă întrerupi.

– Ah, deci nu mai ai de gând să țipi? Ce bine!

– Mulțumește proniei că am țipat. Dacă n-o făceam, probabil că mi-ar fi plesnit un vas de sânge, din cauza nedreptății. Nu-s adepta închiderii în sine, iar dacă cineva mă atacă, nu-mi stăpânesc glasul! Acum, ascultă-mă! Își aruncă părul pe spate și spuse: n-am întrebat dacă ceilalți nepoți nu-s invidioși pe tine! Ebenezer încerca să mă convingă să rămân, iar eu am argumentat că ar fi fost mai corect să împartă acea parte între restul descendenților, în loc să mi-o lase mie. Trebuie să mă crezi. Trăiești convingerea că oricui i s-ar ivi ocazia ar trebui să profite de ea. Nu-i cazul meu. N-am de gând să stau aici, așteptând să decedeze proprietarul. Nu suport nici gândul. Unchiul tău pare neobișnuit de detașat când vorbește despre propria moarte. El privește lucrurile filozofic, dar n-are habar prin ce chinuri trec. Nu vreau să moștenesc pe nimeni! Îmi prețuiesc prea mult independența. În asemenea circumstanțe n-aș putea trăi.

Dacă s-ar ivi ocazia, de pe poziții de egalitate, Ebenezer mi-ar putea deveni foarte drag. L-aș iubi ca pe un bunic, nu ca beneficiar al averii. Nu-i de mine! Dacă aș fi putut să-mi plătesc șederea lucrând, daca să zicem Louisa nu s-ar simți suficient de întremată să se întoarcă, aș fi preluat cu plăcere însărcinările de menajeră, pentru mai puțini bani, fiindcă noi suntem trei, dar n-aș accepta să fiu adoptată și să depind de mărinimia cuiva. Mi-ar sta în gât. Nu vreau să expun copiii unor asemenea

condiții. Prefer să ne întoarcem acolo unde ne simțim acasă, chiar dacă va trebui să renunțăm la viața de la țară, cu care am fost obișnuiți. Am încercat să rezist insistențelor lui Ebenezer, spunându-i că celorlalte rude s-ar putea să nu le placă – pe drept cuvânt – apariția unor străini. Oricum, împărțirea averii este o soluție proastă. Îmi pare rău pentru el, dar nu-s capabilă să te deposedez de o parte din moștenire – rămânând aici. Ei, explicația asta e destul de convingătoare, Luke Richmond?

Liniștea care se lăsase, fu întreruptă de zgomotul unei uși, la oarecare distanță. Amândoi se încordară. Apoi se auziră pași pe scară și vocea lui Ebenezer:

– Thomasina, unde ești?

Nu mai avea timp să se facă nevăzută. Camera lui Luke se afla lângă capătul scării. Ambii păreau să fi prins rădăcini. Apoi, Luke răspunse:

– Suntem în camera mea, unchiule.

Spre ușurarea lor, ușa rămăsese deschisă de perete, dar chiar și așa pe figura lui Ebenezer se citea surpriza. Ceva în atitudinea lor îl punea pe gânduri – felul în care stăteau față în față. Îi privi pe rând și o cută îi apăru între sprâncene.

– Cum se mai simte Louisa? încercă Thomasina să-i abată atenția.

– Destul de bine, dar …

– Nici o complicație, sper? interveni și Luke. Thomasina știa că el îi purta o afecțiune profundă doamnei Stirling, dar asta nu excludea ideea că, o dată refăcută, Thomasina n-ar mai fi avut nici un argument să rămână. N-avea motive de îngrijorare. Era decisă să respecte rezervările deja făcute. Cu tot farmecul locului, dedesubturile relațiilor interumane îl făceau de nedorit.

– Nici o complicație, numai că fiică-sa din Auckland tocmai a venit și nu vrea s-o lase să se întoarcă prea curând. Spune că i-ar fi greu. Și desigur, are dreptate. Vrea s-o ia la Auckland. S-a dus la șefa salonului și a întrebat-o când o s-o poată lua acasă, dar Louisa mi-a șoptit că nu vrea să plece. Fiica e de părere că n-ar trebui să se întoarcă la muncă cel puțin trei luni. Asta ar însemna să stea în Auckland până spre mijlocul verii, iar Louisa nu suportă căldurile de acolo – zăpușeala. Elizabeth și Jeremy pleacă în Statele Unite, într-o călătorie de afaceri, așa că nu poate sta la ei. Dar a venit sora lui Elizabeth și a invitat-o la ea. Stă destul de aproape de spital, dar în ce ne privește, există o problemă.

Thomasina tăcea. Chestiunea îi privea pe cei doi bărbați. Apoi, Luke vorbi. Privi spre Thomasina și ochii începură să-i joace în cap.

– Am soluția perfectă, unchiule. Mi s-a părut că nu te prea descurci, așa că am intervenit, iar Thomasina mi-a promis adineauri că nu se va întoarce în Anglia. A spus că se vor stabili la Corrieside.

Spre norocul ei, uimitoarea declarație îl făcu pe Ebenezer să-și cerceteze nepotul cu mare atenție. Thomasina se simțea și arăta de parcă ar fi primit o lovitură în plex. Apoi, Ebenezer se întoarse spre ea, așa că își alungă expresia năucită de pe chip, înghiți în sec și reuși să se stăpânească.

Unchiul veni spre ea, cu brațele larg deschise, o cuprinse și o sărută pe frunte.

– Cea mai bună decizie, fetițo … Se întoarse spre nepot și adăugă: inteligentă mișcare din parte-ți, Luke. Nu bănuiam că ai putea fi atât de convingător – sau că mă depășești așa de mult în acest domeniu. Întotdeauna, ai fost adeptul abordărilor în forță. M-ai lăsat mască!

– Într-adevăr, dar chiar asemenea tactici am utilizat, unchiule, și au fost încununate de succes. Am convins-o cu forța. După cum vezi, încă pare cam zdruncinată. După mine, cu unele femei trebuie să-ți impui voința.

– Ei bine, nu mai insista, băiete. Dacă ar fi fost o viespe, ca acea Ilena, Thomasina ar sări în sus la asemenea declarație. Izbucniră toți în râs, amintindu-și că, la prima întâlnire, îl pălmuise pe Luke. Prima își reveni Thomasina.

– Îmi dau seama la ce vă gândiți. N-am să uit niciodată întâmplarea. Dar trebuie să clarificam lucrurile: nu vreau nici o parte din moștenire, nici acum, nici mai târziu! Voi accepta plată ca menajeră, dar mai puțin decât Louisa, fiindcă suntem trei. Și nu e vorba de un aranjament permanent. Rămân numai până Louisa se pune pe picioare. Să-i spuneți, ca să nu se simtă îndepărtată. În felul ăsta, vom avea vreme să ne hotărâm ce vom face. Până atunci, se vor plăti compensațiile pentru casă, iar dacă cei mici vor dori să rămânem în Noua Zeelandă, am să-mi iau o slujbă la Christchurch și vom închiria un apartament. De fapt, doamna Fairweather spunea că, dacă pensiunea va deveni prea obositoare, va împărți casa în apartamente. Am putea sta acolo. Am veni destul de des și

chiar ne-am putea petrece vacanțele aici. În felul acesta, îmi păstrez independența și evităm orice posibilă bârfă răuvoitoare.

– Am admirat întotdeauna femeile independente, spuse Luke, fără urmă de zâmbet. Mi-ar fi plăcut ca mătușa Tabitha să te cunoască. Ești o persoană pe gustul ei.

– Care mătușă Tabitha? N-am auzit niciodată de ea, întrebă Ebenezer.

– A murit de mult, răspunse Luke. Dumnezeu să-i odihnească sufletul! Remarcabilă femeie. Provenea din familia Richmond – din partea tatei. N-avea nici o legătură cu mătușa Georgie.

Thomasina își înăbuși râsul, iar Ebenezer spuse:

– Mă duc să-i anunț pe copii. Lăsați-mă pe mine. Au fost foarte cuminți. Cât am trecut pe la spital, i-am lăsat la muzeu. Acum se dau în leagăn.

Pe când se pregătea să plece, Luke vorbi pe un ton normal:

– Veniseși după haina mea cu un nasture lipsă, Thomasina, nu-i așa? Ți-o aduc imediat, și adăugă repede: trebuie să-mi fac obiceiul să închid ușa. Este a doua oară că găsesc scaunul trântit. După ce Ebenezer nu-i mai putu auzi, continuă, cu o atitudine prefăcut umilă: după cum vezi, nu mă prea pricep la a mă târî în genunchi. Ți se pare suficientă compensația?

– Cred că da, răspunse ea, luându-i haina și privindu-l în ochi, fiindcă asta înseamnă că mă crezi. Altfel, n-aș fi rămas. Dar la prima aluzie că aș încerca să mă vâr pe sub pielea unchiului am și plecat. Dacă vrei să ai menajeră în următoarele săptămâni, trebuie să te porți bine. Dacă simt că e nevoie de mine, am să stau, altfel, nu. Te avertizez, Luke Richmond, ai grijă!

Preferă să nu-i dea de înțeles cât de fericită era că nu va mai fi nevoită să părăsească Corrieside.

Desigur, numai de dragul copiilor.

***

Totuși, se afla într-o situația aproape intolerabilă. Niciodată banii nu constituiseră factorul decisiv. Nu că i-ar fi disprețuit. Erau necesari ca să-ți asiguri confortul personal, să-ți poți permite micile satisfacții zilnice, să poți face daruri celor dragi, să poți participa la acțiuni de binefacere, dar

în familia lor nu tânjiseră niciodată după huzur, după vacanțe extravagante, după toalete, sau după mese la restaurante scumpe. Fuseseră fericiți când copiii primiseră biciclete noi, când reușiseră să schimbe mașina veche cu o alta, tot la mâna a doua, sau când puteau cumpăra cărți fără să se gândească la utilizări mai gospodărești ale banilor.

Acum însă, pentru prima oară, Thomasina și-ar fi dorit să aibă suficienți bani ca să-și construiască o nouă căsuță în Greenchester, unde să-și poată continua viața tihnită. Chiar dacă nu erai robul banilor, independența pe care ți-o ofereau era magnifică.

Aici, la Corrieside, exista amenințarea ca Luke, Ilena și alții să-i privească de sus, ca pe rudele sărmane. Oricum, pe tema salariului își impusese voința. Ebenezer era șmecher. O invitase să discute problema în biroul fermei, încercând s-o amăgească astfel că ar fi fost vorba de o afacere, nu de o problemă de familie. Îi spusese cu cât o plătea pe Louisa, iar Thomasina îl privise cu suspiciune, aplecându-și capul într-o parte.

– Te rog, Ebenezer! Nu-s naivă. Pricep că vrei să-mi dai mai mult decât aș fi dispusă să accept.

– Pot să-ți înlătur neîncrederea, fetițo, declară el. Se întinse, scoase din sertar un carnet de cecuri și răsfoi cotoarele. Iată, întocmit pe numele Louisei Stirling.

– Nu-mi închipuiam că salariile de menajeră pot fi așa de mari, spuse ea, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

– Pentru numele Domnului, menajerele bune sunt la fel de rare ca gheața la ecuator. Dacă vrei să rămână, trebuie să le plătești bine, dar Louisa merită dublul sumei. Și tu, la fel. Nu sunteți simple menajere. Voi creeați atmosfera de cămin. Diferența este enormă.

– Dacă era vorba numai dsespre tine, aș fi acceptat bucuroasă, Ebenezer. Dar mai trebuie să ne gândim și la alții. Mai cu seamă la Luke și la Ilena. Eu sunt motivul pentru care s-au certat. I-am făcut necazuri lui Luke încă înainte de a ajunge în țara asta.

Fură întrerupți de o altă voce – a celui despre care vorbeau.

– N-ai vrea să uiți de existența Ilenei? Nu mai contează. Este o poveste încheiată. Privind spre Ebenezer, schimbă subiectul. Angrosistul de miei este aici și ar dori să vadă marfa. N-ați putea amâna discuția asta interesantă? Deocamdată, Matthew și Edwina fac onorurile de gazdă.

– Luke, am impresia că greșești. Poate că ruptura ți s-a părut definitivă, dar cred că reacția Ilenei a fost normală. O să-și schimbe atitudinea.

Ochii lui reflectau o răceală de gheță.

– Fără îndoială că o să se dea pe brazdă. O cunosc bine. Așteaptă să fac primul pas. Ei bine, o să aștepte mult și bine.

– Când își va da seama, va iniția chiar ea împăcarea.

– Bineînțeles, acceptă el, pe un ton sarcastic, aproape dușmănos. Numai că asta nu-i suficient. Pentru o reconciliere este nevoie de doi, iar eu am încheiat acest capitol. Îți sunt chiar recunoscător, Thomasina. Mi-ai dat ocazia să-i descifrez firea.

– Dar atunci când va afla că n-am de gând să-ți știrbesc moștenirea, o să ...

– Nu mă mai plictisi! Ești obositor de insistentă. Uite ce-i, dacă te frământă că ai provocat ruptura, las-o baltă. Continui s-o consideri ca pe o logodnă și n-a fost. De ce-ți mai bați capul cu Ilena?

– Pari incapabil să te pui în locul meu. Iată-mă, o englezoaică, dând buzna aici și distrugând o posibilă poveste de dragoste. Deși majoritatea localnicilor are descendență britanică, sunt neozeelandezi de trei-patru generații. Toată comunitatea o să mă considere intrusa care a stricat ploile unei fete de pe aici. Rămase uimită, când cei doi izbucniră în râs și continuă, indignată: ce-i de râs? dar fu întreruptă.

– Nu-i neozeelandeză, spuse Luke. Este nepoata din Anglia a familiei Martensen. Doamna m-a rugat s-o caut pe sora ei din Surrey. Probabil că i-am aprins imaginația cu poveștile despre Noua Zeelandă. Acolo, Ilena lucra la o fermă de cai. Așa că a venit într-o vizită și n-a mai plecat.

Thomasina pricepu imediat că nu fusese atrasă de calitatea vieții de acolo. Surrey era una dintre cele mai frumoase regiuni din Anglia, cu bogății, farmec și istorie neîntrecute. Luke era cu siguranță principalul motiv al venirii Ilenei. Fu cuprinsă de compasiune.

– Credeam că ți-ai dat seama după accent. Dar nici în privința mea nu te-ai descurcat, nu-i așa?

– Nu înțelegi? răspunse ea, impacientată. Pronunția englezească n-o observ, doar am trăit acolo întreaga viață. Doar cea neozeelandeză îmi atrage atenția. Și eram atât de stânjenită de cearta la care asistasem, încât n-am mai observat altceva.

– Corect, aprecie Luke. Dar nimeni n-o să te considere o intrusă. Trebuie să mărturisesc, am ascultat întreaga ta discuție cu unchiul Eb. Știu că n-ar fi trebuit să trag cu urechea, dar n-am vrut să intru într-un moment rău. Este lăudabilă dorința ta de independență, Thomasina, dar ți-ai spus păsul și cred că a venit timpul să mai ții seamă și de dorințele celorlalți.

– Luke Richmond! exclamă ea, mânioasă. Ai darul de a interpreta mereu anapoda orice lucru! Mai întâi, m-ai considerat interesată, iar acum, după ce te-ai lămurit că-mi prețuiesc independența, mă acuzi de un soi de egoism. Nici nu poate fi vorba! Își ridică mâinile în lateral, într-un gest de disperare.

– Uită-te la unchiul Eb, o îndemnă el, păstrându-și calmul. E atât de doritor să te ajute. Și nu faci decât să-i anulezi această plăcere. Ești de-a dreptul crudă. Acceptă salariul primit de Louisa – probabil că vei fi nevoită să muncești mai din greu, fiindcă ea oricum nu mai făcea față lucrărilor de la fermă, în vreme ce tu ai demonstrat că ne-ai putea fi de folos și acolo. Amintește-ți că ai ajutat oaia aceea să aducă pe lume un mielușel. Permite-i unchiului să se ocupe de cei mici!

Îi închisese gura. Thomasina își lăsase ochii în jos. Apoi, ridicând privirea, observă expresia întipărită pe figura lui. Oare era cu adevărat îngrijorat?

Se relaxă dintr-o dată.

– Bine, Luke, spuse ea, liniștită. Atâta vreme cât pot avea grijă de copii, accept. Poate că am fost exagerat de mândră. Voi accepta condițiile. Dacă mă veți lăsa să particip și la lucrările din fermă, mă simt ceva mai împăcată. Poate că am să pot da și o mână de ajutor la birou, fiindcă în Anglia mă ocupam de contabilitate. Iar după întoarcerea Louisei, m-aș putea ocupa de grădină.

– Este cinstit, nu-i așa unchiule?

– Ideal aranjament, aprecie Ebenezer. Familia Louisei consideră că ea muncea prea mult. Oricum, după operație, s-ar putea s-o ia mai ușor. Pe deasupra, urăsc hârtogăria. Luke se pricepe, dar nu prea are vreme. Atunci, așa rămâne. Ai face bine să anulezi rezervările și să-ți aduci avutul. Aripa veche este a ta și poți să faci ce vrei acolo.

Capitolul 6

Ebenezer hotărâse că evenimentul trebuia sărbătorit.

– Până acum, n-am fost sigur; nu știam dacă n-ai să te simți incomodată și nu vei încerca să evadezi. Mâine seară, o să mergem la Sickle să cinăm. Vreau să împărtășim vestea cu Jeremy și Elizabeth, fiindcă a lor a fost ideea.

Urma să fie invitat și doctorul Andrew Carmichael, cu soția. O dată scăpată de îndoieli și de frica ostilității celorlalți, Thomasina găsea bucurie în planificarea unui astfel de eveniment. În dimineața următoare, se trezi scăldată în lumina binefăcătoare a soarelui și rămase în pat, gândindu-se la petrecerea care se apropia. Deseară, va alunga toate grijile care o năpădiseră în ultimul an și va fi din nou tânără și nepăsătoare.

Luke apăru târziu. Vizitase o gospodărie din Purau Bay. După ce o gătise pe Edwina și-l îndemnase pe Matthew să se îmbrace, Thomasina fu surprinsă să constate câtă ușurare simți la auzul mașinii lui Luke.

– Credeam că n-am să mai ajung la cină, îi spuse el unchiului. A fost un accident lângă Charteris Bay. O mașină s-a răsturnat pe marginea drumului, dar nimeni n-a fost grav rănit. Numai că nu puteau ieși. Când s-a rezolvat problema, era deja prea târziu să te mai sun. Fac un duș și cobor imediat.

Nu pierdu vremea. Când Thomasina și Edwina coborâră, le aștepta deja în hol, împreună cu Ebenezer. Văzând-o, fluieră admirativ. Ea se înroși și observă privirea amuzată a unchiului. O împinse în față pe Edwina și întrebă:

– Ei, ce părere aveți despre băiețoasa mea surioară? Purta una din rochițele cumpărate cu prilejul călătoriei, avea părul pieptănat și strâns într-o codiță de cal, o bluză albastră cu mâneci bufante și manșete brodate. Pantofii negri de lac, întregeau ținuta. Cred că și eu arăt destul de bine, continuă ea, cu naivitate. N-aș suporta să port asemenea haine zi de zi, dar din când în când, nu strică.

Rochia avea o simplitate clasică. Era din bumbac, cu un motiv floral albastu cu alb, iar la gât și în talie era tivită cu o panglică neagră împletită cu dantelă albă. Mânecile largi îi dădeau un aspect aproape medieval. Își prinsese părul cu o coroniță de nu-mă-uita. Îi întinse lui Ebenezer un obiect.

– Nici eu nici Edwina n-am reușit s-o închidem. E foarte veche.

El studie colierul. Era metalic, placat cu un email irizat, cu nuanțe de albastru, purpuriu și verde. Era gravat cu niște modele ciudate, orientale. Ebenezer îi căută ochii și întrebă:

– Este din India? A aparținut …

– Da. A fost a lui Bessie. Bunica spunea că Thomas i l-a dăruit cumnatei, în timpul acelei permisii.

– Așa mă gândeam. Tata avea o cutie smălțuită cu aceleași modele. Privește, Luke. Ochii lui sunt mai tineri. Ce mecanism complicat!

Luke reuși, deși pierdu ceva vreme. Spre surprinderea ei, atingerea o înfioră. El o întoarse, potrivindu-i bijuteria.

– Ochii ei erau tot albastru-verzui, ca ai tăi? În acest caz, i se potrivea…

– Îmi pare rău. Conform bunicii, ochii lui Bessie erau negri ca smoala. Mi-e teamă că nu-i prea semăn. Mi-ar fi plăcut, de dragul lui Ebenezer.

– Mă îndoiesc că te-ar fi preferat altfel, declară el și privirile li se întâlniră.

– Bine spus, aprecie Ebenezer cu satisfacție.

– Mă simt ca o fată de la vaci, în unica ei rochie din material de draperie. Dar celelalte nu se potrivesc deloc cu ținuta de culoarea mărgeanului purtată de Edwina. Una este purpurie, iar cealaltă portocalie.

– Or fi ele mai sofisticate, dar asta îmi place grozav. Prefer simplitatea.

– Numai că nu se potrivește cu persoana mea. Sunt prea iute din fire. Nu-i nimic, s-ar putea să aibă efecte favorabile. În seara asta, va trebui să mă abțin să pălmuiesc oamenii.

– Dar n-ai făcut-o niciodată, Tamsin, protestă șocat Matthew. Tata n-ar fi acceptat așa ceva.

– Voia să spună că uneori simte nevoia să-i plesnească pe cei care o necăjesc, interveni Luke, râzând. Tamsin, renunță la atitudinea asta fioroasă.

Folosise numele ei de alint. Fără discuție, devenise mai prietenos.

Se opriră lângă cutia poștală și scoaseră ziarul de seară. Ebenezer îl deschise, permițându-le tuturor să citească titlul: UN BASM ÎNCHEIAT CU HAPPY-END. „*Argus* a jucat rolul zânei bune, dând o mână de ajutor la reîntregirea unei familii, după o despărțire de câteva generații". Jeremy și Elizabeth se ținuseră de cuvânt. Articolul conținea reproduceri după fotografii ale casei și ale protagoniștilor: Thomas, Edwin și Bessie. Ebenezer era deosebit de fotogenic, iar copiii, amândoi călare pe ponei, păreau niște emigranți fericiți. Mai era o poză de grup și o alta care o făcu pe Thomasina să clipească. De unde apăruse? Nu făcuse nici o poză singură cu Luke. Răspunsul veni din gura lui Ebenezer:

– Mă bucur că au reușit s-o salveze pe asta. Jeremy mi-a spus că noi, ceilalți, n-am ieșit bine. Fie vorbeam, fie ne mișcam.

Luke, nepregătit pentru fotografie, se uita în jos spre Thomasina, care-i întorcea privirea, cocoțată pe balustrada verandei. Acel schimb de ocheade, aparent afectuoase, era întâmplător. N-avea nici o semnificație. Împotriva aparențelor, în acel moment, relația dintre ei era încordată. Își spuse că poza avea s-o afecteze pe Ilena.

Curând, ajunseră în curtea hanului. Doctorul Carmichael strigă:

– Nu ne mai lăsați să tragem de băuturile astea, fiindcă s-ar putea să fiu chemat înainte de-a apuca să gust felul principal, ca să nu mai vorbim despre deserturile minunate pergatite de Drusilla.

Soția lui, Innis, spectaculos de frumoasă în costumul de crep, se interesă suspicioasă:

– Cum poți să știi?

– Păi, am trecut mai devreme să-i spun cum o duce fiică-sa în spital și am avut ocazia să trag cu ochiul.

– Andrew Carmichael! Nu-i de mirare că la ora patru n-ai mai vrut ceai și plăcintă! Probabil că le-ai gustat pe toate.

– Ei bine, se apără el, este neplăcut să comanzi o denumire fantezistă și să constați că obții o simplă budincă!

– Șt, Andrew! Dacă te aude Drusila, o să-ți pună arsenic în antreuri. Auzi vorbă, budincă!

– Elizabeth, mă bucur că porți rochia mea favorită, spuse Ebenezer.

Ea se întoarse spre Jeremy, izbucnind în râs:

– Ce ți-am spus? Apoi le explică tuturor: Lui Jeremy îi plăcea vechea mea rochie de catifea atât de mult încât a insistat să-mi fac una nouă aproape identică. I-am spus că așa se va întâmpla. Și când te gândești că m-a costat de două ori mai mult ca cea veche.

– Jeremy, trebuie să-ți laud gustul, declară Thomasina. Arăți năucitor, Elizabeth.

– Sunt de aceeași părere, aprobă soțul, și era clar că spunea adevărul.

Thomasina își spuse că oricărei femei i-ar fi plăcut să fie astfel adorată.

– Chiar trebuie să discutăm despre haine … n-am putea trece la masă? întrebă Roderick. Sunt mort de foame și aș paria că Edwina și Matthew sunt de acord cu mine.

Intrară râzând. Atmosfera de la Sickle era dominată de mixtura de vechi și nou – obiecte aduse din emisfera nordică de pionieri, arme și unelte locale. Pe pereți, atârnau harnașamente, fotografii de la expozițiile agricole, peisaje reprezentând cele patru nave cu primii coloniști, ancorate în port.

Drusilla, gazdă perfectă, conștientă că avea un bucătar excelent, se întrecuse pe ea.

– Mai avem o petrecere astăzi, pentru niște oameni de afaceri străini, veniți la o conferință în Christchurch. Unul dintre ei citise articolul și n-am rezistat tentației de a-i spune că veți serba evenimentul astă-seară.

În veselia generală, Thomasina avea un singur regret. Îi șopti lui Luke:

– Îmi pare foarte rău pentru fotografia aia. Preferam să n-o fi publicat.

– De ce? Sprâncenele lui proeminente se ridicară a mirare.

– Păi, este puțin prea-prea.

– Prea cum? Nu-mi plac expresiile ambigue. Nu prea reușesc să le pătrund înțelesul. Prefer lucrurile spuse pe șleau.

– Prea romantică. Ziarele au tendința să dramatizeze asemenea lucruri.

– Prostii! Cui îi pasă?

– Ei bine, Ilena ar putea fi afectată. În locul ei, m-ar deranja.

– Îmi vine să te strâng de gât, Thomasina, declară el. Ești femeia cea mai insistentă. Și ce dacă? Oricum, nu va avea ocazia s-o vadă, doar dacă rudele ei nu i-o arată la întoarcere. După ce ne-am certat, a plecat la Queenstown.

– Poate-și închipuia că schimbarea de peisaj îi va fi de folos … Dar cum ai aflat, Luke?

– Am sunat-o, iar rudele ei mi-au spus.

O sunase. Deci, încercase o împăcare. Așa că, își spusese că următorul gest trebuia să vină din partea ei. Îl crezuse pe Luke capabil să se înfurie dintr-o dată, dar să și ierte la fel de repede. Nu-l vedea în stare să se țină îmbufnat.

În timp, Sickle se schimbase, iar acum, în unele seri, exista program de dans. Matthew fusese neplăcut impresionat.

– De ce n-am venit în altă zi? Cui îi convine să-și întrerupă cina ca să danseze?

– Sunt de aceeași părere, izbucni în râs Roderick. Tata spune că o să fie altfel după ce am să mă îndrăgostesc de vreo fată, dar nu-mi vine să cred. Mai ales, dacă mâncarea este așa de bună. Jeremy și Elizabeth tocmai se ridicau de la masă. Tati, n-ai putea s-o rogi pe Drusilla să ne servească pe noi, copiii, imediat? Până vă întoarceți voi de la dans, o să murim de poftă!

– Mâncați când doriți, chicoti Jeremy. Când eram de vârsta voastră, nu cred să fi amânat vreodată masa pentru dans.

Andrew mormăi de satisfacție și privi spre Innis, cu sclipiri în ochi.

– Dragă, te superi dacă mă alătur lor? După ce-mi pun burta la cale, dansăm cât vrei. Cred că unui medic i se poate ierta o astfel de încălcare a obiceiurilor, nu-i așa?

– Într-adevăr, răspunse strengărește Innis. În felul acesta, voi avea parte de un partener mai priceput la dans. Ebenezer este neîntrecut.

Unchiul Eb se ridică vioi. Complimentul îi adusese o strălucire nouă în priviri. Thomasina se simți cuprinsă de un val de afecțiune.

– Ah, cât îl iubesc! se confesă ea involuntar lui Luke.

– Atât Elizabeth cât și Innis par să-l considere cel mai bun dansator, spuse el ridicându-se de pe scaun, dar sper că n-am să te dezamăgesc. De fapt, se dovedi foarte priceput. Thomasina simțea că ea însăși depășise toate așteptările.

– Te-ar deranja dacă am s-o mai fac?

– Ce anume?

– Să-ți spun Tamsin. Știu că e un nume de alint. Mi-a scăpat. Îmi amintesc neplăcerea lui Elizabeth când am a strigat-o Lindy-Lu – o cheamă și Lucinda – și mi-a spus că numai Jermy are voie să folosească acel nume.

Pe Thomasina n-o deranja.

– Sper că n-o declari din simplă politețe, fiindcă n-aș vrea să te simți jignită.

Ridică ochii și-l privi candid, simțindu-se rușinată.

– Nu numai că n-am nimic împotrivă, dar îmi place. Sună mult mai natural. Voiam chiar să-l rog pe Ebenezer să folosească apelativul, dar mi-am dat seama că preferă „Thomasina“ din motive sentimentale.

– Îți mulțumesc, Tamsin. L-ai repus pe picioare pe unchiul Eb. După moartea mătușii, lăsa senzația că fiecare nouă zi este o povară suplimentară. Ne-am înțeles foarte bine. Când am venit aici eram încă necopt. Știu că nu va trăi la infinit, dar mă rog lui Dumnezeu să-i mai dea câțiva ani.

Așadar, nu-i aștepta moartea cu nerăbdare, chiar dacă astfel moștenirea întârzia.

Noaptea părea fermecată. Amurgul trecuse, iar printre pomi se vedeau luminițele din grădină și apele portului. Pe malul celălalt, licăreau pozițiile mașinilor. Pe tot litoralul, se zăreau ferestrele luminate ale caselor, ca niște faruri care pe vremuri ghidau spre casă pe coloniștii întârziați. Ce senzație fermecătoare! Nu era vorba de o îngemănare a trecutului și prezentului, ci de continuitate, familii care respectau o tradiție deja formată.

Muzica se opri. Ajunși lângă una din ferestre, Thomasina dădu la o parte perdeaua de brocart și privi spre golf.

– Unchiul și mătușa au tot sperat că vor avea urmași până când a fost prea târziu să mai înfieze un copil. Ar fi trebuit să existe un Swainson, care să poarte numele mai departe.

– Dar ești aici, replică Thomasina.

– Nu-i același lucru, sunt doar un nepot al soției lui.

– Dar el nu vede așa lucrurile, Luke. Te consideră fiul lui. Dacă n-ar fi așa, sunt sigură că ar fi găsit pe cineva dintre proprii nepoți care să se ocupe de Corrieside.

– Nu. Unchiul nu vrea să impună nimic nimănui. Nepoții nu s-ar fi înghesuit fiindcă erau obișnuiți cu fermele părinților lor. Cu mine a fost altceva. Chiar la Whitburn, locuiam într-o casă închiriată. Când am venit aici, parcă mi-au crescut rădăcini. Totuși, cred că pentru unchiul e o soluție de compromis. Suntem legați doar prin afecțiune.

Priviră spre masă. Ebenezer le simți ochii și ridică fruntea. Pe chip i se putea citi bucurie pură. Instinctiv și ușor stânjeniți, Thomasina și Luke se întoarseră la locurile lor.

– Pe Dumnezeul meu … friptură și stridii cu sos dulce! exclamă Jeremy, privind cu respect farfuriile care le fuseseră aduse. Marfă serioasă! Bătrânul Obadiah Cherrington n-ar fi aprobat. Bine că ați dansat înainte de masă!

Continuară să se distreze. Oamenii de afaceri de alături veniră să-i felicite și-i anunțară că păstraseră ziarul ca să-l arate soțiilor și să se laude

că i-au cunoscut pe protagoniști. Thomasina, Innis și Elizabeth avură parte de mulți parteneri de dans. Andrew era mulțumit. Reușise să mănânce tot fără să fie deranjat.

Orchestra atacă altă melodie și Luke reacționă imediat, invitând-o pe ring. Thomasina se simțea într-al nouălea cer și aproape că nu-i venea să-și creadă ochilor. Ce zi de neuitat, ce oameni minunați, mai ales Ebenezer, propriul ei văr! Își aminti senzația de deznădejde când aflase de demolarea căsuței lor din Greenchester și fu scuturată de un fior violent. Brațul lui Luke o cuprinse mai strâns.

– Amintiri neplăcute?

– Am realizat dintr-o dată cât sunt de fericită, înconjurată de oameni atât de drăguți. Și cât de pierdută mă simțeam anul trecut, după moartea tatei și a lui Maddy, aflând brusc știrea că urma să ne pierdem și căminul. Nimeni nu poate ști ce-i rezervă viitorul.

– Și o dată venită, m-ai nimerit într-unul din cele mai rele momente! Din cauza Ilenei, m-am răstit la tine. Nu demult, voiai să-ți cer iertare în genunchi. N-am avut vreme. Unchiul ne-a întrerupt și am încercat să improvizez ceva, ca să nu-l necăjim. Dar am s-o fac acum. Îți amintești predica duminicală a lui Gordon Johnston? M-a trezit la realitate.

– Cum? întrebă ea, încruntându-se. Nu pricep cum se aplică situației.

– E vorba de prima parte. Ceea ce Jeremy ar fi numit introducere. Vorbind despre regrete, spunea că, dacă am cunoaște toate faptele, nu i-am judeca atât de aspru pe alții și n-am mai acționa în pripă. La fel, am tras concluzia neîntemeiată că primiseși scrisoarea unchiului și te grăbeai să tragi cât mai multe foloase. Am fost necioplit, desigur, etichetându-te în aceeași categorie cu Ilena. Probabil că nedreptatea te-a afectat profund.

Ochii Thomasinei străluceau. Dintr-o dată, fu cuprinsă de un acces de veselie, atât de puternic încât trebui să se oprească la mijlocul dansului. El o conduse spre o fereastră.

– Ce s-a întâmplat?

– Complexele apar numai atunci când încerci să înăbuși sentimentele, amice. Am scăpat de pericol, plesnindu-te, îți mai amintești?

– Cum aș putea uita? Ridică o mână să-și pipăie obrazul.

– Așa că și eu ar trebui să-ți cer iertare. Suntem chit. Bine, Luke?

– În regulă, Tamsin, răspunse el, pecetluind pactul.

Apoi, fu invitată la dans de către Ebenezer. Privindu-i figura luminată de fericire, el declară:

– Cred că a fost o petrecere reușită, nu? Chiar dacă aș lua în considerație numai faptul că tu și Luke ați reușit să vă împăcați.

– Într-adevăr, ne-am cerut scuze reciproc, de fapt ne-am umilit unul în fața celuilalt.

– Cred că Georgiana ar fi fost fericită, spuse el, aruncând o privire spre Luke, care dansa acum cu Innis.

Thomasina se simți cuprinsă de panică. Fusese o simplă încetare a ostilităților, iar el n-avea motive să-și închipuie altceva. Era prea devreme. Totuși, nu îndrăzni s-o spună cu glas tare.

– La Corrieside, a domnit întotdeauna armonia, grăi el, de parcă i-ar fi citit gândurile.

– Până la venirea mea, șopti ea, cu părere de rău.

Ebenezer își scutură coama sură, rectificând:

– Până să apară Ilena. M-am temut pentru Luke, văzând cum evoluează lucrurile. Același sentiment l-au avut și Drusilla, Elizabeth, sau Innis. Acum însă, ne-am liniștit.

Capitolul 7

În octombrie, liliacul și glicina înfloriseră, îmbrăcând în haină multicoloră casa și grădina împrejmută de dealuri. Călinii păreau plini de bulgări de nea; în spatele casei, un șir de gherghine, aduse cândva de primii coloniști, își acoperiseră ramurile cu o crustă roz sau alb-lăptoasă. Toată panta dealului era plină de azalee, ca de mărgean ori galbene. Thomasina era încântată de abundența florilor pe care le iubise toată viata.

După micul dejun, îi plăcea să iasă pe verandă și să inspire aerul înmiresmat.

Într-una din zile reveni în casă cu brațele pline de micsandre, cu părul în dezordine și ochi scânteietori.

– Privește Ebenezer, spuse ea, întinzându-i florile peste jurnalul pe care-l citea.

– Știu la ce te gândești. Ți-ai adus aminte de străbunica ta. Îmi imaginez că fetele lui Bessie se trezeau dimineața devreme, să-i cumpere flori din piață. Un bănuț buchetul!

Thomasina observă că era prezent și Luke, așezat pe brațul unui fotoliu, moșmondind ceva. Lăsă jos florile și se apropie.

– Te-ai tăiat? Lasă-mă să văd. Încerca singur să se bandajeze cât mai strâns pentru a opri sângerarea, fără să reușească.

– Ebenezer, n-ai văzut că s-a tăiat destul de urât? întrebă ea, pe un ton pentru prima oară ceva mai aspru. Cel interpelat lasă jos ziarul.

– Iartă-mă, Luke, mi s-a părut că e un accident minor. Ah, fii atentă, o să cadă!

Dar Thomasina observase deja și-l ajută să se așeze pe fotoliu. Apoi, îl obligă să-și prindă capul între genunchi. După o clipă, el ridică fruntea, având o privire pierdută. Thomasina ieși din încăpere și se întoarse cu un pahar în mână. Luke bău, tuși și se strâmbă.

– Credeam că e rachiu. Astea-s săruri volatile!

– Lasă vorba! Se duse la bufet, scoase un șervet de masă și-i înfășură mâna rănită, apăsând. Imediat o să cercetăm și tăietura. Ai pierdut o groază de sânge.

– S-a tăiat cu maceta, interveni Ebenezer. Defrișa niște tufișuri tocmai la Donovan's Head.

– Atât de departe! exclamă Thomasina, speriată. Iar drumul de întoarcere a fost numai la deal. De ce nu i-ai spus unchiului să mă cheme, Luke? Nu, stai liniștit. Tapiseria fotoliului nu contează. Am să aduc niște bandaje și am să-ți dezinfectez rana. Când desfăcu șervetul, Thomasina declară: să știți că o să fie nevoie de câteva copci. În primul rând, am să spăl rana, apoi o s-o bandajez cum se cuvine. Pe urmă am să te duc cu mașina la Cherrington House.

– Andy trebuie să fie acolo. Vin cu voi.

– O să par un molâu, protestă Luke.

– Nu fi prost, îl certă Thomasina, de parcă ar fi vorbit cu Matthew. Dacă leșini iar, am putea face un accident. Mă duc să aduc mașina.

Spitalul teritorial era încântător. Atmosfera ospitalieră nu impieta asupra eficienței.

Sora șefă și Andrew apărură imediat. Ebenezer și Thomasina urmăreau reacțiile medicului. Andrew fluieră a uimire:

– Ai avut baftă că n-ai leșinat înainte de a ajunge acasă. O să fie nevoie de cel puțin șapte copci. Desigur, ai fost vaccinat împotriva tetanosului, dar vreo săptămână n-ai să-ți mai poți folosi mâna.

– Ar fi un dezastru, în această perioadă a anului, spuse Luke.

– După părerea mea, nu. Este doar o mică neplăcere. Dacă tăietura era puțin mai adâncă, acum te-ai fi aflat la Christchurch, la chirurgie plastică. În afară de asta, Thomasina este aici – ea și Peggy pot să nelijeze curățenia și să-ți țină locul.

– Inimi împietrite, doctorii ăștia, comentă Luke.

– Te-ai descurcat de minune, aprecie Andrew, adresându-se Thomasinei. După revenirea Louisei, ți-ar surâde să lucrezi aici ca infirmieră?

– Este nevoie de ea la Corrieside, sări Luke. Louisa va trebui menajată.

– Așa crezi? Eliminarea calculilor biliari nu e o operație chiar atât de grea. N-o să reușiți s-o țineți departe de treabă. Și asta-i foarte bine. Dacă va începe să se simtă bătrână și inutilă, abia atunci o să se degradeze. Așa că, aveți grijă. Se întoarse spre Thomasina și adăugă: mai gândește-te. Majoritatea fetelor nu vor să se angajeze atât de departe de oraș, așa că o mână de ajutor din partea unei localnice ar fi mană cerească.

– Momentan, este mană pentru noi, spuse Luke morocănos. Louisa nu apare înainte de Crăciun. Deocamdată stă la Josie, apoi se va muta la Elizabeth.

Thomasina era surprinsă și emoționată. Luke n-o mai privea cu dușmănie. O declarase și la Sickle, dar acum demonstra că n-ar fi vrut ca ea să-și ia o slujbă în sat.

Acasă, Luke refuză să se ducă la culcare, dar îl convinseră să accepte canapeaua din sufragerie. Prin ferestre, se vedea portul, exact ca din dormitorul principal de la etaj. După ce strânse masa, inclusiv tava pe care fusese servit Luke, Thomasina îi aduse un pahar cu apă și niște medicamente.

– Antibiotic contra infecțiilor, cred, mormăi Luke. Dar înghiți pastila. Când stau la pat, mă plictisesc de moarte, Thomasina. N-ai vrea să …

– Nu zău? Nu credeam că se poate una ca asta când citești. Când eram mică și trebuia să stau în pat, mă bucuram că am ocazia să tot citesc.

– Ei bine, n-am chef de citit. Mă cam doare capul. Dar mi-am zis că poate ți se face milă și mă delectezi cu niște povești despre trecutul familiei. După ce copiii se culcă, tu și unchiul Eb vă retrageți în salon să depănați amintiri, iar eu am cam rămas în urmă.

– Păi, n-am crezut că te-ar putea interesa. În afară de asta, seara obișnuiai să te ocupi de contabilitatea fermei.

– Mă interesează întreaga poveste. Nu-i necesar să faci parte dintr-o anumită ramură a familiei ca să fii interesat de istorie. Gândește-te la

Elizabeth Foulkes, de exemplu. A adunat o groază de materiale despre Oxford, despre activitățile locale și altele.

– Da, pricep. A venit ieri să ia cu împrumut o carte pe tema asta, dar credeam că se documentează pentru următorul roman.

– Ei bine, nu-mi pasă. După toate cele, provin din ținutul Durham și cunosc foarte bine Northumberlandul. Îi spuneai unchiului despre niște rude din ramura Temple-Watson, interesate de săpăturile arheologice legate de vechiul zid roman. Mi-ar plăcea să-mi povestești și mie. Gândește-te că sunt invalid!

– Parcă ai fi un copil răzgâiat, chicoti ea. În după-amiaza asta ai să te mulțumești cu odihna totală. Mâine, dacă o să am vreme, am să-ți țin companie. Pastila aia nu era antibiotic. Andrew ți-a făcut deja o injecție cu penicilină. Era un sedativ.

Dar Luke adormise deja înainte ca ea să-și termine replica, fără să mai audă râsul lui Ebenezer.

***

Copiii rămaseră entuziasmați de școală. Atmosfera era asemănătoare cu cea de la Greenchester, lăsând la o parte caracteristicile geografice ale zonei. Matthew se înscrise suplimentar la un curs de limba Maori, iar Edwina se orientă spre dansurile tradiționale, *poi*, și spre cântecele folclorice. Văzând cât de mult se atașaseră de Luke, Thomasina înțelese cât de puternic resimțeau lipsa tatălui. Edwina i se cuibărea pe genunchi în fiecare seară, când se uitau la televizor, și-i repeta vorbele de fiecare dată când i se ivea ocazia.

Era nevoită să recunoască, Luke știa să se poarte cu copiii și nu le accepta fiecare toană. Matthew apela la el, pentru ajutor, indiferent dacă era vorba de matematică, geografie, scamatorii sau aeromodelism.

Le repartizase amândurora diverse sarcini, pe timpul cât el era reținut la pat. Edwina urma să aibă grijă de păsări și de surplusul de ouă, care era trimis la oraș.

Îngrijeau miei fără mamă, deși în ultimul timp erau tot mai puțini. Matthew era responsabil cu viteii, dintre care doi îi fuseseră dăruiți,

împreună cu niște miei. Primeau și bani de buzunar, Edwina pentru ajutorul dat la gospodărie, iar Mathew pentru tăiat lemne. Curățarea grajdurilor intra în sarcina ambilor.

Când află cât de mult câștigau, Thomasina protestă. Mai întâi îl acuză pe Ebenezer că încerca astfel să-i ocolească refuzul ferm la propunerea de a-l lăsa să le cumpere îmbrăcăminte. Însă unchiul zâmbi și-i spuse că banii veneau de la Luke.

– Îmi este partener, dar să știi că-i la fel de independent ca tine. A zis că întrucât și el beneficiază de serviciile tale ca menajeră, se va ocupa de plata copiilor, dacă lucrează bine și cu spor.

Se întoarse spre Luke, care dezlega cuvinte încrucișate, folosind mâna stângă, dar acesta spuse în grabă:

– Și chiar fac o treabă excelentă. Sunt bine crescuți. Matthew mi-a spus zilele trecute că s-a răzgândit, că nu mai vrea să se facă inginer. Va fi un fermier grozav. I-am spus că asta nu înseamnă că va rămâne aici după terminarea liceului, că va trebui să urmeze Lincoln College să se specializeze în științe agricole. Uite, Thomasina, renunță la încruntare! Își merită câștigul până la ultimul bănuț și nu cred să-și risipească economiile. Când voi fi în stare să conduc din nou, am să-i duc la Christchurch să-și deschidă câte un cont de economii. Vor depune o bună parte din bani. Astfel, n-o să mai poată cheltui pe prostii. Au să-și poată cumpăra singuri îmbrăcăminte.

Thomasina se emoționase până la lacrimi. Iată că fostul dușman – sau cuvântul era prea puternic? – fostul opozant se străduia să-i ușureze viața. Luke abia venise de la spital, pe propriile picioare, după ce îi schimbaseră bandajul. Purta un tricou portocaliu, cu mâneci scurte și decolteu larg. Era atât de bronzat, încât părul părea decolorat, și fiindcă nu era încruntat, ochii lui căpătaseră luciri de chihlimbar, în bătaia soarelui. Îi plăcea figura lui, gura hotărâtă, contrastul între dantura albă și tenul închis.

Lumina din cameră se schimbă brusc. Era un fenomen obișnuit în încăperea cu vedere la port, datorat norilor sau reflexiilor în apa verzuie.

Fenomenul îi amintea de fascicolul unei lanterne, care mătura camera scoțând la vedere toate cotloanele. Într-o zi, descoperise astfel pânzele de

păianjen țesute în colțurile tavanului. Astăzi, lumina aceea releva mult mai mult. Privindu-l pe Luke, așezat la masă, cu mâna bandajată sprijinită pe tăblie, cu ochii căprui strălucind, înțelese că sentimentele ei evoluaseră de la o detestare absolută – cândva – la respect involuntar, la companie amicală, până dincolo de prietenie, spre ceva ce n-ar fi vrut să recunoască – în prezent.

Revelația venise pe nepregătite și primul impuls fu să fugă din cameră ca s-o ascundă. Niciodată nu se mai simțise atât de vulnerabilă. Făcu un efort supraomenesc să-și păstreze normalitatea și reuși să îngaime, ferindu-și privirea:

– Îți mulțumesc, Luke. A fost un gest frumos. Nu-mi place să aibă prea mulți bani de buzunar. Matthew ar cheltui aproape tot pe cărți sau pe biciclete, iar Edwina și-ar spânzura toți banii pe articole de pielărie. Nici unul n-ar cumpăra haine. Dar am senzația că le-ai explicat ce destinație au banii. Îți sunt recunoscătoare.

– Corect, răspunse Luke. Cred că ar fi neplăcut ca altcineva să-i răsfețe, după ce ai adoptat o atitudine fermă în privința lor. Nu numai atât, s-ar putea să înceapă să conteste autoritatea surorii. Copiii sunt mai predispuși să accepte restricții impuse de părinți. Totuși, te-ai descurcat de minune, deși ți-a fost mai greu ca unui părinte singur. Treaba asta se face mult mai ușor în doi.

Thomasina se simți străbătută de un val de plăcere. Ebenezer interveni:

– Ei bine, om fi pornit cu stângul, dar am reușit să depășim perioada furtunoasă și, chiar dacă încă nu ne putem lăuda cu o armonie deplină, cred că lucrurile merg mai bine decât speram.

În glasul lui răsuna o căldură afectuoasă, care-l determină pe Luke să se întoarcă și să-l privească tăios. Bătrânul încerca să joace rol de petitoare! Thomasina spuse grăbită:

– Mi se pare că sună telefonul, și o zbughi din încăpere.

Ajungând în sanctuarul propriei camere, se duse la oglindă și își cercetă chipul, căutând un semn care ar fi putut-o da de gol – îmbujorarea. Dar dacă se înroșise, culoarea dispăruse destul de repede din obraji. Doar ochii păreau puțin mai îngrijorați, dar asta se datora

faptului că, privindu-se în oglindă, era obligată să-și accepte conștient sentimentele. Nu simțea doar spaimă, ci și bucurie la gândul că Luke o privea acum cu prietenie. O acceptase, dar în atitudinea lui nu exista nimic de îndrăgostit. Unchiul Ebenezer, nerăbdător ca majoritatea vârstnicilor, nu făcea decât să provoace stânjeneală.

Nu mai departe decât ieri, Thomasina îi spusese că ultimele două luni și zece zile nu echivalau cu o viață de om.

– Probabil că nu, dar la vârsta asta, n-ai cum să știi ce va fi mâine. De când a murit Georgiana, nu mă deranjează ideea de a părăsi acest trup, astfel încât să ne reîntâlnim ca spirite.

Deci, crezând că nu mai are prea multă vreme, ar fi putut deveni nerăbdător. Situația amenința să devină foarte neplăcută. Trebuia să-și ascundă cu grijă sentimentele. Vremea când îi pusese la îndoială motivațiile nu trecuse de mult. Ieșirea Ilenei îl făcuse neîncrezător. Cine l-ar fi putut condamna? Nu trebuia să-l lase să ajungă la concluzia că plănuise să pună astfel mâna pe Corrieside. Nu neapărat printr-o căsătorie din interes, dar ținând seama de avere! Ce etichetă oribilă!

Abia aștepta să i se vindece mâna, să nu mai fie nevoită să petreacă atâta vreme în preajma lui. Nu reușea să-și încheie nasturii, sau să-și aranjeze cravata. Seara, îi ținea companie la câte un joc de dame sau scrabble. Această apropiere coincisese cu recenta conștientizare a sentimentelor ei.

Se bucura când aveau nevoie de ea afară. De fapt, participa la asemenea munci mult mai des decât ar fi fost nevoie. Peggy ajuta la muncile gospodărești, dar avea și propria casă de îngrijit. Thomasina ajunse să aprecieze rezerva de prăjituri congelate lăsată de Louisa. Spera că va fi în stare să refacă stocul înainte de întoarcerea ei.

Într-una din zile, Ebenezer decretă că era vremea să se recreeze.

– Ar fi o ocazie excelentă să facem o vizită familiei Martensen.

– Vrei să spui, atâta vreme cât Ilena este încă plecată, ghici Luke.

– Păi, și asta contează, spuse Ebenezer blând, evitând confruntarea, dar mă refeream la faptul că încă nu poți lucra afară. Pe deasupra, voiam să-i dau ocazia Thomasinei să se bucure de o masă gătită de altcineva. Da, dacă stau să mă gândesc, prefer să mergem câtă vreme respectiva este în Queenstown. Și-a cam prelungit șederea, nu crezi?

– De ce nu? Până acum, n-a apucat să vadă regiunea Lake. A făcut câteva excursii, pornind din Queenstown – la Anau, la Manapouyri, la Milford Sound, la lacul Wanaka și chiar până la Haast.

– Ah, ai discutat cu Martensenii?

– Nu, am primit o scrisoare de la ea săptămâna trecută, răspunse Luke nonșalant.

– N-ai pomenit nimic, spuse Ebenezer sec.

– Într-adevăr. Ți-aș fi alimentat sarcasmele. Am considerat că e preferabil să nu agit spiritele pentru o relație care oricum s-a stins.

Să se fi referit la ceartă, sau la asocierea lor? Greu de spus. Oare îi răspunsese? Tăcerea se lăsă. Apoi, Luke izbucni:

– Abia te stăpânești să nu întrebi! A fost o scrisoare normală. Nu pomenea nimic despre motivul vrajbei. Și e mai bine așa. Avem relații atât de bune cu Martensenii, încât ar fi păcat să le stricăm.

– Frumoasă etichetă, interveni acru Thomasina. Îmi place la nebunie să fiu „motivul vrajbei". Ah, Luke, ai uitat de piesa asta, și i-o înhață cu repeziciune de pe tablă.

– Trebuie să fiu mai atent la joc. Devii din ce în ce mai bună.

– Normal. Ne-am pierdut prea mult timp cu jocul. Dar situația se va schimba cât de curând. Mâna este aproape vindecată. Fă-mi un serviciu… când Ilena se va întoarce, vrei s-o informezi că n-am venit ca răspuns la oferta unchiului? Nici până acum n-am primit acea scrisoare. Spune-i că am câștigat un concurs și am venit prin mijloace proprii, precum și că sunt angajată aici și așa am să rămân.

– N-ar avea nici un rost. Oricum, nu m-ar crede.

– Nu mai afișa nepăsarea asta înnebunitoare. Ți-ar conveni să se spună asemenea lucruri pe seama ta?

– Adică, Ilena nici n-ar avea cum să înțeleagă atitudinea ta independentă, interveni împăciuitor Ebenezer.

– Ah, mai lăsați-o încolo pe Ilena, se impacientă Luke. Nu reușesc să mă concentrez la joc.

Resentimentul lui față de Ilena părea să se estompeze. Ei bine, era o reacție sănătoasă. Existau destule dușmănii în lume. Numai că – ezită în

fața cuvântului. Cât era de lașă! De ce nu recunoștea că ar fi preferat ca Luke să-și păstreze intransigența față de Ilena? Pentru întâia dată încerca simțământul de gelozie.

Terminară jocul și Thomasina strânse piesele. Luke întrebă:

– N-ai obosit? Nu vrei să iei o pauză? Cred că unchiul are dreptate, ar fi bine să petrecem o zi la familia Martensen, să te mai scoatem din priză. Astăzi, ai frecat podelele și ai spălat rufe, ai făcut plăcintă proaspătă la prânz, iar în restul timpului n-ai prea lăsat din mână cârpa de praf. În felul ăsta, n-ai să reziști prea mult.

– Ah, am chef să scriu ceva, să mă relaxez.

Ebenezer ieșise să răspundă la telefon. Vârî capul pe ușă, anunțând:

– Am trecut pe la bucătărie, am gustat niște prăjitură cu stafide și am băut o cană de ciocolată. Mă retrag să citesc în pat. Nu mă chemați la cină, nu-mi mai e foame.

Thomasina aflase că la neozeelandezi cina însemna de fapt o ultimă gustare înainte de culcare, nu o masă adevărată.

Era adevărat că scrisul avea darul s-o relaxeze. Scăpa de toate grijile și se cufunda cu totul într-o lume imaginară. Nici măcar nu-l auzi pe Luke ieșind și revenind în cameră.

Aproape de miezul nopții, termină ultima pagină și o scoase din mașină, suspinând satisfăcută. Se întoarse. Luke stătea într-unul din fotoliile de lângă cămin. Pe o măsuță joasă de alături, se afla o tavă cu sandvișuri, câteva felii de prăjitură cu stafide și niște fursecuri cu nuci, preparate de Peggy cu o zi în urmă. Alături, trona un termos plin cu ciocolată fierbinte.

Luke zâmbi, în vreme ce trăsăturile lui aspre se îmblânzeau.

– N-am îndrăznit să deranjez muza. M-am gândit să pun băutura în termos, să se păstreze caldă până când vei lua o pauză. Cum a mers?

Ea se apropie și se așeză pe celălalt fotoliu.

– Ah, foarte bine. Este prima scurtă povestire, de când am venit în Noua Zeelandă. Toată ziua mi-a dat târcoale. Tata m-a avertizat că nu trebuie să-mi înăbuș imaginația, iar succesul nu va întârzia să apară. Asta se petrecea pe vremea când îi devenise clar că nu se va bucura de o carieră prea lungă. Ce sfâșietor, ca exact atunci când ajunsese să aibă

succes, viața să-i fie dramatic întreruptă. Totuși, acum, că am mai trecut peste durerea pierderii, mulțumesc cerului pentru anul în care a făcut ce-i plăcea cel mai mult și că a simțit mulțumirea de a lăsa ceva familiei.

– Adică, vouă?

– Nu. Pentru cei mici și pentru Maddy. Eu eram deja adultă, pe propriile picioare. De câțiva ani, îmi rotunjeam veniturile scriind articole și poezii pentru diverse reviste. Uneori, nu-mi vine să cred că Maddy s-a prăpădit, Luke. Era atât de drăguță, atât de veselă, și-l iubea atât de mult pe tata. A avut noroc în ambele căsnicii, deși cu Maddy relația a fost idilică de la început. În cazul mamei, a avut de furcă, la început, cu un socru obtuz, un om convins că banii pot cumpăra devotamente. Tatei îi plăcea propria muncă, deși ar fi preferat să se ocupe cu scrisul. Bunicul ar fi vrut ca tata să renunțe la postul de funcționar și să devină director de fabrică. Așa că, bătrânul l-a scos din testament. Și pe mine. Mama murise deja, așa că n-a avut de suferit.

Tata avea însă o fire domoală, iar banii nu-l interesau. Ah, n-ar fi trebuit să spun așa ceva. Când se întorcea de la birou, muncea din greu, noapte de noapte, la primele lui romane. Nu neapărat pentru a-și completa veniturile, ci fiindcă avea scrisul în sânge. La fabrică, n-ar mai fi avut timp. Oricum, am învățat toți că există și lucruri mai importante decât banii, de exemplu, libertatea. Libertatea de a te exprima.

– Dar acum te simți liberă? întrebă el, întinzându-i cana cu ciocolată fierbinte. Ești legată de acest loc prin însăși afecțiunea pe care i-o porți unchiului Eb. Prin datoria pe care ți-ai asumat-o față de copii. Iar îndatoririle de menajeră îți lasă prea puțină vreme pentru scris.

Thomasina se aplecă să mai ia un sandviș, iar părul îi acoperi obrajii, ascunzându-i expresia. Glasul îi sună degajat:

– Ah, dar există și compensații. Aparțin unei familii. Ebenezer îmi dă senzația că e nevoie de mine.

Continuară să mănânce, fără să fie stânjeniți de tăcere. Thomasina era convinsă că-i va fi greu să adoarmă. Era preocupată de personajele cărora le dăduse viață. I-ar fi plăcut să le aprofundeze. Poate că ar fi trebuit să le introducă într-un viitor roman. Dar deocamdată, n-avea destul timp la dispoziție. Această ultimă jumătate de ceas petrecută în compania lui Luke, lângă focul din cămin, îi răscolise toate năzuințele.

– Cred că am să las spălatul vaselor pe mâine, spuse ea, ridicându-se. Înainte de culcare, am să dau o raită prin grădină. Când mă voi întoarce, am să închid ferestrele. Noapte bună, Luke.

Deschise ușa cu geam, ieși pe verandă și o luă pe aleea marcată, ridicând fruntea în bătaia brizei marine. Era aproape vară, iar aerul era înmiresmat. Primii trandafiri începuseră să se deschidă. Dar pe timp de noapte, adevăratul farmec al grădinii venea de la florile albe, insignifiante în lumina zilei. Auzi o ușă și înțelese că Luke venea după ea.

– Te deranjează compania? Și eu sunt cam agitat.

Temându-se de propriile reacții, ar fi preferat singurătatea, dar n-ar fi fost civilizat să-l refuze. Se plimbară de-a lungul aleilor denivelate, pe unde, cu multă vreme în urmă, copii îmbrăcați în costume marinărești și șorțulețe brodate se jucau de-a ascunselea sau se fugăreau în după-amiezele fierbinți de vară, în vreme ce adulții se odihneau pe bănci sau jucau crochet, oprindu-se din când în când pentru a admira vreun vapor abia intrat în port.

Se opriră lângă vechiul gard de bârne și admirară reflexiile stelelor în apa nemișcată.

– Să înțeleg că ți-e dor de casă? Recunoaște fără teamă, Thomasina. Este normal să-ți fie greu. Nu mai ești la vârsta adolescenței. La douăzeci și cinci de ani, ți-ai format deja anumite rutine de viață. Trebuie să existe persoane cărora le simți lipsa. Mamei i-a fost dor de casă mult timp. Spunea că obișnmuia să se uite spre Cashmere Hills, înălțimile ce se ridică în direcția Christchurch-ului, și le ura fiindcă le simțea ca o barieră între ea și tot ceea ce iubise. N-a pomenit nimic până când, într-o zi, a constatat că începuse să-i placă forma lor, conturată pe cer. Apoi tata a dus-o acasă. S-a bucurat, dar a recunoscut că rădăcinile ei vor rămâne veșnic aici.

Se apropiase. Prin mâneca subțire, Thomasina simțea căldura brațului lui. Dar tăcu, fiindcă își simțea inima prea plină. Nimic nu și-ar fi dorit mai mult decât să se întoarcă spre el, dar nu îndrăznea din cauza rănii pe care i-o provocase cealaltă fată. Avea tot dreptul să fie circumspect. Dar ultimele lui vorbe erau încurajatoare.

– Cred că sunt cam nătărău, declară el, cuprinzându-i umerii. Mama a ajuns aici însoțită de familie, pe când tu ești singură, lăsându-i la o parte pe cei doi copii de care trebuie să ai grijă. N-ai nici un sprijin. Uneori, parcă ai fi o fetiță rătăcită și melancolică, Tamsin. Mă întreb dacă …

– Ce anume, Luke?

– Dacă nu cumva, rămânând aici, te-ai sacrificat de dragul celor mici? Dacă nu cumva există cineva pentru care ți-ai dori să te întorci acasă? Deși, nu mi-l pot imagina pe cel care te-ar fi lăsat să pleci.

Era un compliment, dar n-avea voie să deducă prea mult. Luke purta corespondență cu Ilena. Toate vorbele acelea scăpate la supărare puteau să n-aibă nici o semnificație.

– Nu-i cazul, răspunse ea șoptit. A existat cineva, înainte ca tata să cadă la pat și chiar după aceea. Dar apoi s-a prăpădit și Maddy, iar eu am rămas singurul sprijin al fraților mei.

Urmă o pauză. Brațul lui o cuprinse mai strâns, aproape frățește.

– Vrei să spui că se aștepta să-i lași de izbeliște – să-i abandonezi într-un orfelinat? Ar fi fost o monstruozitate! Ce fel de om ar putea …

– Luke, ești o persoană dintr-o bucată. Îmi place asta. Pe vremuri, nici eu nu acceptam compromisuri. Totuși, idealismul nu face decât să te facă vulnerabil. N-am fost logodită cu Darry. El trebuia să-și facă un rost. Eram colegi de serviciu și ne-am petrecut vremea împreună. Dacă ar fi rămas acolo, probabil că lucrurile ar fi evoluat altfel, dar avea ambiții. Voia să aibă cândva propria fermă și făcea economii. A ales s-o rupă cu mine.

Luke scăpă unul dintre sunetele lui inconfundabile. Thomasina chicoti, voind să mai relaxeze atmosfera.

– Ești un om interesant – bun vorbitor, până în clipa când îți ieși din pepeni. Atunci începi să mormăi, să scoți sunete nearticulate și să te încrunți.

– Ce insultă! Ești impertinentă! Dar vioaie, foarte înțelegătoare și tolerantă.

– Îți mulțumesc, Luke, replică ea cu respirația accelerată. Ținând seama de purtarea mea la prima noastră întâlnire, cred că-ți pot întoarce complimentul. El se apropie mai mult, continuând să zâmbească. Intimidată, ea continuă: Dar ar fi bine să-ți extinzi indulgența și asupra

Ilenei. Înțeleg că te-ai înfuriat. Ca și Darry, poate că Ilena este o fire mai practică. Deși nu i-ai făcut nici o promisiune, cred că se aștepta să faci pasul și chiar dacă m-a tratat nedrept, era normal să se teamă de intrusa apărută din senin, gata să-ți înjumătățească moștenirea. O moștenire divizată duce întotdeauna la neînțelegeri, Luke.

Așa că, dotată cu simț practic, Ilena a încercat să lămurească situația cât mai era vreme. Unele fete au tendința să anticipeze logodna și cererea în căsătorie. Continuă să fie mult mai ușor pentru bărbați. Ei știu exact ce vor și încotro se îndreaptă. O fată este condamnată la așteptare. Scrisoarea Ilenei era perfect normală, după spusele tale. Cred însă că era un fel de ramură de măslin și că ar trebui s-o accepți.

Brațul ce-i cuprinsese umerii se desprinse. Simți că el se îndepărta.

– Ce-ți închipui? Crezi că ai deschis un club al inimilor frânte? Ăsta era subiectul povestirii pe care ai scris-o?

– Da, de ce? … începu ea surprinsă.

– Ca toți scriitorii, îmi imaginez că și tu te joci de-a creatorul și vrei să aranjezi happy-enduri. Ei bine, sunt perfect capabil să-mi rezolv problemele. Ah, lasă-mă în pace! În general îmi placi și te admir, dar există momente, Thomasina Meade, când te-aș strânge de gât!

Ea se întoarse pe călcâie și se îndepărtă fără grabă, deși îi venea s-o ia la fugă și să trântească ușa. De astă dată, nu-și mai permise luxul unei ieșiri nervoase.

Înțelegea semnificația celor petrecute. Ruptura de Ilena era mult mai adâncă decât ar fi vrut să admită Luke Richmond. Nu suporta nici să vorbească despre ea. Va trebui să nu mai atingă subiectul.

Capitolul 8

Thomasina era recunoscătoare pentru pentru prezența copiilor. Fără ei, a doua zi, între ea și Luke s-ar fi manifestat stânjeneală. Trebuia să recunoască, Luke nu lăsă să se vadă nimic în fața copiilor. Desigur, se gândea și la liniștea sufletească a unchiului.

Întreaga zi, bărbații trebăluiră pe afară, întrucât Luke se simțea mai bine, iar flecăreala veselă a lui Peggy reuși să-i abată Thomasinei atenția de la regrete, sau alte gânduri melancolice. Peggy avea o influență pozitivă.

– Îmi place cum te năpustești asupra oricărui lucru ce trebuie făcut. Dar faptul că numărul celor din casă a sporit cu trei nu te obligă să participi la frecatul pardoselilor sau la spălat. Totuși, faci prea multe.

La vremea prânzului, Ebenezer spuse, revenind de la telefon:

– Mâine, suntem invitați la Martenseni. Sunt sigur că Josh se va descurca și fără noi. De mult n-am mai avut ocazia să stau la o bârfă cu Conrad Martensen. Mi-am zis că e mai înțelept să mă țin departe. Cu cât o vedeam mai rar pe Ilena, cu atât mai bine, iar Conrad era atât de sătul de aerele ei, încât își dădea drumul la gură. Ruth îl implora să tacă și să rabde. El se străduia, dar se săturase s-o vadă profitând de bunătatea soției lui. Era o întreagă tevatură. Ruth și mama Ilenei sunt un fel de verișoare, dar au fost foarte bune prietene în tinerețe. Așa că a fost încântată când fiica a hotărât să vină în vizită. Numai că vizita s-a cam prelungit, iar Ilena nu pomenește nimic despre plecare. Desigur, avea motive. Dar poate că acum se va hotărî să-și facă bagajele.

Gândindu-se la Luke, Thomasina se înfioră. Observă că era încruntat.

– Excursia asta la Queenstown mi-a trezit speranțele. Cred că încearcă să vadă cât mai multe înainte de plecare. După ce și-a căpătat pedeapsa meritată și a aflat că viitorul lui Luke nu este chiar așa cum și l-a imaginat, s-ar putea să se lase păgubașă. Ăsta trebuie să fie motivul călătoriei. Îmi pare rău doar că Luke i-a vizitat când a fost în Anglia. Treaba s-a petrecut cu puțin înainte de a afla despre existența ta, Thomasina, și la șase săptămâni după revenirea lui și-a făcut apariția și ea. A cam abuzat de ospitalitatea Martensenilor.

Thomasinei nu-i venea în minte nici o replică. Desigur, și Luke tăcea. Probabil că era prea furios. Cine n-ar fi fost? După gafa ei de aseară, această discuție putea fi picătura care umple paharul. Ebenezer continuă:

– Așa că mâine, o să mergem și ne vom simți ca pe vremuri. Poate că vom mai afla amănunte de la Conrad. De fapt, l-aș putea întreba dacă Ilena și-a manifestat intenția de a se întoarce în Anglia.

– Ah nu, n-ai s-o faci! exclamă Luke. Pui prea mult temei pe amiciția cu Martensenii. Să-i lași în pace!

– Pace? Nu-i nici urmă de pace și n-o să avem liniște până când acea individă nu-și ia tălpășița!

– Haide, unchiule. Nimic nu se compară cu munca fizică, atunci când vrei să alungi proasta dispoziție! Am înșeuat caii. Mâna s-a vindecat.

Ferma Martensen era asemănătoare cu Corrieside, deși ceva mai mică. Aleea de acces trecea prin mijlocul unei grădini pline de rododendroni înfloriți.

Ajunseră la intrare și ușa se dădu de perete. Ruth Martensen se grăbea să-i întâmpine. În ciuda celor cincizeci de ani pe care-i împlinise, demonstra o captivantă și tinerească înflăcărare, care avu darul să îndepărteze și ultimele rezerve ale Thomasinei.

Își manifestă imediat afecțiunea, sărutându-i pe Ebenezer, pe Luke și chiar pe Thomasina, înainte ca prezentările să fie făcute.

– Am senzația că te cunosc deja. Abia așteptam să ne întâlnim, dar ca să fiu cinstită, de când ai venit, n-am avut nici un moment de liniște. În perioada asta a anului suntem mereu prinși cu câte un miel ce trebuie hrănit cu biberonul, sau cu activități gospodărești! Ilena fiind plecată, am

profitat de ocazie să revin la zi cu treburile. Doamne, câtă vreme mai pierdeam făcând ordine după ea! Trebuie să-i recunosc meritul, la grajduri se pricepe ca nimeni altul, dar în gospodărie – ah, ceruri, aseară am luat hotărârea să n-o mai critic și iată că deja am încălcat-o! A devenit un fel de obsesie. Nu seamănă deloc cu mama ei. Dar ajunge. Nu este politicos. Haideți înăuntru. Băieții au ieșit cu Conrad, dar se vor întoarce repede.

Până și interiorul semăna cu ferma Corrieside, discret, lambrisat și modernizat, în acord cu grația desuetă a trecutului. Masa era deja aranjată, dar fără formalism exagerat. Friptura – perfect pătrunsă; plăcinta de Yorkshire – crocantă; iar perișoarele cu sos – atât de gustoase, încât Thomasina fu tentată să ceară rețeta.

Cafeaua o băură pe verandă, pe mesele de fier forjat instalate de primul Martensen, sosit cu cea dintâi navă de coloniști, *Charlotte Jane*.

– La atât se limita mobilierul cu care au început, declară Conrad, cu excepția patului, a unui scrin și a leagănului copilului. La început, au trăit în barăci, chiar în port. Apoi au plecat cu ceilalți spre Lyttelton, dar s-au întors curând pe promontoriu, au arat pământul și au construit o căsuță. Se păstrează încă în vechea livadă. Am să ți-o arăt, Thomasina. Pe urmă, după ce au depășit greutățile începutului, au ridicat primele două camere ale acestei case și de atunci construcția a evoluat mereu.

Povestirile despre aventurile trăite acolo în plină epocă victoriană o mișcară adânc pe Thomasina. Se simțea de parcă i-ar fi cunoscut dintotdeauna pe protagoniști. Cu greu ar fi acceptat că fusese o vreme când abia dacă avea habar despre existența Noii Zeelande. Acum, iubea fiecare colină, fiecare munte și fiecare golfuleț.

Dar cel mai mult era atașată de Corrieside, de treptele tocite de vreme, care purtaseră pașii primilor coloniști, cu mult timp înainte ca Thomas Swainson să ajungă în Noua Zeelandă. De toate adăugirile ulterioare, de fiecare dintre comorile trecutului, de porțelanuri și de mobile, indiferent de valoarea lor.

Conrad îi spuse că, pe vremuri, unchiul lui și sora cea mai mare a lui Ebenezer, Janet Temple Swainson, își începuseră idila în acea grădină și apoi se căsătoriseră tot acolo. Descendenții lor aveau o fermă în Gebbie's Pass. Adăugă visător:

– Au avut parte de o dragoste adevărată și durabilă. Eb mi-a spus că și tu scrii, Thomasina. Mi-ar plăcea să pui pe hârtie povestea lor, cândva, legând Corrieside și Harbourage. Spre deosebire de *Romeo și Julieta,* casele și familiile lor au fost binecuvântate, nu blestemate. Ce părere ai?

– Ah, aș fi încântată … dacă dumneata crezi că m-aș ridica la înălțimea subiectului, răspunse ea, bătând din palme.

Atât Conrad cât și Ebenezer și Ruth o implorară să încerce. Se simțea într-al nouălea cer, plină de un elan nou … sperând că toată discordia pricinuită de moștenire ar putea dispărea. Era un rezultat al atitudinii Martensenilor, al convingerii lor că, în sfârșit, Ilena urma să plece acasă, în Anglia.

Era clar că, deși o întâmpinaseră cu toată ospitalitatea, Ilena le criticase fără pic de milă modul de viață. N-avea nici un respect pentru vechiul conac și chiar declarase:

– Nu-mi dau seama de ce n-o demolați, în loc să aruncați o groză de bani pentru întreținere. Ați putea construi o casă ca a familiei Kinmont, cu tot confortul modern. Un fel de ranch fabulos, în decorul ăsta minunat.

– Păi, replicase Ruth, fiecare cu preferințele lui. Dar acest stil a rezistat timpului. Iar ceea ce-i modern astăzi, mâine ar putea fi considerat urât și demodat. La îmbrăcăminte, moda nu contează atât de mult, dar casa rămâne și generațiilor următoare. Oricum, n-are importanță! Pentru mine, casa bătrânească este mulțumitoare. Mai târziu, îi spusese lui Conrad: M-a privit cu milă și mi-a zis: „dar desigur, lucrurile s-ar putea schimba. După ce Finlay se însoară, nevesti-si s-ar putea să-i vină alte idei."

La rândul lui, Conrad îi povestise lui Ebenezer:

– Ruth a intrat în panică, aproape. Deși nu erau prea apropiați, când fiul nostru a moștenit-o pe mătușă-mea, Ilena și-a pierdut interesul pentru Luke și s-a năpustit asupra lui Finlay. El este atât de închis în sine încât ne-am temut că l-ar putea seduce. Nu ne dădusem seama câtă agerime se ascunde sub aparenta lui timiditate. I-a priceput manevrele. Nu ne-a spus nimic, dar când s-a ivit șansa de a obține o bursă pentru studiul raselor australiene de ovine, n-a stat pe gânduri și a plecat. Este

hotărât să nu se întoarcă prea curând. Așa că singura ei variantă a rămas Luke. Acum, se pare că și lui i-a venit mintea la cap. Este foarte calculată. Nu simulează căldura umană decât când vrea să obțină ceva.

Toate astea se petrecuseră mai de mult. Astăzi, se străduiau toți să uite de Ilena. Conrad continua s-o delecteze istorisindu-i aventurile înaintașilor.

– Probabil că au avut parte de vremuri grele, aprecie Thomasina. Astăzi, o călătorie până la Christchurch durează cam o jumătate de oră, dar pe atunci drumul se făcea călare, mai multe zile. Ocazie de întâmplări minunate și de purtări eroice – bravura nu mai este la modă, nici la bărbați, nici la femei!

– N-aș zice, spuse Conrad. Ruth a demonstrat eroism imediat după sosirea din Anglia, la nici trei luni după terminarea războiului. Privea oceanul prin binoclu, când a zărit o bărcuță în derivă, între promontoriul Four Winds și insulița aceea care aproape dispare la flux. În bărcuță erau doi copii, așa că s-a aruncat pe calul meu, care era din fericire înșeuat. Era singură acasă. A galopat până la malul oceanului. Unul dintre copii se ținea de bărcuța răsturnată, dar celălalt aproape se înecase. L-a scos la mal, apoi s-a întors după cel de-al doilea. I-a făcut respirație artificială primului, i-a urcat pe cal, i-a adus acasă și a chemat doctorul. Câteva săptămâni am avut coșmaruri, gândindu-mă la ce ar fi putut păți.

– Grozav lucru să fii un călăreț atât de bun, declară Thomasina cu invidie. Dacă n-ai fi știut să mergi pe cal, cei doi ar fi murit. Cred că ar fi bine să-mi dau toată silința să învăț. Probabil că se ivesc încă destule situații în care calul este singurul mijloc de transport.

– Păi tocmai aici intervine eroismul, spuse Conrad, după ce ilaritatea generală se mai potoli. Ea se temea de cai. Dar când s-a ivit necesitatea, s-a trezit în șa înainte de a apuca să se mai gândească. Norocul a fost că drumul era drept și nu existau obstacole.

– Dar acum? întrebă Thomasina, privind spre Ruth. Te mai temi?

– N-am mai avut probleme cu caii. Mi-am dat seama că-i pot stăpâni și conduce.

– Minunată senzație, declară Thomasina, gânditoare. Măcar dacă frâul ar semăna cu un volan, reacționând la cea mai mică atingere. Dacă aș fi

sigură că ceea ce vreau se va petrece cu adevărat! Îmi tot spun că n-are ce să se întâmple, dar îndată ce calul face primul pas, mă cuprinde un fel de panică, la gândul că sunt cocoțată pe un animal uriaș, cu voință proprie, și simt că orice este posibil!

– Zău? întrebă Luke surprins, întorcându-se spre ea. Adică, erai cu adevărat speriată?

Thomasina aprobă din cap, rușinată.

– În cazul acesta, jos pălăria în fața ta! Nu mi-am dat seama. Mi-am închipuit că pur și simplu n-ai chemare pentru călărie. Se mai întâmplă, dar exercițiul poate ameliora performanțele. Ei bine, ne-ai cam dus. Dar nu trebuie să ne faci pe plac. Călăritul nu este esențial. Acum, poți ajunge aproape oriunde cu Land Roverul.

– Îți mulțumesc, spuse ea, dar am să continuu lecțiile. Nu mă mai deranjează așa de tare, după ce am aflat că și doamna Martensen a trecut prin încercarea asta. Credeam că sunt singura fricoasă din zonă.

Conrad ridică fruntea și spuse:

– Mi se pare că a venit o mașină.

În clipa următoare, toți auziră un zgomot de motor care se îndepărta și niște pași pe hol. Se întoarseră spre ușă și o văzură pe Ilena, splendid gătită cu niște pantaloni crem și o bluză marinărească, bleu, având părul negru și neted pieptănat pe spate, cu tenul ca laptele, cu ochii ei albaștri, umbriți de gene lungi.

Ruth Martensen o întâmpină spontan, deși probabil că urările de bun venit îi solicitaseră efort, Thomasina fu bucuroasă, fiindcă ar fi fost stânjenitor să i se arate că prezența ei e nedorită. După primele saluturi, Ruth întrebă:

– Cum ai ajuns aici? La ora asta, nu-i nici un autobuz.

– Intenționam să mă întorc mâine, cu avionul, spuse ea, aruncând o privire fugară spre Luke, și aveam de gând să-l sun pe Luke să mă ia de la aeroport. Numai că la hotelul meu se organiza o conferință. Știți voi – pe teme agricole, cu participanți din toată lumea. Nu numai fermieri – experți, în majoritate bărbați, plus câteva soții. S-au purtat foarte frumos cu mine, m-au luat în unele din excursiile organizate pentru ei. Câțiva au închiriat o mașină cu care să viziteze Mount Cook și mi-au oferit un loc.

Am stat două nopți la hotelul Hermitage. Apoi au luat-o prin Gebbie's Pass, m-au lăsat aici și și-au continuat drumul spre Christchurch.

În mintea Thomasinei se născu un gând nerostit: oare cum primiseră cele câteva neveste apariția Ilenei în grup?

– Ah, ar fi trebuit să-l inviți înăuntru pe cel care te-a adus.

– Nu era cazul. Am cinat la Sickle, declară Ilena fără urmă de teamă că ar putea jigni.

– Aceasta este domnișoara Thomasina Meade, ruda din Northumberland a lui Ebenezer. A sosit imediat după ce ai …

– Știu. Imediat după ce am plecat spre sud. Mi-a scris Luke. Bună, Thomasina. Îți place minunatul nostrru golf? Este mult mai plăcut decât în nordul industrializat, nu-i așa?

– Ah, noi locuiam în frumoasa vale a râului Tyne, reuși ea să răspundă potolit. La Greenchester – un sat. Dar golful este superb. M-am îndrăgostit de el.

Se așteptase la o expresie cinică a celeilalte, având în vedere felul ei de a fi, dar Ilena se mulțumi să aprobe:

– Da, unele zone din Anglia n-au fost încă distruse, ca Surreyul meu natal, de exemplu. Cunoști regiunea?

– Sigur că da. Îmi plăcea foarte mult. Am fost acolo împreună cu tata. Voia să scrie un roman de aventuri despre castelul Guildford. Niciodată n-am să pot uita pădurile abia înverzite care mărgineau drumul și zambilele atât de albastre încât îți dădeau senzația că zărești printre copaci sclipirea vreunui iaz.

– Casa mea e destul de aproape de acele locuri, declară Ilena. La Hazelmere – o zonă parcă făcută pentru călărie.

Thomasina se simți dezarmată. Poate că așa era Ilena de fapt. Nu-și putuse forma o părere corectă după o singură privire fugară, într-un moment când tânăra era cuprinsă de mânie.

– Cafeaua este încă fierbinte, vrei și tu? spuse Conrad.

– Da, dacă nu te deranjează. Subiectul discuției se fixă asupra frumuseții ținutului lacurilor și a Fiordland-ului. Foarte bine, ținând cont de împrejurările în care Luke se despărțise de Ilena. Dar nu trebuia uitată acea scrisoare. Fără îndoială, netezise terenul spre o relație mai puțin tensionată.

În ciuda pretențiilor ei sofisticate, Ilena vorbi apoi pertinent despre conferință.

– Această fațetă a agriculturii este mai fascinantă decât credeam. Problemele de marketing mondial, aspectele financiare, interdependența tuturor țărilor în balanța importurilor și exporturilor, bilanțurile comerciale.

Thomasina rămase impresionată, împotriva voinței. Această frumusețe insolentă ascundea și alte calități. Cât de corect înțelesese toate acele lucruri! Conrad și Ebenezer începură să manifeste interes, în vreme ce Ilena trecea în revistă diferitele momente ale conferinței.

– Unele din aspectele astea le-am auzit la televizor, desigur, dar e de mirare că ai reținut atât de multe. Pari să vorbești în cunoștință de cauză.

– Ah, interveni Luke, Ilena are un interes aparte în problemele financiare.

Dacă existase o intenție de înțepătură, ea nu lăsă să se vadă că și-ar fi atins ținta.

– Ei bine, am o prietenă în Surrey secretară la un mare combinat și am prins unii termeni, așa că am înțeles despre ce se vorbea.

Bărbații hotărâră să se ducă până la marginea proprietății, să inspecteze niște podețe importante și pentru Corrieside, căci pârâul pe care-l traversau uda și ferma vecină. Ilena sări în picioare.

– Abia așteptam să călăresc din nou. Mă schimb imediat. Ce părere ai, Thomasina? Dacă vrei, ți-aș putea împrumuta niște haine mai potrivite.

– Acum învăț și sunt doar la început. Mă zdruncin în sus și-n jos ca un sac de cartofi. Am să rămân cu doamna Martensen, să ne plimbăm prin grădină.

Ar fi savurat plimbarea mai deplin dacă gândurile nu i-ar fi zburat la cei care plecaseră călare. Ca întotdeauna, Ilena arăta magnific în șa; Luke părea să se fi născut pe cal. Să fi fost suficientă această potrivеală? Interese comune?

Se întoarseră pentru o gustare târzie, vizibil încântați de efortul făcut. Luke și Ilena veneau la pas, mult în urma celorlalți. Vorbeau și păreau relaxați.

La plecare, Luke i se adresă:

– Treci la volan, Tamsin.

– Doamne păzește, te-ai cam schimbat! exclamă Ilena. Parcă nu acceptai să pună altcineva mâna pe iubitul tău vehicul!

– Depinde, răspunse Luke, rânjind enervant. Poate că saltă-n șa, cum a declarat, dar este o șoferiță neîntrecută. A fost secretară la un mare combinat agricol din Northumberland, dar ținea și loc de șofer al șefului, sir Guy Crowsey. Nu-i poți găsi vreo greșeală.

– Nu spune așa ceva! mormăi Thomasina. Probabil că am să-ți ciobesc vopseaua, lovind unul dintre stâlpii porții. Nu-mi plac asemenea laude.

Însă adevărul era că simțea o plăcere enormă. Ilena continuă:

– Ei bine, nu-mi rămâne decât să vă urez noroc – sigur veți avea nevoie, după un asemenea compliment. Bine că mi-am amintit, Luke. Mâine, am să trec pe la voi, pe la unsprezece. Sper că n-o s-o deranjeze pe Thomasina o gură în plus la prânz – Luke mi-a spus că ești foarte primitoare. În gura ei, sunase ca o caracteristică plicticoasă.

– Mâine, nu gătește pentru nimeni. Avem zi liberă, veni răspunsul lui Luke. Dacă vrei să vii, atunci las-o pe poimâine.

Era o noutate și pentru Thomasina. Se întoarse să-l întrebe pe Ebenezer, dar înainte de a putea spune ceva, Luke continuă:

– O duc pe Thomasina la Akaroa. A venit vremea să viziteze și așezarea franceză.

Thomasina își ocupă locul la volan, Luke se urcă alături, iar Ebenezer în spate. Ilena se apropie de portieră, puse mâna pe geamul deschis, se aplecă și spuse:

– Ah, Thomasina, era cât pe ce să uit. Vorbăria despre conferință este de vină. Trebuia să-ți transmit salutări din partea lui Derwent Ford. Trebuia să ajungă în Christchurch cu o zi după ceilalti.

– Ceruri, interveni Luke cu impertinență. Derwent Ford. Sună ca un nume de sat din Cumberland. Vreunul din indivizii ăia de la conferință? Vreun grangur prieten cu fostul tău șef, Thomasina?

– Nu, răspunse Ilena. Un tip simpatic, dar neînsemnat. Tânăr.

Gândurile Thomasinei o luaseră razna. Darry aici? Ce surpriză. De ce oare își dorea să n-o fi întâlnit pe Ilena? Se hotărî să nu atragă atenția.

– Derwent Ford. Ce surpriză să dau de el aici!

– Surpriză? Dar știai că-i în Noua Zeelandă!

Era o declarație, nu o întrebare. Brusc, Thomasina se simți stânjenită și roși. Ce aiureală!. Se reculese și spuse:

– Habar n-aveam. Probabil că ai înțeles greșit.

Avea senzația că toți ochii se fixaseră asupra Ilenei, a cărei frunte se încreți a nedumerire.

– Păi, rămăsesem cu impresia că ești la curent. Adică, din ce mi-a spus – apoi se răzgândi brusc și încheie propoziția altfel – dar dacă susții că n-ai știut, probabil că așa este. Apoi, după o nouă ezitare, continuă: spunea că … ei bine, nu mai are nici o însemnătate. Am transmis mesajul.

Thomasina porni motorul, iar zgomotul veni ca o binecuvântare, împiedicând orice alt comentariu. În timp ce mașina se punea în mișcare, toți fluturau mâinile în semn de bun-rămas.

Abia se înscriseseră pe șosea, când Ebenezer începu să chicotească.

– Bună idee, Luke. Am scăpat de o vizită nedorită. Thomasina, o să-ți placă la Akaroa.

– A fost o surpriză pentru mine, declară ea. M-aș fi putut da de gol. Chiar ai timp de pierdut cu excursia, Luke?

– Crezi că lansam propunerea dacă n-aș fi avut?

Trebuia să-i accepte spusele, dar nu-i pricepea motivele. Pentru Ebenezer, desigur, era vorba de o glumă, însă era convinsă că Luke lupta încă împotriva atracției exercitate de Ilena. Revenirea ei ar fi putut declanșa un noian de emoții și amintiri.

De asemenea, era foarte stânjenită de întâmplarea cu Derry. N-ar fi existat motiv, dar Ilena o transformase într-un mister. Ce stupizenie! El plecase la lucru undeva în sud, imediat după moartea lui Maddy, iar ea nici măcar n-o vizitase pe maică-sa. Doamna Ford fusese cea care o căutase. Era o femeie foarte drăguță.

Dar a doua zi, în vreme ce se îndreptau spre Gebbie's Pass, lăsând în urmă apele liniștite ale golfului, trecând printre coline verzi și orhidee înflorite, îndepărtându-se de universul restrâns dar complex al Harvest Moon Bay, Thomasina se simți cuprinsă de bucurie și se lăsă invadată de

frumusețea zilei. Pentru prima oară după mult timp, se simțea tânără, complet lipsită de griji, și își exprimă senzația.

Luke râse și, luând mâna de pe volan, o bătu pe genunchi, într-un gest aproape frățesc.

– Bravo ție! Și eu am scăpat din jug. Hai să uităm de demolările din Anglia și de situațiile complicate din Noua Zeelandă. Să ne bucurăm de priveliștea pastorală, de mieii care se zbenguiesc pe pajiști. Să nu ne mai gândim că unii s-au născut cu greutate, ajutați de vreun îngrijitor; sau că au trebuit hrăniți cu forța; sau că unele oi n-au instinct matern, sunt proaste și încăpățânate ca niște asini; că piața are capricii, iar valutele se devalorizează.

Thomasina izbucni în râs.

– Să ne prefacem că abia am sosit din Anglia și că-mi arăți împrejurimile. Că n-am ridicat tonul și n-am ajuns niciodată la palme …

– Hei, gata! Lovirea n-a fost reciprocă. Dar am priceput ce vrei să spui. Că trăim într-o armonie atotcuprinzătoare. Din clipa asta, am șters cu buretele toate animozitățile dintre noi.

Ziua n-ar fi putut fi descrisă decât ca idilică. Drumul șerpuia prin trecătoare și toate văile secundare ce se pierdeau printre munți erau încântătoare. Când ajunseră în câmpia Canterbury, le apăru înaintea ochilor lacul Ellesmere, cu apele sale plumburii, încrețite, pline de lebede negre. Prin geamurile lăsate ale portierelor, pătrundea aerul marin, înmiresmat.

– Curând, o să ne îndepărtăm de malul Pacificului, spuse Luke. În partea asta a peninsulei, oceanul nu-și prea merită numele. De la Cristchurch spre nord, poți întâlni plaje cu dune de nisip. Aici, dai de întinderi pietroase, presărate cu bolovani uriași, căzuți de pe pantele munților, iar valurile se izbesc de mal ca niște berbeci, rupând trunchiuri de copaci și lovindu-le până rămân netede și lustruite, ca niște oseminte albite de vreme. Dar noi o să avem un peisaj mai puțin sălbatic. Ne vom întoarce printre coline. Golful Akaroa este protejat de valuri și-i înconjurat de căsuțe în stil colonial francez, despărțite de nuci, plantații de viță de vie și arbuști ridicați pe spaliere. Am devenit cam liric! râse el. Dacă te obosesc, oprește-mă. Iubesc Akaroa.

– Nu cred că poate fi mai frumos ca la Harvest Moon Bay. Simți privirea lui rapidă și adăugă: sunt complet sinceră, așa că nu te mai uita pieziș.

– Nu mai fi așa arțăgoasă, Tamsin. Vrei sa știi de ce te-am privit?

Ochii ei verzi se întoarseră curioși spre el. Pe figura bronzată apăruse un zâmbet, care scotea la iveală albul dinților.

– Fiindcă entuziasmul îmi place nu doar în glas ci și în expresia feței tale. În zilele noastre, majoritatea oamenilor are inhibiții. Sunt prea sofisticați, temători să nu pară naivi. Preferă postura de atotcunoscători, cinici. Devin pedant, ajută-mă!

– Asta îmi place, Luke, răspunse ea, revenind cu ochii la drum. Ai un vocabular cuprinzător, iar cuvintele pe care le folosești indică cititorul din tine. Tata m-a învățat să observ asemenea amănunte.

Poate că Luke nu știa cum să răspundă la un astfel de compliment, fiindcă, după o vreme, schimbă subiectul:

– Spune-mi, faci gropiță și pe obrazul celălalt? Nu-l pot vedea decât pe cel din dreapta.

– Nu, răspunse ea, râzând. Am o figură asimetrică. Trebuie să admit că trăsăturile mele sunt foarte neuniforme.

– Dar cu atât mai fascinante. Vorba poetului: „Regularitate de gheață – splendidă lipsă de expresie.“ De fapt, este viceversa. Înțelegi ce vreau să spun! Îmi place chiar și dantura ta inegală. Zâmbetul tău capătă un aer poznaș.

Ca să-și ascundă stânjeneala și plăcerea, Thomasina spuse:

– Să lăsăm complimentele, Luke. Ce priveliște minunată!

Discutând, depășiseră așezarea Little River și ajunseseră pe creasta unde trona Hilltop Hotel, deasupra portului Akaroa.

Luke opri, coborî și-i deschise portiera.

– Este singurul loc de unde poți cuprinde întreaga priveliște.

Se apropiară de parapet, priviră în vale și rămaseră tăcuți, în admirație. Thomasina își ridică figura sub mângâierea brizei marine și întrebă:

– Cum se face că apa este atât de diferită de Lyttelton Harbour? Spuneai că este tot un crater vulcanic scufundat. Dar aici, apa are o nuanță verzui-lăptoasă. Care-i cauza?

– Habar n-am. A fost nevoie de observația unei nou-venite ca să realizez. Am să mă interesez. Poate că există diferențe în compoziția minerală.

– Ah, cât i-ar fi plăcut tatei! se entuziasmă Thomasina. Pentru prima oară, vorbea despre el fără să simtă acea durere insuportabilă, care-i înghețа cuvintele pe buze după prima ieșire spontană. Tata își dorea enorm să-i urmez exemplul. Când dădeam peste o priveliște nouă, mă punea să scriu toate cuvintele și propozițiile pe care mi le inspira. Spunea că dacă notez întreaga descriere, cuvintele îmi vor rămâne în minte, gata de a fi utilizate într-o povestire. Dar dacă pun pe hârtie noțiuni separate, mai târziu le voi putea asambla, obținând o bogăție de efecte, fiindcă nu va mai fi un automatism.

Luke se întoarse pe călcâie, se duse la mașină, vârî mâna pe geam și se întoarse cu un carnețel și un creion.

– Scrie, o îndemnă el.

Sub ultimele lui notițe, Thomasina adăugă: irizat … turcoaz … dealuri brumării … trăinicie … așezat în calea furtunii … pace! … abundență … aromă sărată … îndrăgit. Cuvântul cheie era „pace“. Luke citea peste umărul ei.

Coborâră în golful Barry, apoi urcară și coborâră din nou în prima așezare cu nume francez: Duvauchelles. Luke îi povestea tot ce știa despre fiecare particularitate locală. Ziua aceea avea să-i rămână întipărită în memorie. Indiferent ce considerente îl îndemnaseră la început, ajunseseră la o comunitate de idei și simțiri.

Luke conduse prin mijlocul orașului până ce drumul se termină. Printre bolovani mai exista doar o potecă. Luă coșul de picnic, o ajută să sară peste gardul de bârne și o conduse spre o colină acoperită cu iarbă. Așezară pătura sub un copac și aranjară merindele. Frunze de salată, copane de pui, roșii timpurii, chifle proaspete și unt. Luke scoase la iveală o sticlă de cidru.

– De câte ori ajung aici, simt nevoia să beau cidru, deși cred că ar fi mers și coniac sau șampanie. În felul ăsta, mă simt ca în Devon. Cunoști regiunea? Am vizitat-o abia când am făcut ultima călătorie acasă.

– Am petrecut un fel de vacanță acolo, cu tata. Mi-l amintesc bând cidru într-o crâșmă tradițională. Am bătut cu piciorul toată zona plină de primule și de violete. O amintire idilică, fără pic de suferință.

– Am ajuns acolo tot primăvara, acum doi ani. Era cu puțin înainte de a mă întoarce în Noua Zeelandă.

– În aceeași perioadă am fost și noi, spuse ea, clipind surprinsă. În aprilie – începutul primăverii în emisfera nordică. De Paște, am poposit în Lynmouth.

– Cum? exclamă el. Nu mai spune! Tot acolo am petrecut și eu sărbătorile. Ce ciudat! Poate că ne-am întâlnit pe stradă, sau am admirat priveliștea de pe pod în același timp!

– Și am urmărit zborul săgetat al rândunelelor deasupra apei, aprobă ea. Apoi, Thomasina simți o nostalgie ciudată. Măcar dacă tata ar fi apucat să-l cunoască pe Luke!

– Mi-ar plăcea să descriu locul ca atracție turistică, pentru cei de la compania aeriană care mi-a sponsorizat călătoria.

– Atunci, ar trebui să vezi cât mai mult. Am putea să revenim. Unchiul Eb s-ar înroși de plăcere dacă ai intreprinde asemenea acțiuni în favoarea iubitei lui peninsule.

– Bineînțeles că ne putem întoarce, dar aș vrea să profit de dispoziția în care sunt acum. N-avea de unde să știe ce va urma. Unele clipe nu se mai repetau niciodată.

Vizitară micul muzeu francez, admirând comorile, aduse cândva din Franța – care supraviețuiseră celor ce le aduseseră la bordul lui *Comte de Paris* – pistoale vechi de duel, cutiuțe pentru tutun de prizat, truse de cusut, miniaturi; apoi Luke o conduse la cimitirul așezat în pantă, unde odihneau toți cei care își reparaseră năvoadele pe plaja de dedesubt, care construiseră casele cu fronton, care brodaseră acele cămăși de damă, rochiile de mireasă, sau hăinuțele de botez expuse.

Numele erau fascinante – Le Lievre, Rousselot, Malmanche… François, Etienne, Justine, Victorine … Se așezară pe marginea unui monument funerar, la umbra unui plop, iar Luke așteptă în liniște ca ea să-și noteze ideile principale ale articolului. După ce termină, Thomasina îi înmână carnetul, iar el întrebă:

– Ai avut succes cu scrisul?

– Am publicat câteva poezii în reviste. Unele au fost incluse într-o antologie. Am fost încântată. Oamenii au tendința să păstreze antologiile. Totuși, poezia nu prea aduce bani. Dar am publicat și vreo douăzeci de

articole, mai ales despre valea râului Tyne și despre vestigiile ocupației romane. Mi-au fost acceptate și cam o duzină de scurte povestiri. Astea se plătesc mai bine. Totalul nu este impresionant, dar constitue un început.

– După mine, sună foarte promițător. Viața la Corrieside nu-ți lasă suficient timp pentru scris, nu-i așa? Nu te simți frustrată?

– Nu cine știe ce. Chiar înainte ca tata și Maddy să dispară, lucram toată ziua. Pentru scris îmi rămâneau weekendurile și serile. Tata mă avertiza să nu uit că s-ar putea să fie mai târziu decât îmi închipui. Era de părere că majoritatea scriitorilor lucrează mai bine o dată cu maturitatea și creșterea experienței, chiar dacă este necesară și imaginația. Se intercondiționează, zicea el.

– Asta înseamnă că nu te deranjează să te ocupi de unchiul Eb și de casă?

– Să mă deranjeze? Îi sunt recunoscătoare. Țin la Ebenezer. Face parte din familie. Îmi amintește de atmosfera căsuței noastre din Greenchester. Copiii se simt doriți și iubiți. Și nu-i vorba doar de Ebenezer. Și tu te-ai purtat frumos. Pentru mine, ei contează mult mai mult decât orice carieră. Nu m-am lăsat de tot, dar îmi ajunge câte un articol din când în când. Dacă rămâneam în Anglia, n-aș fi fost în stare de mai mult. Poate nici de atât, de fapt. Iar un apartament micuț mi-ar fi înjumătățit inspirația.

Luke se ridică, îi întinse mâna și o trase în picioare.

– Ei bine, trebuie să ții seamă și de propriile interese. Sunt sigur că nici unchiul, nici eu, n-am avea nimic împotrivă s-o lași mai moale cu lucrul în gospodărie, sau să-i dai voie lui Peggy să facă mai mult. Am s-o întreb dacă n-ar putea să vină încă o zi pe săptămână, astfel încât să-ți rămână mai mult timp de stat la masa de scris. Thomasina se simțea copleșită de bucurie. Cine ar fi putut visa, după prima lor întâlnire, că lucrurile vor evolua astfel? Nu mai era ca un pui de cuc în cuib străin. Corrieside îi devenise cămin.

Când în sfârșit părăsiră orășelul, umbrele înserării începuseră să se alungească și apăruse o lună uriașă. Lumina ei evidenția contururile dealurilor și părea să fi trasat o dâră aurie peste apele care despărțeau Diamond Harbour de insula Quail. Trecură printre împrejmuirile vitelor și intrară pe aleea parțial umbrită de frunzișul copacilor.

Luke intră în garaj, opri motorul și spuse:

– Am să iau coșul mai târziu. Întâi, te conduc înăuntru.

– Ah, mai bine te ajut la cărat.

– Tamsin, nu-mi strica plăcerea, râse el. Am motive întemeiate.

Îi luă brațul, traversară curtea și urcară treptele tăiate în stâncă. El se opri exact în același loc în care o prinsese de braț și o trăsese în grajd la prima lor întâlnire. O întoarse cu fața spre el. În lumina lunii, puteau vedea sclipirile albe ale florilor de păr ce cădeau din bătrânul pom plantat de Thomas pentru Anna. Luke râse destul de sigur pe sine.

– Ăsta este motivul pentru care doream să am mâinile libere. Vreau ca sărutarea asta să șteargă amintirea furtunoasei noastre prime întâlniri.

Cea dintâi sărutare! Thomasina se simțea vrăjită. Declarația lui dezvăluia un viitor promițător. Primii boboci de lavandă tocmai începuseră să se deschidă prin deschizăturile zidului. Striviți, umplură aerul cu aroma lor puternică.

Fu o sărutare împărtășită, minunat de blândă. În mod foarte ciudat, momentul de încântare o îndemnă să se gândească la cât de diferite puteau fi senzațiile. Prima oară când o sărutase Derry, se supărase pe sine fiindcă găsise experiența dezamăgitor de prozaică. Își pusese întrebarea dacă nu cumva așteptase prea mult. Acum știa sigur că nu.

Cu părere de rău, se desprinseră din îmbrățișare. Thomasina se rușină puțin și spuse, ca să-și mascheze senzația:

– Hai să ne întoarcem și să luăm toate lucrurile din portbagaj. Cei din casă au să se întrebe de ce nu te-am ajutat să aduci cadourile.

– Corect, bine. Știam că nu m-aș fi descurcat satisfăcător cu tot acel calabalâc.

Satisfăcător. Însemna că și lui îi plăcuse.

Luară toate bagajele, urcară din nou scara și intrară în casă. Ferestrele luminate demonstrau că cei mici se vârâseră în așternuturi și citeau. Dar unchiul Eb avea companie. Poate Jeremy, sau Andrew. Luke deschise ușa salonului și intrară, după ce lăsaseră poverile pe hol.

Vizitatorul era complet necunoscut lui Luke, dar nu și Thomasinei. Își reveni cu mare efort și spuse:

– Bună, Derry. Nu ne-am mai văzut de mult.

Capitolul 9

Mai apoi, Thomasina își dădu seama că atitudinea lui Luke se schimbase, începând din acel moment. Deocamdată, era doar surprinsă. Diminutivul scăpat fusese motivul. Luke pricepuse dintr-o dată că acel Derwent Ford despre care vorbise Ilena, nu era altul decât Derry, cel despre care îi povestise cu o seară în urmă, în grădină, cel care o părăsise.

Ebenezer era radios. Vizibil încântat că o vizita cineva de la antipozi. Era nerăbdător s-o vadă definitiv stabilită în Noua Zeelandă, gata să accepte orice lucru susceptibil s-o facă să nu mai simtă distanța față de locurile natale.

Thomasina reuși să pară destul de bucuroasă de revedere, dar puse la îndoială oportunitatea efuziunii lui Derry, care se ridică, îi veni în întâmpinare, îi luă mâinile și se aplecă s-o sărute. Instinctiv, se întoarse într-o parte, primind sărutarea pe obraz. O uimi fiorul de repulsie resimțit, dar după aceea, își dădu seama că era cauzat de comparația cu atât de recentul sărut al lui Luke.

Se pomeni bâiguind frazele obișnuite de întâmpinare: ce mică-i lumea! și ce surpriză plăcută! De fapt, marea surpriză fusese să audă din gura Ilenei despre prezența lui pe aceste meleaguri.

Îl văzu descumpănit.

– Dar știai că vin!

– De unde? răspunse ea, stupefiată. Ah, mi-ai transmis un mesaj prin Ilena? Nu-i așa Luke? A adus vorba despre tine ieri, când tocmai plecam

de acolo și ne suiserăm deja în mașină. Se întoarse spre cei doi pentru confirmare, dar înainte de a primi răspuns, Derry interveni:

– N-am transmis mesaj că vin. Ți-am trimis numai salutări. În schimb ți-am scris. N-ai primit epistola?

– N-am mai auzit de tine de când am părăsit Anglia. Nici nu mă așteptam să-mi scrii. Dar de unde ai aflat adresa? Înainte de a o cunoaște pe Ilena, n-aveai de unde s-o știi. Plecaseși din Northumberland cu mult înaintea mea. Probabil vrei să spui că mi-ai scris din Queenstown, după ce ai cunoscut-o pe Ilena. Dar n-am primit nimic.

Derry avea o expresie ciudată. Thomasina era conștientă de privirea tăioasă a lui Luke și de sprâncenele lui încruntate. Se simțea stânjenită, iar lucrul ăsta o deranja și mai mult, fiindcă nu-i pricepea motivul.

– Sigur că nu. Ți-am scris din Anglia ca să-ți anunț norocul nesperat de a fi ales să-l însoțesc pe Wilfred Steenson oriunde în lume – mai exact spus, în Commonwealth – și că urma să ajung și în Noua Zeelandă.

– Dar nu-mi cunoșteai adresa, înghiți ea în sec.

– Doamna Bruce mi-a dat-o. Mi-a spus că-i de așteptat să fii aici.

– N-am primit scrisoarea. Ciudat. Se întoarse spre Luke. Nu-i așa?

Întrebare perfect legitimă, întrucât Luke aducea corespondența mai mereu. În răspunsul lui răsună însă oarecare duritate.

– Ei bine, nu era printre cele aduse de mine. Răspunsul lăsa loc de dubii. Ezită puțin, apoi continuă: serviciile poștale par să aibă cam multe insuccese. Unchiul ți-a scris, neștiind despre concursul pe care l-ai câștigat, dar scrisoarea a ajuns prea târziu. Între timp, Matthew a propus să ne faceți o surpriză, neanunțându-vă sosirea. În mod ciudat, cu toate că Thomasina a lăsat adresa la oficiul din Greenchester – și toată corespondența a sosit aici – acea scrisoare n-a mai apărut.

– Doamna Bruce nu mi-a spus nimic despre vreo competiție. Doar că urma să-ți vizitezi unchiul. Asta este singura adresă pe care mi-a dat-o.

– Normal. Îi scrisesem deja de aici.

Păru să cadă pe gânduri. Apoi spuse încet, pe un ton uimit:

– Dar am trimis două scrisori. Nu se putea ca ambele să se rătăcească! În prima, te anunțam că am ocazia să vin. În a doua, îți dădeam detalii și te anunțam că am să te caut săptămâna asta.

– Atunci, înseamnă că ai notat adresa greșit. Altfel, n-aveau cum s-o ia razna ambele.

Dar Luke avea altă părere.

– Este destul de ușor să notezi greșit un număr sau un nume de stradă, însă e aproape imposibil să greșești adresa unei ferme ca aceasta. Chiar dacă nu știi codul, E. Swainson, Corrieside, Ngahuru-Marama este suficient. Asta-i adresa folosită?

– Da. Ba chiar am adăugat Peninsula Banks și codul poștal.

– În cazul ăsta, trebuia să fi ajuns, declară Luke.

– Ei bine, probabil că o să apară mai târziu, tinere, interveni Ebenezer, iar Thomasina îi fu recunoscătoare. Cine știe care-i motivul întârzierii. Totuși, toți erau conștienți că era foarte improbabil ca două scrisori succesive să se rătăcească. Mi-a părut foarte rău, Thomasina, că n-ai fost acasă când a sosit Derwent. Dacă primeai vreo scrisoare, l-ai fi așteptat. Îmi dau seama că nu prea are timp, așa că l-am invitat să rămână peste noapte. De fapt, până la plecare.

Cu toată plăcerea politicoasă afișată, Thomasinei îi părea rău. N-avea nici un rost să-și piardă vremea cu Derry. Legătura lor aparținea unui trecut îndepărtat, care nu mai avea nici o însemnătate. Prietenia față de el nu fusese niciodată pasională. La plecarea lui, simțise mai degrabă amuzament cinic, decât dezamăgire. Prezența lui nu putea decât să impieteze asupra noii iubiri înmugurite între ea și Luke.

Deocamdată, era fragilă, transparentă, aproape imaterială, atât de ușor de distrus. Ca o pânză de păianjen îndepărtată de o mână aspră. Luke abia începuse să aibă încredere în ea. Ridicol, dar în clipa de față părea să creadă că ea ar fi ascuns scrisoarea și vestea sosirii lui Derry.

– Sunt mândru de mine, declară Ebenezer. Am schimbat așternutul și fețele de pernă din camera de lângă mine și am întins cuvertura la aer. Am scos și prosoape.

Thomasina se gândea că a doua zi ar fi preferat să-și termine articolul despre Akaroa, cât îi era încă proaspăt în memorie. În loc de asta, va trebui să-i țină companie lui Derry și să pregătească mese.

Când veni timpul să se ducă la culcare, se bucură, cu toate că bănuia o noapte de insomnie. Se dezbrăcă, puse pe ea o cămașă de noapte

scurtă, înflorată, se așeză în fața oglinzii și începu să-și pieptene părul. Relaxantă activitate! Tensiunea începu s-o părăsească, lăsă jos peria, își sprijini coatele pe măsuța de toaletă, își cuprinse obrajii în palme și rămase gânditoare. Încet-încet, încântarea de peste zi o cuprinse din nou, iar prezența lui Derry începu să nu mai conteze.

În cele din urmă, se ridică și își aminti de cartea pomenită de Luke, care să-i rotunjească imaginea despre Akaroa. Spusese că era în salon și că fusese editată pentru a marca centenarul ziarului local.

Începu să caute halatul de casă, dar se răzgândi și luă zâmbind neglijeul de culoarea piersicii, asortat cu străvezia cămașă de noapte. Era un gând prostesc, fiindcă Luke se retrăsese probabil în camera sa, dar dacă nu, n-ar fi avut nimic împotrivă s-o vadă în această ținută seducătoare.

Nu se feri să facă zgomot. Cu siguranță, nimeni nu adormise încă. Îi luă ceva vreme să găsească ceea ce căuta. Normal, ținând seama că nu știa nici cât de mare era, nici cum arăta respectiva carte.

Tocmai o depistase, pe unul din rafturile de jos, când se deschise ușa. Probabil că era Luke. O auzise și coborâse. Ce noroc! O să-i spună că-și dorea ca Derry să nu-și fi făcut apariția, că nu-l mai văzuse de la moartea lui Maddy și că abia aștepta să plece.

Se întoarse, zâmbind. Nou-venitul era Derry. Zâmbetul i se stinse pe buze. Probabil că el observase, dar nu luă în seamă amănuntul.

– Am auzit pe cineva coborând și am sperat să fii tu. Mai devreme era prea multă lume, după gustul meu.

– Dacă vrei să stăm de povești, să știi că am avut o zi lungă, Derry, spuse ea fără chef. Am venit să caut o carte. Am avut suficient timp de bârfă.

– Zău? Pentru mine, n-a fost deloc destul.

Văzând-o, probabil că vechile lui sentimente renăscuseră – dar nu mai contau, nu erau binevenite. Trebuia să se întoarcă curând în emisfera nordică. Privindu-l gânditor, își aminti părerea exprimată de Maddy, după ce-l cunoscuse.

– Înalt, brunet, frumos, nu-i așa? Visul oricărei fete devenit realitate.

Însă nu și al ei. Ah, nu. Cum să compari aceste trăsături absolut simetrice cu fața parcă cioplită în piatră a lui Luke; cu sprâncenele

supradimensionate, cu șanțurile săpate de fiecare parte a gurii, cu bărbia proeminentă, cu părul blond, sârmos? Nu erau frumoase după canoanele clasice, dar minunat de viguroase.

Derry continua s-o privească zâmbitor. O ceruri, își închipuia probabil că interesul ei era pe cale să reînvie. Observă, admirativ:

– Ce ținută splendidă! Îmi place cum te gătești, Thomasina. Costumul de mai devreme era impresionant. Întotdeauna am crezut că ai putea elimina orice concurență dacă ți-ai da interesul.

Neplăcut, dar în vremurile acelea idilice, n-avusese niciodată posibilitatea să cumpere asemenea toalete.

– Hainele au făcut parte din premiu. După ce se vor învechi, n-am să-mi mai pot permite așa ceva, ridică ea din umeri.

– Cum, cu prețurile lânii care au crescut nemăsurat? Credeam că …

– Prețurile lânii n-au nici o legătură cu mine. Sunt bine plătită, da, dar e vorba de un salariu de menajeră. O duc mai bine fiindcă nu mai am grija copiilor. Am vrut să-mi rețină din salariu pentru întreținerea lor, dar Ebenezer nici n-a vrut să audă.

– Cred că subestimezi grija pe care ți-o poartă domnul Swainson. Din spusele lui, aș zice că vă consideră – pe tine și pe copii – ca viitori moștenitori. Din punctul lui de vedere, apariția ta, descendentă a propriului lui unchi, a fost miraculoasă. Probabil că a fost încântat, ținând cont că nu-i rămăsese decât un nepot din partea soției.

– Da, s-a gândit la toate astea, vorbi Thomasina mânioasă. Dar nu mă interesează, Derry. M-aș simți prost să înlătur de la moștenire pe cineva mai în drept ca mine. Ca să fiu cinstită, deși Ebenezer are o mulțime de nepoți și nepoate, singurul care merită moștenirea este Luke. Muncește la fermă de multă vreme și din greu. Ebenezer se ține bine pentru vârsta lui, dar Luke și-a asumat cele mai grele poveri. Dacă aș fi fost o rudă apropiată, altfel ar fi stat lucrurile, dar așa – ah, nu, nu-i de mine. Primesc un salariu și am o viață frumoasă. Copiii o duc bine și-i iubesc pe Ebenezer și pe Luke. Am posibilitatea să pun deoparte banii din drepturile de autor pentru romanele tatei, așa încât să-și poată continua studiile, dacă vor dori.

– Ah, Thomasina, nu mai fi atât de naivă! spuse Derry, însoțindu-și exclamația cu un gest dezaprobator. Cărțile tatălui tău nu prea au perspective să devină succese. Dacă trăia, probabil ar fi scos-o la capăt binișor, dar atât. Abia începuse să fie cunoscut. Ce a scris? Trei-patru romane de aventuri? Vor fi uitate, dacă nu mai apare nimic nou …

– A scris cinci, iar pe al șaselea l-am terminat după notițele lui, replică ea, aruncând fulgere din priviri. Au fost scrise din pură plăcere, într-o încercare de a evada din realitate, dacă vrei, dar ce-i rău în asta? Toți simțim nevoia să ne relaxăm din când în când. Am fost înduioșată și uimită de scrisorile primite de la cititori. Aprecierile favorabile au venit din toate păturile societății. Chiar de la niște profesori și de la trei politicieni! Tu însă, nu citești – știu bine – așa că n-ai cum să înțelegi. Renunță să-mi mai vorbești de sus despre cărțile tatei. Nu te pricepi decât cel mult la a descrie niște întâmplări!

Derry rămase cu gura căscată, apoi izbucni în râs.

– Aflu noutăți despre tine. Și-mi plac. Ai mai multă pasiune decât aș fi bănuit. Pe vremuri, erai atât de temperată. Te stăpâneai? Mi se pare foarte interesant. Un foc ascuns sub respectabilitate! Făcu doi pași în direcția ei. Intențiile erau clare. Ea n-avea unde să se retragă. Ridică mâna să-l oprească, dar el nesocoti gestul.

O prinse și încercă s-o sărute, dar ea se zvârcoli, evitându-i buzele. Un zgomot îi atrase atenția și întorcându-se, îl văzu pe Luke în pragul ușii. Își dădu imediat seama de impresia pe care o crease scena. Părea că se desprinsese din îmbrățișarea lui Derry doar fiindcă auzise ușa. Având în vedere ținuta de efect, orice interpretare ar fi fost justificată. Vina o împovăra.

– Ah, îmi pare rău, spuse Luke, sardonic. Nu știam că e cineva aici. Am făcut turul grădinii, înainte de a încuia. N-am să vă mai deranjez. Se întoarse, închise ușa verandei și traversă încăperea cu nonșalanță, mascându-și adevăratele sentimente.

– Luke, coborâsem să caut cartea despre care mi-ai vorbit, despre Akaroa. Speram că o să mă ajute să concep articolul. Apoi a venit Derry. Căutai și tu o carte, Derry? Spera că-i va susține varianta, dar el se mulțumi să râdă:

– Cum spuneai, nu mă omor cu cititul!

Thomasina se îmbujoră. De vină era mânia, dar Luke avea s-o pună pe seama vinovăției. Se întoarse și înhăță volumul de pe raft, spunând cu glasul gata-gata să se frângă:

– Iat-o. Noapte bună. Și se strecură afară, printre cei doi.

Ajungând în sanctuarul propriei camere, se aruncă pe pat și lăsă lacrimile să-i șiroiască pe obraz. Lacrimi de necaz, de mânie și dezolare. Tot plânsul reținut atâta vreme, după moartea tatei și a lui Maddy. Voise să-i scutească pe cei mici de spectacolul durerii neîmpăcate și se străduise să creeze o atmosferă cât mai veselă, în ciuda vicisitudinilor vieții. Acum însă își plângea visul fragil, destrămat înainte de a fi prins contur.

***

Se trezi fără chef, în ciuda zilei frumoase care se anunța și a soarelui ce colora apa oceanului în nuanțe irizate.

În vreme ce prepara masa copiilor, gândurile ei colindau aiurea. În mod miraculos, lucrurile merseră strună, dar lucra mecanic și răspundea la întrebări cu un glas suficient de normal ca să nu-l intrige pe Ebenezer.

Luke părea înnebunitor de vesel. Îl auzise la grajduri, fluierând cu însuflețire. *Funicula,* un refren pe care îl asociase mereu cu buna dispoziție! Și se purta deosebit de amical cu Derry. Renunțase la apelativul politicos, domnul Derwent.

– O să ajutăm toți la spălatul vaselor. Peggy vine pe la zece, așa că putem să vizităm ferma. Unchiul a hotărât să vii cu noi, Thomasina. Oricum, nu mai avem așa mult de lucru.

Începu să le explice că foloseau metoda împrejmuirilor de cauciuc, fiindcă țarcurile clasice comportau riscuri de infectare.

– Mieii încep să umble prin padoc aproape imediat – cam la jumătate de ceas după naștere. Apoi cad. În felul ăsta, oile sunt mai curate și scăpăm în parte de muște. Dar bineînțeles că ai auzit toate astea la Queenston – ați avut și ieșiri pe teren, nu-i așa, Derry?

– Ebenezer, te rog să-mi dai voie să nu vă însoțesc, astăzi, îl întrerupse Thomasina. De fapt, nu-s expertă în creșterea animalelor și dacă nu vin,

ați putea merge călare, economisind timp. Derry este un bun călăreț. Dacă vine Peggy, m-aș putea retrage în camera mea să definitivez articolul despre Akaroa.

– Nu te teme, fetițo. Ținem să vii cu noi. Nu-i nici un motiv de grabă.

– De fapt, interveni Luke, cu sarcasm inconfundabil, ai putea afla mai multe lucruri. Ai avea vreme sa citești din scoarță în scoarță și cartea pe care o căutai aseară. Sunt convins că azi-noapte n-ai reușit s-o parcurgi pe toată. Pe urmă, cum spunea unchiul, ce atâta grabă?

– Păi, tata credea că e bine să bați fierul cât e cald și n-aș vrea ca cei de la compania aeriană să mă uite. Încerc să le furnizez în flux continuu articole despre atracțiile turistice ale zonei. Mai cu seamă despre cele mai puțin cunoscute.

– Nu-i cine știe ce afacere, nu-i așa? interveni Derry.

– Poate că nu, dar nu pot renunța la nici o sursă de fonduri pentru viitoarea educație a copiilor.

– Este supărător de independentă, aprecie Ebenezer. Acum, nu mai ai de ce să te temi.

– Vezi! exclamă Derry. Unchiul tău crede că mergi prea departe cu obsesia asta. Se întoarse spre ceilalți și adăugă: mama i-a spus același lucru. A implorat-o să mai renunțe la mândrie. Când existența satului a fost salvată, sacrificându-se doar casa lor, sătenii au organizat o colectă publică pentru Thomasina – în folosul copiilor, de fapt. Dar nici n-a vrut să audă. Lucrurile ar fi stat cu totul altfel pentru ei.

– Nu era vorba de a primi bani de la niște proprietari înstăriți. Majoritatea sătenilor muncea în fabrică. Ar fi fost un sacrificiu important din parte-le. Nu puteam accepta așa ceva.

– Ei bine, admir independența, dacă nu-i exagerată, declară Ebenezer. Dacă eram pus într-o situație similară, aș fi reacționat la fel, dar e cu totul altă mâncare de pește să refuzi ajutorul unei rude. Thomasina, pari cam încercănată. Azi, n-ai să-ți mai strici ochii lucrând la mașina de scris. Oricum, ești prea tânără pentru o ocupație atât de sedentară. N-aveam de gând să mergem călare. O să luăm Roverul, iar Peggy o să aibă grijă de prânz. Josh poate veni aici la masă.

Dacă nu și-ar fi simțit sufletul împovărat, Thomasina s-ar fi bucurat enorm și ar fi urmărit cu plăcere explicațiile lui Ebenezer, privind procedurile utilizate la Corrieside.

Până la urmă, reuși parțial să dea uitării tensiunea, cu toate că Luke n-o privea și nici nu intra în conversație cu ea.

Unele aspecte continuau s-o deranjeze: întrebările lui Derry privind costurile de aprovizionare, valoarea cărnii congelate, prețurile de pe piața locală, sau ce părere aveau despre posibilitățile de dezvoltare a pieții comune, din punct de vedere al economiei neozeelandeze. Voia să afle ce perspective au pe alte piețe, ce efecte avea inflația, posibilitățile de a trece rapid la altă structură de producție, în cazul căderii prețurilor.

Dar mersul pe jos la fiecare din opririle mașinii îi făcea plăcere. La noapte va fi atât de obosită, încât va dormi bușteau. În cel mult două sau trei zile, Derry va fi în drum spre casă, așa că n-avea rost să-și facă temeri. N-avea suficientă vreme să-i provoace neajunsuri. După aceea, relația ei cu Luke avea să revină pe făgașul normal. Îl va căuta pe Luke și-i va arăta că i se opusese lui Derry seara trecută, încercând să nu pară că se scuză. Ah, măcar dacă ar fi fost mai sigură pe sentimentele lui! Poate că sărutul nu fusese decât o manifestare a bunei dispoziții de moment.

Îi venea să râdă de reacția lui Peggy. Se așezase la masă împreună cu ei, dar era neobișnuit de tăcută. Josh o întrebase chiar dacă se simțea bine. Ochii ei treceau de la Derry la Thomasina și la Luke, pe măsură ce fiecare intervenea în discuție, de parcă nu i-ar fi plăcut ce vedea. Thomasina insistă s-o ajute la spălatul vaselor. Simțea că era preferabil să rămână cât mai puțin în compania lui Derry.

– Ce-ar fi ca bărbații să iasă pe verandă, până terminăm treaba la bucătărie? Portul arată minunat astăzi, iar fratele meu din Lyttelton mi-a spus la telefon, azi-dimineață, că este așteptată sosirea unui pachebot. Am să discut cu Thomasina despre sporirea programului meu cu încă o zi pe săptămână. Să vedem când i-ar conveni mai mult, să aibă timp de scris.

Thomasina clipi, nedumerită. După întâmplarea nefericită de aseară, nu credea că Luke își va mai aminti de promisiune. Privi spre el, nesigură. El se ridică de la masă, luă tava cu vase murdare și o duse la bucătărie.

Thomasina luă ceainicul și sticla de lapte și-l urmă. Peggy rămăsese în urmă să răspundă întrebărilor referitoare la vaporul ce urma sa vină.

Luke lăsă tava și spuse tăios:

– Îți mulțumesc pentru neîncredere. Credeai că am să-mi manifest neplăcerea „uitând" de promisiune, nu-i așa? Ar fi fost o meschinărie, sau ai altă părere? Poate considerai reacția ca normală?

– Nu mai pricep, spuse Thomasina. Mă crezi meschină? De ce?

– De ce? repetă el, dezgustat. Poate fiindcă așa sunt femeile.

– Urăsc generalizările de felul ăsta, declară ea. Am cunoscut o mulțime de bărbați meschini și destule femei inimoase. Ca să nu vorbim despre Georgiana Swainson, sau despre propria ta mamă, pe care pretinzi că o adori. Ești ipocrit!

– *Touché!* N-ar fi trebuit să generalizez. Vorbeam numai despre generația asta, reprezentată de tine și de Ilena!

– Ai face mai bine să ieși din bucătăria mea, spuse Thomasina, încercând cu disperare să nu ridice glasul. Peggy o să vină curând și, dacă nu pleci, o să ne găsească încăierați. Și n-am să fiu partea mai vătămată. M-am săturat de toanele tale.

El se întoarse pe călcâie, dar la ușă se opri:

– Bucătăria *ta*?

Thomasina nu voia să fie văzută într-o asemenea stare de nervi, așa că înhăță resturile de salată verde și le duse la cotețul de păsări. Câteva clipe petrecute adunând ouăle îi fură de ajuns să se stăpânească.

– Pe cuvântul meu, cloștile tale sunt mai productive – ia uită-te la alea! se auzi glasul lui Peggy.

– Cloștile mele? se pomeni ea răspunzând. Mai bine ai spune ale lui Luke, sau ale lui Ebenezer!

– Ce să mai despicăm firu-n patru? chicoti Peggy, vârându-și mâinile în apa cu detergent. Același lucru, dragă. Thomasina ar fi dat orice ca Luke să audă.

– Cât mai stă ăla? întrebă Peggy.

– Ah, numai câteva zile, cred.

– Sper că nu spui asta doar ca să mă scutești de munca suplimentară.

– Nu. Știu cât de ospitalieră ai fost cu toți musafirii: familia Foulkes, Familia Carmichael, vărul Ned și ai lui. Nu, Peggy. Dacă aș fi fost acasă când și-a făcut apariția, nu i-aș fi permis să rămână – adică, l-aș fi oprit pe Ebenezer să lanseze invitația.

– De ce? Peggy era o persoană dintr-o bucată și nu-și înăbușea curiozitatea. Credea că ceilalți sunt lămuriți asupra sentimentelor ei și vor interpreta întrebările doar ca manifestări de iubire. Ce grozav să scapi de temerea permanentă că ai putea face o impresie proastă!

– Păi, o vreme, mi-a dat târcoale, m-a scos în oraș de câteva ori, apoi s-a făcut nevăzut, fără valuri și fără o vorbă, după ce a murit tata și Maddy, iar el a înțeles că rămăsesem cu responsabilitatea creșterii fraților.

– Și ai suferit? spuse Peggy, privind-o cu atenție. Era mai degrabă afirmație decât întrebare și Thomasina o îmbrățișă.

– Nu, ba chiar am simțit un soi de ușurare. Nu-mi place să provoc suferință altora și știam că va trebui să-l anunț, cât de curând, că n-avem nici o perspectivă serioasă. Mă plictisea. Oricum, privind situația în ansamblu, nimeni nu l-ar putea învinovăți. Era la începutul vieții. Totuși, bărbatul cu care mă voi căsători va trebui să mă prețuiască așa cum sunt. În ce mă privește, Derry este doar – se opri, căutând cuvântul potrivit.

– Un idiot supărător!

Thomasina chicoti și începu să se simtă mai bine.

– Ai perfectă dreptate, Peggy. În afară de asta, am senzația…

– … că acum te crede o partidă mai profitabilă, completă Peggy. Te consideră demnă de atenție.

– Exact. N-aș vrea să fiu nedreaptă. Oricum, i-am spus că nu-s moștenitoarea lui Ebenezer. A dat la o parte ideea. Totuși, pare exagerat de afectuos pentru cineva care a dispărut din viața mea de aproape un an. Dar ce profit ar putea avea, chiar dacă aș face parte dintre moștenitori? El stă la antipozi, iar acum pare să fi ajuns într-un post bun, ca asistent al acelui individ, consultant șef al Comitetului pentru Agricultură și Creșterea oilor.

– Ei bine, fii vigilentă. Este un fluturaș. Nimic nu i-ar sta în cale să vină aici, dacă ar ajunge la concluzia că are șanse mai mari de căpătuială.

– L-ai citit imediat, nu-i așa?

– Da. Poate că nu-l cunosc decât de o zi, dar nu mi-a plăcut ce făcea ieri. Firma de aprovizionare îl sunase pe Eb și el fusese nevoit să se ducă până la șopronul de lână să afle niște date, sau așa ceva. Trebuia să le comunice telefonic. Tocmai spusesem la revedere și am ieșit împreună. Apoi mi-am amintit că uitasem un borcan cu rubarbă în sirop, pe care-l pregătisem ca să fac o plăcintă acasă, așa că m-am întors. Apropo, la voi rubarba s-a făcut mult mai devreme. Individul era în biroul lui Eb, răscolind printre acte și facturi, ca la el acasă! Mi-a simțit privirea. L-am întrebat pe un ton de gheață ce căuta și dacă-l puteam ajuta. A răspuns imediat: „căutam niște hârtie de scris și un plic. Domnul Swainson mi-a spus că pot să iau singur."

L-am privit drept în ochi, arătându-i că nu credeam o iotă, și i-am spus: „sunt chiar deasupra teancului, domnule Ford. Iată!" A aruncat o remarcă hazlie, cum că nu observi ceea ce este exact sub nas, dar și-a dat seama că nu m-a păcălit. I-am zis pe un ton hotărât: „veți constata că e mult mai plăcut să scrieți la masa din sufragerie, de lângă fereastră" și l-am așteptat să iasă. M-am făcut că uitasem să deretic prin cameră și am rămas acolo până la întoarcerea lui Eb.

– Bine gândit! Nu-mi dau seama ce căuta, dar cât tupeu! La conferințe ca aceasta, ai acces la tot soiul de date. Aici nu-i o mare fermă de creșterea oilor, sau de armăsari. Mă bucur că mi-ai spus. M-am simțit prost când a apărut. Foarte ciudat că n-am primit nici una dintre cele două scrisori pe care pretinde că mi le-a trimis. A creat senzația că i-aș fi ascuns sosirea. De ce aș fi făcut-o? Nu-i vina mea dacă se pierd niște scrisori.

Cerând mai multe detalii asupra subiectului, Peggy declară:

– Cred că aflase de idila care se înfiripa între tine și Luke și a vrut să vă pună bețe-n roate. Thomasina roși încântător și încercă să nege, însă Peggy n-o luă în seamă. N-am să deschid subiectul de față cu ceilalți, dar este clar pentru oricine are ochi de văzut. Individul ăla dorește o împăcare. Fii cu ochii pe el. Cred că e mâna Ilenei aici. Mereu mi s-a părut că are mutră de dihor.

– Ah, Peggy, nu fi absurdă, izbucni în râs Thomasina. Ilena este frumoasă. De fapt, mă mir că Derry nu s-a îndrăgostit de ea.

– Păi, ea n-are perspective de îmbogățire, iar tânărul ăsta n-are ochi pentru altceva. Totuși, nici unul dintre ei n-au să facă purici pe aici. Parcă spunea că șeful a amânat plecarea fiindcă are niște rude la Christchurch. N-are cum să dureze mai mult de câteva zile.

– Într-adevăr, Ebenezer l-a invitat să stea două nopți, așa că probabil vor pleca poimâine. Peggy, fii drăguță, sun-o pe Elizabeth de la tine și spune-i să mă invite astă-seară să stau cu copiii, sau pentru un motiv oarecare. Derry este foarte priceput să pună la cale situații stânjenitoare și prefer să nu-i dau ocazia. N-au decât să discute toată noaptea despre exploatarea pământului, dacă asta vor.

Peggy râse și promise să-i îndeplinească rugămintea.

Elizabeth sună imediat după cină, pusă la curent cu situația, rugând-o, pentru cazul că ar fi fost cineva în apropiere:

– Thomasina, ești amabilă să vii pe la noi să stai cu gemenii? Roddy a ieșit în oraș, iar Jeremy m-a rugat să trec pe la redacție să-l ajut să întâmpine niște ziariști din Sydney. Ce părere ai, sau îți vine greu să-l lași baltă pe amicul din Anglia?

În vocea ei răzbătea o notă de veselie. Thomasina răspunsese din sufragerie, așa că toți cei prezenți o auzeau.

– Bineînțeles, Elizabeth. Nu trebuie să pierdeți ocazia cu nici un preț. Mi-ar face mare plăcere, mai ales că am ceva de scris la mașină. Pot s-o folosesc pe a ta? Mulțumesc. Avem un musafir. A venit împreună cu delegația Marii Britanii. Probabil că bărbații vor discuta toată noaptea despre agricultură. Lasă-mă doar să spăl vasele și să-i pun pe cei mici la lecții.

Își zise că probabil avea un caracter imposibil, fiindcă se amuză pe seama figurilor uimite ale celorlalți, mai ales a lui Luke. După episodul de noaptea trecută, pe care-l interpretase complet greșit, era vizibil surprins că ea pleca, lăsându-l singur pe Derry. Rămăsese pe gânduri. Preferabil așa, decât să încerce să-i explice.

– Mai bine să te conducă Derry, propuse Luke.

– Abia se lasă înserarea. În afară de asta, îmi place să umblu de una singură. O s-o iau peste pârleaz, pe cărare, apoi prin livada lor. Observă că era pe cale să spună altceva și continuă: Și desigur, Jeremy o să mă conducă înapoi. Va fi târziu. N-are rost să mă așteptați. Am să iau cheia.

La Cherrington Lodge, o întâmpină un Jeremy profund uimit.

– Abia am sosit, se plânse el, iar Elizabeth mi-a spus că vii să stai cu copiii, deși nu plecăm nicăieri. Ce naiba puneți la cale? Zicea că o să ne bucurăm de prezența ta, dar n-am voie să răspund la telefon, trebuie să te las pe tine. Asta-i tot ce am reușit să scot de la ea. N-ai vrea să explici încurcătura unui sărman editor uimit?

– Nu te îngrijora, Jeremy, e doar o poznă femeiască. Un bărbat pe care-l știam din Anglia a sosit ieri, când eram la Akaroa, cu Luke. Ebenezer, fie binecuvântat, crezând că o să-mi facă plăcere, l-a invitat să stea la noi. A venit la conferință, cu delegația Marii Britanii. Un fel de asistent al comisarului. Mă calcă pe nervi. Dacă aș fi rămas acolo, simțeam că aș putea exploda. Cred că mai rămâne doar o noapte. Mi-am spus că o să priceapă toți, dacă o șterg de acasă.

– Toți? Vrei să spui, el? chicoti Jeremy.

– Ei bine, Luke pare să-l considere un fost iubit devenit actual și n-aș vrea s-o facă, spuse Thomasina, încurcată.

Ochii căprui ai lui Jeremy începură să-i joace în cap.

– Ah … complicații! Păi, dacă mica înșelăciune ajută la clarificarea lucrurilor între tine și Luke, am să dau o mână de ajutor.

– O, nu așa stă treaba, … adică, între noi doi. Ah, nu, greșești …

– Atunci, care-i rostul? întrebă el grav.

– Jeremy, dragule, mi se pare că l-am auzit pe unul dintre gemeni. Te rog, du-te și vezi ce s-a întâmplat, interveni prompt Elizabeth.

– N-am auzit nimic, iar mai devreme, când am trecut pe acolo, dormeau amândoi ca niște îngerași. Mi se pare că vrei să te descotorosești de mine.

– Se vede treaba că n-am reușit, nu-i așa? Mi s-a părut doar că Thomasinei i-ar fi mai ușor să-și deschidă sufletul în fața unei femei.

– Păi, e mai în siguranță cu mine. N-are de ce să se teamă că voi publica totul pe prima pagină, în *Argus*.

– Sunt la fel de capabilă ca și tine să păstrez un secret, Jeremy Foulkes, și pe deasupra …

– Știu că poți. Chiar prea bine. Voiam doar să-mi ofer ajutorul. Îl cunosc foarte bine pe Luke. Când noi doi ne-am îndrăgostit, era să strici

totul închizându-te în tine. O singură vorbă dacă spuneai, lucrurile s-ar fi limpezit și am fi scăpat de o mulțime de frământări inutile. Acum, liniște!

Elizabeth îl privi cu reproș, dar tăcu.

– Nu-i chiar același lucru, se grăbi Thomasina să explice. Nu-i vorba de o poveste de iubire, ci doar de o situație delicată. Se referă la bani, nu la dragoste. Le evită privirile. Trebuie să păstrați secretul, fiindcă este vorba de Ilena și n-aș vrea să circule bârfe despre felul în care Luke … nu știa cum să încheie fraza.

– Cum i-a dat papucii, sugeră Jeremy.

– Știați?

– Am observat de mai multe ori cum încerca s-o descurajeze, fără să-i provoace suferință.

Thomasina se simți îndemnată să continue. Le povesti despre scrisoarea lui Ebenezer. Spre norocul ei, cei doi știau de concursul câștigat.

– Eram la curent că Ebenezer vrea să-ți propună să rămâi aici. N-a fost un impuls de moment. Am discutat problema de multe ori.

Când ajunse la cearta căreia îi fusese martoră, Jeremy și Elizabeth erau prinși. Le spuse cum fusese prinsă și trasă în grajd. Copleșită de rușine, mărturisi: aceea a fost clipa când mi-am pierdut cumpătul și l-am pălmuit.

– Ah, mi-ar fi plăcut să fiu de față!

– Dar n-a fost amuzant. A fost un gest brutal, nedemn și chiar umilitor – pentru mine. Îi dădusem motive de bănuială și nu-mi rămânea decât să sper că unchiul lui își mai aducea aminte data la care mi-a scris. Când mi-am exprimat speranța, capul lui Ebenezer s-a ițit prin deschizătura podului. Auzise tot, dar tăcuse mâlc.

– Ei bine, probabil că s-a distrat de minune, auzind-o pe Ilena cum își dă arama pe față, declară Jeremy, rânjind satisfăcut. Dar ți-a sărit în ajutor, fără îndoială, confirmând că-ți scrisese după ce ai plecat din Anglia.

– Din păcate, o făcuse mai devreme și aș fi avut vreme s-o primesc – numai că n-a fost așa. Dar ar fi fost normal să mă urmeze; toată corespondența mi-a parvenit ulterior. În final, am refuzat orice propunere în afară de aceea de a mă plăti ca menajeră și de a avea el grijă

de întreținerea copiilor. I-am declarat că niciodată n-am să mă ating de moștenirea Swainson. Când se va întoarce Louisa – verișoara ta, Elizabeth – am să-i dau o mână de ajutor și am să mă ocup de grădină și de gospodărie în aripa veche. Am să lucrez ca infirmieră la spital.

După ce am stabilit toate astea, am fost în vizită la familia Martensen. Chiar atunci a revenit Ilena. Îl cunoscuse pe Derry la o petrecere și petrecuseră câteva zile la Mount Cook. Mi-a transmis un mesaj din partea lui. Am fost surprinsă, fiindcă nici nu bănuiam că ar fi ajuns în Noua Zeelandă, dar cred că a fost o stratagemă. Însă nu pricep motivul.

– Pot să ți-l explic, interveni Elizabeth. Ca să determine o ruptură între tine și Luke. O știu de ceva vreme. Este dată dracului. Nici nu-ți trece prin minte de ce-i în stare. Iar lui Luke i-a trecut repede supărarea de la început. În ziua când au căzut în noroi, m-a luat deoparte și mi-a cerut să nu public încă articolul final. Credea că o să te convingă să rămâi și astfel să-i faci o bucurie lui Ebenezer.

– Atât de curând? se arătă ea surprinsă. Ei bine, fie, dar ne-am certat iar, ceva mai târziu. Numai ziua petrecută la Akaroa a fost splendidă. Simți că roșește. Pentru prima oară, am sperat că suntem pe cale să devenim prieteni și că va avea încredere în mine. Apoi, spre surpriza mea, la întoarcere, l-am găsit pe Derry. N-ar fi trebuit să conteze, dar era mult mai bine dacă Ebenzer nu l-ar fi invitat să rămână. Șeful lui își petrece câteva zile la rude, în Christchurch.

– Știam, interveni Jeremy pe neașteptate. I-am luat un interviu. L-am invitat la prânz, iar la ieșire îl aștepta Ilena. Am mulțumit cerului că nu și-a făcut apariția mai devreme. Aș fi fost obligat s-o invit, cu toate că nu pot s-o înghit. Pe deasupra, de față cu ea n-am fi putut avea o discuție atât de liberă. Nu toate întrebările și răspunsurile vor fi publicate.

– A fost o surpriză plăcută să-l văd la Corrieside, dar Derry a reușit să fie stânjenitor. A jurat că trebuia să fi știut de sosirea lui, fiindcă-mi scrisese. A trebuit să spun că nici scrisorile lui nu-mi parveniseră. Coincidența i-a trezit suspiciuni lui Luke.

– Nu-nțeleg de ce, spuse Jeremy. Lucrurile astea se mai întâmplă. De ce să nu te creadă?

– Fiindcă Derry a pretins că mi-a trimis două scrisori.

– Simplu ghinion, după părerea mea! Dar cu ce-l deranjează pe Luke?

Thomasina scăpă un gest de nerăbdare.

– I-a alimentat suspiciunile mai vechi. Iar Derry s-a purtat foarte dubios. Îmi face iar avansuri. Aș zice că-l tentează o viață de fermier, aici, în Noua Zeelandă, iar dacă există vreo șansă să devin moștenitoare a unei jumătăți din Corrieside, vrea să nu piardă ocazia. Probabil, Luke are impresia că m-am prefăcut doar a refuza și curând am să „cedez" insistențelor lui Ebenezer. Crede că sunt înțeleasă cu Derry și că punem ceva la cale. Că de fapt îl așteptam, dar m-am încurcat când l-am văzut. Ah, este oribil! Derry este parșiv. Peggy l-a surprins umblând prin hârtiile de pe biroul lui Ebenezer. Îi tremurau buzele. Ah, ce n-aș da să mă întorc acasă, așa încât nimeni să nu-mi poată pune la îndoială motivele! Chiar dacă strâmtorați, ne-am simți mult mai fericiți. Eu, cel puțin. Dar Edwina și Matthew se simt atât de bine aici. S-au atașat de Luke și de Ebenezer. Cum să-i lipsesc de atmosfera asta? Pe de altă parte, însă, cum să suport asemenea neîncredere?

– Va trebui să ai răbdare, răspunse Jeremy. Cred cu tărie că timpul rezolvă toate problemele. A existat o vreme când eram convins că n-am să mai cunosc fericirea, dar acum – ochii lui se întoarseră spre Elizabeth, iar expresia lor grăia de la sine. Derry va pleca. I-ai arătat cât se poate de clar că n-are ce să spere. Luke își va da seama că nu l-ai încurajat. Trebuie să-ți menții hotărârea de a refuza orice moștenire, iar timpul va demonstra că ai fost cinstită.

– Mă îngrozește gândul că Ebenezer și-ar putea chema avocatul, schimbând testamentul din proprie inițiativă. Mi-a venit ideea, auzind niște vorbe pe care i le-a spus lui Luke, săptămâna trecută.

– Nu-ți face griji, zâmbi Jeremi. Luke este deja prins. În seara petrecută la Sickle, mi-a spus la un moment dat, după ce dansasem a doua oară cu tine: „dă-te la o parte, Jeremy. Vreau monopol asupra Thomasinei!"

– Dar de atunci, s-au întâmplat o multime de lucruri.

– Poate că da, însă suferim adesea din cauza neadevărurilor spuse de alții. Totuși, lăsați să judece singuri, oamenii tind să aibă mai multă încredere în propria impresie.

– Sunt convinsă că lucrurile se vor aranja, interveni și Elizabeth. Derry n-are destulă vreme să provoace mai multe încurcături. Nu te pripi, Thomasina. Plecând, i-ai zdrobi inima lui Ebenezer. Apariția ta a fost ca un vis devenit realitate. Stră-strănepoata lui Bessie să stea la Corrieside!

– N-am s-o fac, promit. Numai dacă situația va deveni insuportabilă. Într-un fel, Ebenezer complică lucrurile.

– Cum?

– Este nerăbdător. Ar vrea o rezolvare idilică și provoacă jenă. Am senzația că încearcă să mă împingă în brațele lui Luke.

– Într-adevăr stânjenitor, aprecie Jeremy. Am să-i sugerez că ar fi bine să-i lase pe cei tineri să-și hotărască singuri viitorul. Ce părere ai? Voi avea grijă să nu-i treacă prin minte că am discutat cu tine.

Thomasina se ridică și-l sărută pe obraz.

– Am dreptul să-mi exprim astfel gratitudinea. Dacă sugestia ar veni de la tine, aparent spontan, sunt convinsă că ar merge. Mi-aș dori ca Luke să se îndrăgostească de vreo localnică drăguță; așa s-ar rezolva toate.

– De ce? întrebară într-un glas Elizabeth și Jeremy.

– Fiindcă prea mulți bani sunt în joc și asta constitue un obstacol. În ambele sensuri. Dacă m-aș îndrăgosti de Luke, i-aș face impresia că am renunțat la jumătate doar cu gândul să pun mâna pe întreaga proprietate.

– Ei bine, replică Jeremy, n-ai decât să-l respingi. În felul acesta, va deveni și mai doritor. Nu-i tipul care să lase inițiativa pe seama femeii. N-a făcut-o nici cu Ilena, nu-i așa?

– Pe de altă parte, dacă Ebenezer mă trece în testament, Luke n-o să mă ceară de nevastă niciodată, ca să n-am impresia că umblă după cealaltă jumătate din proprietate. Este o barieră de netrecut.

După ce cugetară o vreme, Jeremy concluzionă:

– Este o încurcătură, dar cum spuneam, hai să lăsăm timpul să lucreze. Acum, aș avea și eu ceva de lămurit. Aș vrea să-mi permiți să public unul din romanele tatălui tău, în foileton, în suplimentul de sâmbătă. E vorba de *Thunderbolt Pass*. Iar ca introducere, mi-ar plăcea să facem încă un interviu, despre stabilirea ta aici.

– Ah, nu, Jeremy, reacționă ea, roșind. Drăguț din partea ta să încerci să-mi mărești veniturile. Dar nu pot accepta asemenea favoruri.

– Încep să-l înțeleg pe Ebenezer, când se plânge de spiritul tău de independență. Îți închipui că oferta izvorăște dintr-un impuls de moment, doar din simpatie. Pot să-ți demonstrez că nu-i cazul. De câtăva vreme, l-am contactat pe editor, iar acesta este gata să negocieze în numele tău acordarea drepturilor de publicare către *Argus*. Foarte probabil, vor urma și alte ziare neozeelandeze. Am să-ți arăt scrisoarea. O adusesem acasă cu intenția să te caut la telefon.

Se întoarse repede, cu foaia de hârtie. Era datată cu o săptămână în urmă și conținea promisiunea lui Graham Whistler că o va contacta pe domnișoara Meade „la adresa ei din Noua Zeelandă".

Nimic n-ar fi reușit să-i ridice moralul mai mult. Se simțea mai aproape de spiritul tatălui. Cât de mult s-ar fi bucurat el să știe că strădaniile la masa de scris – în ciuda suferinței din final – începeau să dea roade!

Capitolul 10

– Ți-a priit ieșirea, constată Ebenezer, în dimineața următoare.

Thomasina răspunse, în vreme ce așeza cu dexteritate în farfurii bucățile de șuncă rumenită, alături de ouăle ochiuri:

– Puțină singurătate n-are egal în obținerea păcii interioare. Sună cam nepoliticos, dar cu toate că sunt o ființă sociabilă, uneori am nevoie de solitudine. Cutreieram de una singură coclaurile din Northumberland, recitând cu glas tare. Când am companie, n-o pot face. Aseară mi-am reluat obiceiul, în drum spre Cherrington Lodge.

– Trebuie să-ți dau să citești jurnalul Georgianei. Cu mulți ani în urmă, existau mult mai multe reviste independente, neozeelandeze și australiene. Nevastă-mea trimitea versuri sau articole. Obișnuia să adune tăieturi cu poeziile care-i plăcuseră și le recitea mereu. Îmi amintesc de una cu drag. Se întoarse repede cu un caiet cu coperți negre. Răsfoi puțin. Iată! După ce a murit Georgiana, mă consolam citind-o. Voia să fie îngropată aici, în cimitirul St. Ștefan. Poezia se cheamă *Country Cemetery* și-i scrisă de Jeane East. Începu să recite, emoționat:

„Ah, ferice-n peisaj să odihnesc veșnic,
Printre zvonuri și parfumuri familiare ție!
Aerul dens de dulceața mierii și iz de fân,
Agitat de boarea înserării …
Alături, lanuri înalte de grâu,

Adăpostite de praful drumurilor
Și ale fermelor care colorate,
Trecând împovărate de recoltă ...“

Thomasina îl privea cu ochi umezi.

– Minunat, Ebenezer. Din cauza asta îmi place Harvest Moon Bay. Fiindcă trecutul nu-i niciodată dat uitării. Mă voi gândi mereu la Georgiana ta, ca la o persoană ce doarme, așteptând permanenta succesiune a ciclurilor anuale – împerecherea și venirea pe lume a mieilor, semănatul și seceratul, soarele de vară și zăpezile iernii. Toate splendorile pe care le iubea.

– Am niște bilete la teatru pentru astă-seară, spuse prozaic Derry, rupând liniștea ce se așternuse.

– La ce? întrebă Thomasina.

– *A douăsprezecea noapte*. Ce zici? Nu m-am omorât niciodată după Shakespeare, dar știu că-ți place.

– Îți mulțumesc, Derry. Sper să le placă și celorlalți. Am să caut pe cineva cu care să-i las pe copii. Mi-ar conveni Peggy; am s-o …

– Te agiți degeaba, interveni Luke. Nu suntem invitați toți. Doar tu și Derry, pentru a serba ceea ce ar fi trebuit să fie ultima lui noapte în Noua Zeelandă. A făcut rezervările aseară, la telefon.

– Ar fi trebuit să fie? Ce s-a întâmplat Derry? Vreo încurcătură cu biletele de avion?

Reuși să nu-și dezvăluie dezamăgirea. Derry făcuse destul rău pentru scurtul interval al șederii sale. O dată plecat, ar fi fost dat uitării. Oricum, nu putea fi mai mult douăzeci și patru de ore întârziere.

– Nu. Șeful a amânat plecarea. Rânji. S-a îndrăgostit de Ilena. A constatat că sunt aproape vecini în Surrey. El stă lângă Guilford. Ea ar fi o gazdă foarte decorativă – s-ar potrivi de minune. Trebuia să stăm trei zile la Los Angeles și trei la New York. A renunțat la prima destinație. Îmi convine. În felul ăsta, am încă trei zile de petrecut aici, cu tine.

– Nu mai spune? Chiar s-a îndrăgostit de Ilena? Ce ciudat – după cum vorbeai despre el și ținând seama că îți este șef, aș fi zis că e mult mai în vârstă ca ea, declară Thomasina, neluând în seamă ultimele lui vorbe.

– Ah, chiar așa este. Dar se ține foarte bine și e fascinant. Are faima că ar fi irezistibil. Oricum, ea n-a opus rezistență. Curând, o să se întoarcă în Anglia împreună.

Thomasina simți că îl detestă. Îi era prieten – sau măcar îi fusese – iar ceilalți aveau s-o eticheteze în aceeași categorie. De fapt, Luke o și făcuse. Bani, bani și iar bani!

Thomasina se ridică și începu să strângă masa. Luke și Ebenezer plecară. S-ar fi lipsit bucuroasă de ajutorul lui Derry, dar el insistă. Încă trei zile în compania lui! Continua să laude Noua Zeelandă. Declară că l-ar fi tentat, dacă i s-ar fi ivit o șansă mai acătării. Thomasinei îi venea să urle.

– Mă bazez pe tine, Thomasina, fără îndoială știi mai bine cum să-l iei pe bătrân. Toată aiureala asta – vorbăria despre începuturile Noii Zeelande, despre pionieri și despre nevastă-sa. Un moș trăsnit, sentimental, nu-i așa, Tamsin?

Ea aruncă spălătorul de vase cât colo și se întoarse spre el. Obrajii i se împurpuraseră de mânie.

– Derry Ford! Ajunge! În gura ta, par fățarnică, hrăpăreață! Vorbele mele au fost spuse din toată inima. Ar trebui să știi că eu și tata priveam trecutul cu venerație, adoram poveștile din alte timpuri … erau viața noastră. Îl iubesc pe Ebenezer. Pentru mine, a rămas ultimul reper fix, în lumea asta nesigură. L-aș iubi și dacă n-ar avea nici un sfanț. Și niciodată n-am să mă ating de banii lui! Este un privilegiu să trăiesc în preajma lui și nu doresc nimic altceva.

Te porți oribil! Întinezi tot ce atingi. Să nu-ți treacă prin minte că ai să mă poți determina să profit de pe urma vărului meu! Te asigur că n-ai nimic de câștigat. Vreau numai să te știu iar la celălalt capăt al lumii. Păcat că n-a fost nimic între tine și Ilena. Aveți exact aceleași concepții. Ai avut un tupeu incredibil să vii aici, să profiți de ospitalitatea lui Ebenezer. Abia aștept să treacă următoarele trei zile. N-am să te fac de rușine în fața celorlalți, dar ai grijă! Am să te însoțesc astă seară, numai fiindcă s-ar isca discuții și nu vreau să aduc lipsă de armonie și stânjeneală în această casă. Se afla deja la ușă. Iar Peggy mi-a spus că te-a găsit umblând prin hârtiile de pe biroul vărului meu! Ține-te departe de tot ce nu te privește, sau am să le spun să te dea afară!

La jumătatea scării, se întoarse, se aplecă peste balustradă și spuse cu hotărâre:

– Și nu-mi mai spune Tamsin! Alintul acesta este rezervat celor pe care-i iubesc. Te sfătuiesc să ieși și să dai o mână de ajutor bărbaților. Afară, n-ai cum să provoci neplăceri! Și dispăru, întrupare feminină a mâniei.

În mod ciudat, ieșirea nervoasă o făcu să se simtă mai bine. Nu se mai simțea îngrijorată, deziluzionată și lipsită de speranțe. Era gata de luptă. N-avea să-i permită lui Derry să-i umbrească fericirea. Luke merita efortul.

Evident zdruncinat, Derry îi urmase pe bărbați. Plecaseră călare să inspecteze împrejmuirile. Întârziară la masă. Thomasina îl tratã pe Derry cu o politețe rece. El părea mai atent, încerca să se facă plăcut. Îi lăudă tocănița și brânzoaicele. De câteva ori, Thomasinei i se păru că Luke o urmărea.

– Mă duc să văd dacă avem vreo scrisoare, spuse el, după masă. Când veneam, am observat un nor de praf, ridicat probabil de furgoneta poștală. Ieși din încăpere și apoi strigă: Thomasina, poți să vii puțin?

Îl urmă, crezând că avea să-i transmită vreo rugăminte lipsită de importanță, legată de însărcinările gospodărești.

– Aș prefera să conduci deseară. Nu-mi surâde să-l știu pe Derry la volan. Ieri, l-am văzut cum șofează.

– Adevărat, tatei nu-i plăcea să mă știe plecată cu el. Ce-ar fi să spun că sunt mai obișnuită cu mașina ta?

– Nu-i asta, răspunse el, încruntându-se. Pentru o clipă, ochii li se întâlniră, dar fu prea puțin. Ebenezer își făcuse apariția. Luke plecă după corespondență.

Ebenezer o cuprinse pe după umeri, în vreme ce așteptau.

– Uneori, nu-mi vine să cred – faptul că ești aici, împreună cu copiii. Casa devenise atât de mohorâtă. Ne obișnuiserăm – eu și Luke – să bântuim pe aici. Chiar și în prezența Louisei, simțeam că ceva lipsește. Acum, parcă aș fi întinerit zece ani.

Thomasina se întoarse și-l îmbrățișă.

– Iar eu mă simt lipsită de griji. Nici amintirea căsuței noastre demolate nu mă mai afectează atât de mult.

Derry ieși din casă și li se alătură.

– Louisa vrea să te duc s-o cunoști, săptămâna viitoare, spuse Ebenezer. Acum stă la sora Elizabethei. Toată lumea o iubește și ai s-o îndrăgești și tu.

– O grămadă de scrisori, declară Luke, întorcându-se, și majoritatea adresate Thomasinei. O să cam ai de furcă să răspunzi. Probabil că aproape toți locuitorii din Greenchester ți-au scris, având în vedere ștampilele poștei. Sunt și câteva scrisori de afaceri, precum și un plic mare din Africa de Sud.

– Africa de Sud? N-am cunoștințe acolo. Ești sigur că-i pentru mine?

– Vine de la doamna Golders, din Durban, prin grija doamnei Mitcham. Poate că e de la vreo prietenă din Anglia, ajunsă acolo în vacanță. Aș fi bun de detectiv, ce părere ai?

– Nu prea. Nu cunosc nici o doamnă Golders. Râse fericită, constatând că dintr-o dată tensiunea dintre ei părea să fi dispărut. Deschise scrisoarea și scoase un plic sigilat și o pagină scrisă. Întâi, studie plicul. Îi era adresat, iar scrisul era al lui Ebenezer. Avea ștampila Noii Zeelande și era marcat cu „urgent".

Ebenezer, Luke și Thomasina îl priveau uimiți. Derry deschisese o scrisoare venită de la Christchurch. Thomasina vorbi cu glas sugrumat:

– Asta-i scrisoarea pe care n-am primit-o! Cum naiba de vine tocmai din Africa de Sud?

Cei doi bărbați se aplecaseră asupra scrisorii explicative.

„Dragă domnișoară Meade,

Veți fi uimită să primiți această scrisoare. Sunt canadiană, în vizită la fiica mea din Durban. Am lăsat instucțiuni unor vecini să-mi redirecționeze corespondența.

Întâmplător, am o prietenă neozeelandeză care îmi trimite din când în când vederi. Când a sosit în Canada, vecina a trimis scrisoarea în Africa de Sud, dar n-am primit-o imediat, fiindcă eram plecată într-o excursie prin rezervații.

Când am revenit, am găsit scrisoarea dumitale. Probabil că s-a rătăcit la oficiul poștal – altă explicație nu găsesc. Văzând că era marcată

„urgent", ginerele meu a sunat la Greenchester să anunțe încurcătura și a aflat că v-ați mutat în Noua Zeelandă, așa că am trimis scrisoarea pe noua adresă.

Sper că întârzierea nu v-a pricinuit prea mari neajunsuri. Am fost îngrijorată și v-aș rămâne îndatorată dacă mi-ați trimite câteva rânduri, să știu că a ajuns cu bine. Prietena mea locuiește tot în Ngahuru-Marama. Probabil că ați cunoscut-o deja. Este doamna Aaron Copperfield.

Cu sincere urări de bine,

a dumneavoastră,

Elsie Golders."

– Grozav! exclamă Luke. Dacă ai fi trimis-o din oraș, unchiule, nu s-ar fi întâmplat una ca asta, dar aici nu avem o cutie specială pentru mesagerie „par avion". Privi spre Thomasina și zâmbi. Bine că mi-am cerut iertare, nu-i așa? Altfel, acum mă obligai s-o cerșesc în genunchi!

– Ei bine, s-a clarificat un mister, dar mă întreb ce s-a întâmplat cu scrisorile mele, spuse Derry.

Thomasina înțelese instinctiv că o făcea special. Să moară și capra vecinului! Ghicise că între ea și Luke se înfiripase ceva și încerca să-i învrăjbească.

– Fără îndoială, există o explicație și în cazul lor. Am să te anunț dacă apar. Am să mă retrag în camera mea, să citesc toată corespondența. Presupun că vă veți întoarce la trei, pentru ceai.

Puse deoparte scrisorile din Greenchester și începu cu cele de afaceri. Una venea de la editorul tatălui ei. Probabil că era vorba despre drepturile de publicare solicitate de Jeremy. După ce o deschise, pe figura ei se întipări o uimire similară cu cea provocată de plicul din Africa de Sud. O reciti. Editura o anunța că cel de-al doilea roman al tatălui urma să stea la baza unui film de televiziune. Obținuseră niște condiții contractuale excelente, urma să primească imediat un avans, iar filmările trebuia să înceapă curând. N-o anunțaseră decât după finalizarea

discuțiilor, pentru a evita dezamăgirile. Erau convinși că și celelalte romane meritau aceeași soartă. Contractaseră de asemenea în termeni foarte buni și reeditările ce aveau să urmeze lansării filmului.

Primul impuls fu s-o ia la fugă, să-i găsească pe Luke și pe Ebenezer și să le împărtășească vestea, dar renunță. Mai bine să aștepte până după plecarea lui Derry. Nu îndrăzni să le spună nici copiilor, care n-ar fi reușit să păstreze un asemenea secret. Începu să realizeze că se schimba complet situația. Proprietatea asupra fermei n-avea să mai conteze. Urma să aibă destui bani.

Își impuse să deschidă și celelalte scrisori. Erau calde, amicale, exprimau bucuria tuturor că în sfârșit își găsise locul.

Se delectă cu fiecare dintre cuvintele doamnei Bruce. Scrisorile ei erau întotdeauna pline cu amănunte despre viața satului. Spre sfârșit însă, venea partea cea mai interesantă. Era un post-scriptum.

„Voiam să-ți spun mai de mult că Derry Ford a sunat să-mi ceară adresa ta. Nu eram acasă. Nepoată-mea știa vag despre cine e vorba, a căutat în agendă și i-a dat-o. Suna de la Londra. Spunea că urmează să plece în Noua Zeelandă. Dar în agendă nu era trecută decât adresa de post-restant din Christchurch. I-a spus că probabil urma să-ți cauți niște rude cu care pierduseși legătura. El i-a spus că o să-ți scrie din Noua Zeelandă. Sper că a reușit să te contacteze. Sau mai bine nu? Niciodată nu mi-a plăcut, iar când s-a dat la fund, fugind de responsabilitățile care-ți căzuseră pe cap, m-am lămurit deplin. Totuși, ți-ar putea face plăcere să întâlnești o figură cunoscută. Dar să n-ai încredere în el, dragă fată. Derry Ford e pus pe căpătuială."

Thomasinei nu-i venea să creadă. De ce ar fi inventat Derry toată povestea cu scrisorile trimise din Anglia la adresa actuală? Și spusese că a vorbit cu doamna Bruce. Nu mai departe de azi-dimineață, repetase că-i scrisese de două ori. De parcă era nemulțumit că epistola lui Ebenezer apăruse și voia să atragă atenția asupra ciudățeniei serviciului poștal. Încercase s-o discrediteze în fața lui Luke. Elizabeth avea dreptate. Probabil că Ilena îi sugerase modul de acțiune. Aflase de la cineva că ea și

Luke fuseseră văzuți dansând la Sickle. Acum, pe Ilena n-o mai interesa soarta lui Luke. Pusese ochii pe o captură mai importantă. Dar la conferință lucrurile stătuseră altfel. Cei doi complotaseră.

Trebuia să se bucure că doamna Bruce îi scrisese. Până acum, fusese în dezavantaj. Va provoca o explicație și o să-i ceară lui Derry să plece. Și la naiba cu armonia!

Își aminti că vărul Eb era un om în vârstă. Nu merita asemenea manifestări de mânie și ostilitate. N-aveai de unde să știi cum va reacționa. Se descurcase de minune cu Ilena și Luke, dar atunci nu fusese direct implicat. Ce nenorocire, dacă o confruntare ca cea gândită de Thomasina i-ar fi provocat un atac de inimă, sau o apoplexie. Își reformulă planurile de acțiune.

Îl va însoți la Christchurch. Dar n-o să meargă la teatru. Va parca mașina și-l va anunța că nu mai are ce căuta la Corrieside, că-l va conduce la hotel și că nu mai voia să-l vadă. Îi va fi greu să se stăpânească până atunci, dar așa va proceda, de dragul bătrânului care o iubea atât de mult.

În clipa aceea, îl auzi pe Derry strigând-o.

– Thomasina … Thomasina, unde ești? Urcă până la jumătatea scării și o strigă din nou. Ea păstră tăcerea. Dacă dădea ochii cu el, cu siguranță nu s-ar mai fi putut stăpâni.

O strigă încă o dată. Apoi îl auzi vorbind ca pentru sine:

– Ah … bine!

Ce să însemne asta? Pașii se îndepărtară. Se duse la fereastră să vadă dacă ieșise. N-ar fi putut să folosească neauzit ușa din spate, fiindcă scârțâia îngrozitor. Crezuse că ieșise s-o caute. Ei bine, ce atâta mister? Ăsta era necazul: o dată ce-ți pierzi încrederea în cineva, ai tendința de a-l bănui mereu. Își permise un zâmbet: era chiar cazul lui Luke.

Poate că voia s-o sune pe Ilena, fără martori. Dar dacă ar fi ridicat receptorul de jos, telefonul de pe palier ar fi scos un sunet și nu auzise nimic.

Ieși pe palier în vârful picioarelor și se aplecă peste balustradă, ascultând. I se păru că aude ceva. Apoi răsună clar scrâșnetul unui sertar tras. Venea din birou!

Probabil că-l interesau niște hârtii. Dar de ce? Peggy îl obligase să iasă de acolo. Nu avusese suficientă vreme. Thomasina se calmă. N-avea să-l lase să scape!

Își scoase pantofii și coborî pe lângă perete, cu grijă să nu scârțâie vreo treaptă. Înainta foarte încet. Derry studia o foaie de hârtie, scoasă din acel sertar, și dădea din cap, de parcă ceea ce citea l-ar fi satisfăcut. O lăsă din mână și căută iar prin sertar. Thomasina îl văzu începând să numere un teanc de bancnote de zece dolari. Ah, nu, nu-l crezuse capabil! Nu și de așa ceva.

Ebenezer era neatent, păstra prea mulți bani lichizi. Thomasina înțelegea totul cu mare claritate. Îi număra să se asigure că nu erau o sumă rotundă. Derry dădu iar din cap, scoase două bancnote și le vârî în buzunar. Puse restul la loc și închise sertarul.

Dintr-un salt, Thomasina ajunse în mijlocul încăperii. Pe un ton din ce în ce mai ridicat, care avea darul să-l înfricoșeze, spuse:

– Dă-mi bancnotele alea, hoț mizerabil! Am știut întotdeauna că banii îți sunt prea dragi, dar nici n-am visat că ai să ajungi până aici, să furi de la omul care ți-a acordat ospitalitate. Dă-mi-le imediat!

Alb ca varul, Derry îi întinse banii, fără o vorbă.

– Pleacă de lângă birou! Ieși, când îți spun!

Deschise sertarul, puse la loc banii și continuă:

– Acum, șterge-o sus. Trebuie să-ți spun ceva și nu vreau să fim auziți. Vărul meu este prea bătrân pentru asemenea emoții.

– Hârtia aia era acolo, interveni el grăbit. Deasupra banilor. Privește, Thomasina, nu fi așa repezită. A fost o simplă tentație de moment. De fapt, acționam în interesul tău – uită-te peste ea. Este vorba despre împărțirea proprietății în favoarea ta – citește-o!

Aruncă o privire disprețuitoare și îndesă foaia peste teancul de bani.

– Nu vreau să mai aud nimic. Marș!

Îl urmă imediat, împingându-l spre camera lui.

– Acum … Peggy mi-a spus că te-a prins umblând prin acte încă din prima zi. Probabil că ai văzut banii – poate că ai și luat. Nu, nu te obosi să negi. Nu te-aș crede. N-am cum să dovedesc, dar pot să previn orice altă încercare, dându-te afară din casa vărului. Am să mă ocup chiar eu de

trebușoara asta. Desigur, aș putea apela la Luke, dar atunci ar afla și Ebenezer, fiindcă Luke este un om de acțiune. Te-ar arunca direct peste gard.

– Te implor, Thomasina. Încearcă să mă înțelegi. Banii par să mi se scurgă printre degete. Niciodată n-am avut destui. Bătrânul are atât de mulți, încât nici n-ar fi observat.

– Ah, renunță la scuze. Majoritatea oamenilor ar trebui să se considere norocoși că au ocazia să facă o asemenea excursie. Iar tu te pretezi la niște amărâți de douăzeci de dolari! Sper să-ți fie învățătură de minte. Dacă vei continua să furi, vei mai fi prins și ai să-ți poți lua bun-rămas de la viața normală. Dacă rămâi cinstit, ai putea avea o carieră promițătoare.

– Adică, n-ai să mă dai de gol? spuse el cu speranță în priviri. Îți promit că …

– N-am nevoie de jurăminte. Ceea ce vei face cu propria ta viață nu mă interesează nici cât negru sub unghie. Am să le povestesc lui Ebenezer și lui Luke, dar îți voi da timp să dispari de aici. Este ora ceaiului. Rămân aici să văd cum îți faci bagajul, să nu cumva să ți se mai lipească ceva de degete. Ai să-ți duci valiza la mașina lui Luke, apoi când o să apară și ei, le vei spune că te-a sunat șeful pentru o treabă care nu suferă amânare și că am să te las la hotel, după piesă.

– Vii la teatru?

– Nu prea cred. După ce te voi lăsa la hotel, am să mă întorc și o să le spun adevărul. Astfel, copiii o să doarmă și n-o să afle nimic. Pentru ei am alte vești, plăcute, dătătoare de speranță. Dar te avertizez, dacă mai încerci să înveninezi situația între mine și Luke, toată înțelegerea cade și te dau de gol imediat! Acum trebuie să pregătesc masa, așa că grăbește-te cu valiza. Nu mai pierde vremea. Dacă mă găsesc aici, am să le spun adevărul. N-am să permit să mă mai compromiți.

Se simțea norocoasă că nu mai avea de gătit, fiindcă n-ar fi fost în stare. Exista deja niște friptură rece de oaie, salată și plăcintă.

Copiii luară câte o prăjitură și plecară să-și îndeplinească sarcinile domestice. Îi auzi apoi pe bărbați venind. Luke spuse:

– N-am fi vrut să întârziem tocmai astă-seară, când trebuie să ieșiți. Derry n-a venit?

– Ba da. Face un duș. N-a mai ieșit cu voi, fiindcă a primit un telefon de la șef. S-a ivit o urgență și va trebui să fie acolo la prima oră, așa că și-a făcut bagajele și am să-l las la hotel, după spectacol.

– Ah, păcat că e nevoit să-și scurteze șederea, declară Luke, cu pretinsă părere de rău. De la teatru, ar face mai bine să ia un taxi. Hotelul se află tocmai lângă aeroport și oricum va fi destul de târziu. Am să-ți spun pe unde s-o iei.

Ei bine, n-avea să ajungă la teatru, dar acceptă sugestia. Se simțea mai bine la gândul că Derry urma să dispară din viața lor.

Când coborî, Edwina declară:

– Credeam că o să îmbraci o rochie de seară. De ce n-ai pus-o pe cea turcoaz, cu flori purpurii? Îmi place cum îți vine.

– Ah, nu era cazul. Prea puțini oameni vor fi îmbrăcați protocolar. Pe deasupra, hainele alea stânjenesc la șofat.

Toți ai casei îi conduseră la mașină. Deasupra vârfurilor Seven Sisters, apusul colora cerul cu nuanțe strălucitoare, iar muntele Herbert, situat dincolo de port, era acoperit de umbre purpurii.

– Sunt sigură că cei de la starea vremii au greșit, spuse Thomasina. Nu pare să vină ploaia. Cred că mâine va fi la fel de cald și frumos.

– Mă îndoiesc, replică Luke. După ce treci peste dealuri, vei vedea că Alpii sunt acoperiți de nori. Privește spre sud … vezi masa aia de nori? Asta înseamnă că se schimbă direcția vântului. Peste noapte, va începe să bată dinspre sud-vest. Fii atentă, Thomasina. Să vii direct acasă după spectacol. Ți-ai luat scurta aia albă, nu-i așa? S-ar putea lăsa frigul. Se simțea copleșită de grija pe care o manifestau. Lucrurile reintrau rapid pe făgașul normal.

Se urcă la volan, lăsă geamul și-i spuse Edwinei:

– Puteți sta la televizor până la nouă, dacă vă terminați temele. Matthew, nu da rasol la spălatul pe dinți.

– Ah, vezi-ți de drum, râse Luke. Avem noi grijă. Parc-ai avea o sută de ani. Apoi, parcă cedând unui impuls de moment, se aplecă și spuse pe un ton scăzut, destinat numai celor din mașină: îți datorez scuze, Tamsin. O privea în ochi. Pentru scena pe care am făcut-o aseară, când v-am găsit în salon. Mi-am dat seama că într-adevăr veniseși după carte, fiindcă

probabil că o căutaseși înainte de apariția lui Derry. Doar așa se explică faptul că ai știut exact unde este, cu toată supărarea pe care ți-o provocasem. Deci, n-a fost un rendez-vous.

Derry nu scoase nici o vorbă. Thomasina răspunse blând, zâmbind:

– Mă bucur că ți-ai dat seama singur. Oricum, aveam de gând să-ți explic întâmplarea mai târziu, astă-seară.

Spre surpriza ei, se aplecă mai mult și o sărută pe buze, urându-i:

– Petrecere plăcută!

Prin parbrizul din spate, o văzu pe Edwina stând în cap, semn sigur de surescitare. Îi plăcuse ceea ce văzuse.

– Asta-i pentru nesuferitul de Derry, îi spuse ea fratelui. Luke o auzi și izbucniră toți în râs.

– Sărmanul Derry, îl compătimi Matthew, Edwina nu-l prea înghite. Într-o zi, a făcut-o „piticanie im … incorigibilă".

– Și avea dreptate, glumi Luke, ridicând-o în brațe, dar noi o iubim așa cum e.

***

Aproape imediat, Derry începu să vorbească. O rugă să nu-i pomenească Ilenei despre incidentul cu banii.

– E nas în nas cu șeful și …

– Chestiunea banilor este închisă. N-am de gând să-ți stric faima. Cu toate că am cam dus lipsa lor, banii n-au însemnat niciodată mare lucru pentru mine. Admit însă că pentru alții ar putea fi importanți. Habar n-am dacă ai mai făcut-o sau nu, dar cred că părinții tăi bănuiau ceva. Probabil că au suportat multe ceasuri de teamă pe seama ta. Dacă nu renunți la obicei, vor trăi mereu cu frica-n sân. Să lăsăm subiectul ăsta. Am altceva să-ți spun, dar vom aștepta să ajungem în parcarea de la hotel. Nu vreau să mă enervez la volan.

Întunericul nu se lăsase complet, când ajunseră. Thomasina scoase scrisoarea doamnei Bruce și i-o citi.

– Pot să ghicesc ce te-a făcut să minți, dar aș vrea să aud versiunea ta. De ce ai încercat să-l faci pe Luke să creadă că eram înțeleși?

– Ilena a venit cu ideea, răspunse el posac. Am aflat că stătea la Harvest Moon. Deși nu știam unde este, auzisem numele de la nepoata doamnei Bruce. Voiam să-ți scriu pe adresa din Christchurch. Apoi Ilena mi-a spus că-l iubea le Luke și că ar fi vrut să provoace o ruptură între voi. Conform standardurilor tale, pare lipsit de etică, însă nu toată lumea e făcută ca tine!

– Dar n-am cunoscut-o, până să se întoarcă de la Queentown, protestă Thomasina, uimită. I-o fi șoptit cineva că se înfiripase ceva între mine și Luke.

– Chiar Luke i-a scris. Era neagră de supărare. El te ridica în slăvi. Că nici nu-ți trece prin cap să umbli după avere, că ai rămas pe drumuri și cauți un acoperiș pentru cei mici. I-a pus în vedere să nu-ți facă neplăceri la întoarcere și să se țină departe de Corrieside.

Thomasina fi copleșită de fericire. Atât de repede își regăsise încrederea în ea! Ziua petrecută la Akaroa fusese, într-adevăr, începutul unei povești de dragoste.

– Și apoi, ai început să-ți faci speranțe. Ți s-a năzărit că aș putea ceda insistențelor lui Ebenezer, că aș accepta să moștenesc o parte din Corrieside și că vei reuși să mă convingi să te iau de bărbat. Dar ai nimerit-o cu oiștea-n gard. Nici nu-mi trecea prin minte. De ani de zile, Luke a fost singurul care a pus umărul aici, prin urmare, i se cuvine tot.

Cum de nu observase până acum ce expresie rea avea gura lui Derwent Ford?

– Mă faci să râd. Toate bune, dar speri să te măriți cu el. În felul acesta, pui mâna pe toată averea. Dar cum poți fi sigură de el?

– Ce naiba vrei să spui?

– De unde știi ce motive are? Oare nu se gândește că-i mai simplu să se însoare cu tine? Ca să preîntâmpine eventuala ta răzgândire? Astfel, îi face pe plac și bătrânului. I-ar fi destul de ușor să simuleze că te iubește.

N-ar fi vrut să-i spună despre norocul ce dăduse peste ea, dar își pierdu controlul.

– Dacă o să mă ceară de nevastă, și cred că așa se va întâmpla, am să accept. Am crezut întotdeauna în talentul de scriitor al tatei și pe bună dreptate. Ceilalți nu știu încă, dar romanele lui vor deveni scenarii de

televiziune. N-am să am niciodată nevoie de Corrieside. Voi avea suficienți bani. Acum, dă-te jos, individ de nimic! Ai făcut tot ce puteai ca să-mi strici ziua. Abia aștept să mă întorc și să le povestesc ce fel de musafir au găzduit. Iar dacă Ilena o să mai încerce vreo șmecherie, am să-i spun și ei că v-am descifrat complotul. Am să-i telefonez oricum, s-o avertizez să nu-și mai vâre nasul.

Intră într-o cabină. Spera ca Ilena să nu fi ieșit cu șeful lui Derry. Probabil că o invitase la rudele lui. Dar nu, Ilena răspunse la telefon și păru surprinsă, când își dădu seama cu cine vorbea.

– Nu pot să stau la bârfă. Aștept un apel important.

– Ce am de spus n-o să dureze, Ilena. Dar n-am intenția să renunț. Dacă închizi, îl voi suna pe Conrad, să-ți comunice chiar el mesajul. Trebuie să știi că l-am adus la hotel pe cel cu care ai conspirat. Nu vreau să-l mai văd la Corrieside. Am aflat adevărul despre încercarea ta de a-i provoca suspiciune lui Luke. Derry a fost șocat să constate că n-am să accept nici o părticică din Corrieside. Nici măcar n-am nevoie. Romanele tatei vor fi adaptate pentru televiziune, așa că sunt absolut independentă. Voiam doar să-ți spun că ți-am deslușit mașinațiunile și că ai face bine să stai departe de Corrieside. Dacă mai încerci să le faci vreo neplăcere celor de acolo, am să fac publice toate matrapazlâcurile voastre.

Vocea Ilenei răspunse în grabă, de parcă ar fi intrat cineva în cameră:

– Da, am ocazia să văd buricul universului. Wilfred – șeful lui Derry – vrea să mă întorc cu ei. Trage niște sfori ca să călătorim cu același avion. Mi-a promis trei zile de neuitat la New York. Nu pot să ratez asemenea șansă. Suntem practic vecini, în Surrey. Așa că, n-am să am timp pentru vizite de bun-rămas. Fii amabilă și transmite-le celor de la Corrieside urările mele. Thomasinei îi venea să joace de bucurie. Înainte de a putea spune ceva, Ilena adăugă: Conrad intrase în cameră. Acum, a plecat. Thomasina … n-aș vrea ca Wilfred să afle despre toate astea. Aș …

– De la mine n-o să audă nimic, iar lui Derry nu cred că-i va conveni să vorbească. Dacă te ajută cu ceva, n-am să spun nici familiei Martensen. Ruth a fost prietenă de o viață cu mama ta și ar fi păcat, dar ai grijă cum te porți. Nu întinde prea mult coarda. Adio, Ilena.

În vreme ce se întorcea la mașină, avu o revelație. Hârtia pe care se grăbise s-o vâre în sertar – care se referea la împărțirea moștenirii – nu fusese scrisă de Ebenezer, ci de Luke. *Adică, fusese de acord cu unchiul!* Fericirea o copleși.

Curând, foarte curând, va fi acasă. Acasă, pentru totdeauna. Privi spre monedele rămase în mână și într-un impuls de moment, se întoarse la telefon. Îi va suna pe Elizabeth și pe Jeremy. Aveau să fie încântați. Nu va spune o vorbă despre furt. Le va povesti despre înșelătoria cu scrisorile, despre rolul Ilenei și despre iminenta ei plecare. Pe deasupra, simțea nevoia să împărtășească vestea despre succesul postum al cărților tatei. Elizabeth avea să-i înțeleagă încântarea.

Chiar așa se întâmplă. Thomasina păstrase vestea la urmă. Elizabeth spuse:

– N-ai putea să-ți amâni întoarcerea acasă cu câteva clipe? Jeremy tocmai lucrează la știre. Printre altele, a conceput o notiță privind foiletonul și dacă ar menționa că o altă carte a aceluiași autor va fi ecranizată, ar crește interesul publicului. Dacă-i spun la telefon, o să creadă că n-am înțeles bine, dar venind de la tine, o să fie sigur de autenticitate.

– Așa voi face. Am semnat contractul și voiam să-l pun la poștă în piață, așa că va trebui numai să traversez ca să ajung la sediu. După întâmplarea nefericită cu scrisoarea lui Ebenezer, am decis să trimit actele par avion, cu aviz! Mâine, am să trec pe la voi să vă povestesc cum au primit ceilalți știrea.

***

Jeremy își manifestă încântarea. Thomasina îi arătă scrisoarea editorului, iar el trimise după niște cafea.

– Ai să te simți grozav. Îmi pare rău că tatăl tău și mama vitregă n-au mai apucat. O conduse până la intrare și privi spre cer. Va fi furtună. Dar nu cred să înceapă înainte de a ajunge acasă. N-am să întârzii mai mult de o oră. Oricum, fii atentă, deși Luke mi-a spus că ești o șoferiță foarte bună.

Vitrinele erau luminate și pline de marfă. Deja apăruseră articolele de Crăciun. Thomasina trecu fericită de la o vitrină la alta, gândindu-se că

anul acesta nu va mai fi constrânsă să facă economii la darurile pentru copii. Nu voia să ajungă înainte ca Edwina și Matthew să se culce. Își dorea să se poată bucura deplin și neîngrădit de momentul de glorie și de reluarea relațiilor favorabile cu Luke.

Când începu să urce spre Dyer's Pass, ploaia și vântul erau atât de puternice încât ștergătoarele de parbriz abia mai făceau față. Curând, lăsă în urmă casele, iar forța rafalelor de vânt deveni aproape înfricoșătoare. În lumina farurilor, vedea tufele culcate la pământ de furtună. La valea Kiwi, începu să simtă că mașina se zdruncină și dansează pe drum. Apoi, fu adăpostită de dealurile ce se întindeau spre sud-vest.

Se bucură când ajunse la Governor's Bay. Cunoștea mult mai bine această porțiune de drum. Nu mai avea mult. Era o rupere de nori. Privea concentrată prin pânza de apă. Ștergătoarele scârțâiau. Brusc, zgomotul încetă – nu mai funcționau deloc.

Vizibilitatea scăzuse la zero. Nu îndrăznea să meargă mai departe. Abia mai înainta, doar fiindcă n-avea cum să oprească acolo, lângă cotitură. Coborî geamul și scoase capul în ploaia torențială. La vreo douăzeci de metri, drumul se lărgea și ar fi fost mai în siguranță. Își dădu seama că Jeremy trebuia să apară din clipă-n clipă. În torpedo exista o lanternă, așa că i-ar fi putut face semn. Mai avea desigur și șansa ca ploaia torențială să se oprească la fel de repede cum pornise, în care caz și-ar fi putut continua drumul.

Închise geamul, aprinse lumina și găsi lanterna. Trebuia doar să aștepte apariția farurilor lui Jeremy, să iasă și să-i facă semn. Mașina putea rămâne acolo până la ivirea zorilor.

Zări luminile unui automobil. Îndată ce dispărură înaintea ultimei cotituri, coborî din mașină. Mai bine să se ude până la piele decât să rateze ocazia. Altfel, ar fi obligată să meargă pe jos mai bine de trei kilometri. Trebuia să aibă grijă să semnalizeze de la marginea drumului, ca să nu-l inducă în eroare. Se îndepărtă de mașină vreo doi pași. Vântul o împingea înapoi, șuierând de-a lungul șanțului. Niciodată nu mai auzise asemenea muget! Parcă întregul versant ar fi pornit-o la vale. I se zburli părul de pe ceafă. *Chiar asta se întâmpla!*

Senzația de primejdie venise prea târziu. Încercă să străpungă întunericul cu privirea, să aproximeze direcția alunecării de teren,

imensitatea aceea întunecată care se revărsa asupră-i. Nu mai avu vreme să caute adăpost, să fugă. Simți o teroare extremă, se întoarse și imediat fu prinsă de șuvoiul de bolovani, de noroi, de lăstăriș și fu aruncată peste parapet. Mai avu vreme să audă un scrâșnet metalic și pricepu că mașina fusese antrenată în aceeași direcție. Se aruncă într-o parte. Ultimul gând conștient fu că dacă masa aceea ar fi fost apă, ar mai fi avut o vagă șansă. Apoi nu mai știu nimic.

***

Jeremy Foulkes ieși din curbă, încercând să vadă ceva înainte. Farurile cu halogen scoaseră în evidență ceva ce n-ar fi trebuit să fie în mijlocul drumului. Crengi de copac și un amestec de sfărâmături. Frână prevăzător și opri mașina la trei metri de torentul de noroi, observând cu un fior că încă se mișca.

Apa începuse deja să se adune. Întoarse mașina cu precauție și răsuflă ușurat abia când se puse în mișcare în direcția din care venise. Trebuia să ajungă urgent la un telefon, să-i alerteze pe cei din Governor's Bay, să oprească circulația. Același lucru era valabil și pentru Harvest Moon Bay. Ce baftă că Thomasina plecase mai devreme. Acum trebuia să fie în siguranță, acasă.

Îi cunoștea pe toți cei care locuiau lângă drum … casa lui Akens era cea mai apropiată. La poalele dealului, pe dreapta. Cam departe, dar avea să-i alerteze claxonând. Nu trebuia pierdut timp. Minutele se măsurau în vieți omenești. Când ajunse în fața porții, lumina de afară era aprinsă și aproape toată familia îi ieșise în întâmpinare.

După ce alertară Governor Bay și Harvest Moon Bay, sunară la Kiwi să fie oprit orice autovehicul ce trecea prin pas. Toți drumarii se vor pune imediat în mișcare. Apoi, Jeremy își sună soția. Elizabet se sperie de ceea ce s-ar fi putut întâmpla, dar mulțumi cerului că el scăpase.

– Thomasina a trecut pe la mine, dar probabil că a ajuns acasă, fiindcă a plecat cu un ceas înaintea mea. Dă un telefon la Corrieside să verifici, bine? Nu vreau să mai țin linia ocupată.

Răspunse Luke. Îl uimi întrebarea grăbită a lui Elizabeth:

– Thomasina a ajuns acasă?

– Nu. Și nici nu cred să apară prea curând. Piesa se va termina abia după ora unsprezece. Voiam să iau mașina unchiului și s-o aștept la ieșirea de la teatru. Nu-mi place s-o știu la volan pe asemenea vreme. O să lăsăm cealaltă mașină în parcare. Vreau să …

– Luke, taci o clipă! Nu s-a dus la spectacol. N-am vreme să intru în detalii, dar l-a abandonat pe Derry într-o parcare și cu asta basta. Aflase ceva despre el și m-a sunat să-mi spună. Mai avea și alte noutăți care l-ar fi interesat pe Jeremy, așa că am îndemnat-o să-l caute la redacție. A plecat de acolo cu un ceas înaintea lui, deci ar trebui să fi ajuns deja. Jeremy m-a sunat adineauri de la familia Akens. La Blowhole Gully s-a produs o alunecare de teren. Ah, Luke, ce-i de făcut? I-a anunțat pe cei din sat. Au ieșit deja să oprească traficul, dar – oare o fi trecut de alunecare?

– Chiar acum mă duc să iau Land Roverul. Fii bună și anunță-l pe Aaron, dacă-i încă acasă. Și pe oricine găsești. Eventual Andrew – să vină toți acolo. Am plecat! Apoi îi spuse lui Ebenezer: caută-l pe Josh și spune-i să mă urmeze îndată. Dacă a plecat acum o oră, ar trebui să fi trecut de locul cu pricina. Dar s-ar putea să mai fie și alte alunecări mai mici, iar ea să fie prinsă între ele și îngrozită. Rămâi cu copiii. Am șters-o.

– Ai grijă! N-ai cum să-i fii de ajutor dacă pățești ceva, îl avertiză Ebenezer, aruncându-i o pătură. Luke înhăță un impermeabil și plecă.

Se opri la intersecție să le spună sătenilor că Thomasina nu se întorsese. Aaron Copperfield, un bărbat uriaș, se urcă alături, în Land Rover.

Glasul lui Luke era de nerecunoscut, un fel de bolboroseală.

– Dacă a fost surprinsă, n-a mai avut vreme să coboare din mașină. S-o fi oprit la copaci. Dar este rănită, fără îndoială. Cu toate că poartă centura de siguranță. Dar dacă a căzut în râpă, mașina s-a făcut... nu mai termină propoziția. Ah, s-o ia dracu de ploaie! Nu văd nimic!

– Ușurel, prietene, încercă Aaron să-l calmeze. Cu răbdare, se rezolvă orice problemă. S-ar putea ca Thomasina să aibă nevoie de toate resursele noastre, așa că nu-ți irosi forțele. Deocamdată nu putem fi siguri că a fost prinsă. S-ar putea s-o găsim blocată între două alunecări.

Dar nu găsiră nimic până la Blowhole Gully. Văzând șuvoiul de noroi, înțeleseră că fusese probabil aruncată în râpă.

Alunecarea aproape că nu mai înainta, ceea ce însemna că fusese oprită de copacii din șanțul de lângă drum. Să dea Domnul să fie așa, înainte de a ajunge la faleza groaznic de înaltă!

Aduseră Roverul cât se putea de aproape, îndreptând farurile spre râpă. La lumina lanternelor, începură să cerceteze marginile torentului de noroi amestecat cu crengi și bolovani, sub ploaia nemiloasă. Brusc, ploaia se opri. Începură să traverseze în diagonală masa de sfărâmături, trăgând de fiecare creangă măturând suprafața cu fasciculele lanternelor. La un moment dat, Aaron scoase un sunet, întoarse fascicolul lanternei și-l focaliză asupra unui punct. Era mașina, sprijinită de un copac. Deși avea geamurile sparte și acoperișul îndoit, părea întreagă.

Se apropiară cu greu, evitând copacii care amenințau să-i prindă-n mreje și zonele cu noroi adânc. Crengile le zgâriau fețele și mâinile, dar nu conta.

Ajunseră în același timp, îngroziți de ce ar fi putut găsi. La lumina lanternei, priviră prin geamurile sparte. Nici un trup zdrobit. Nimeni. Doar poșeta Thomasinei, căzută sub un scaun.

Agitându-și cu disperare lanterna, Luke spuse:

– S-a dus!

– A reușit să-și desfacă centura de siguranță, așa că nu era prea rău lovită. Privește – nici urmă de sânge.

– Dar n-ar fi putut să deschidă portiera. Nici de aici nu se poate. Aaron, probabil că a văzut alunecarea, a ieșit din mașină și a încercat să scape cu fuga. Apoi – ah, Doamne – a fost prinsă!

Începu s-o strige:

– Thomasina! Thomasina! Apoi, Luke trecu la apelativul mai intim: Tamsin Tamsin, Tam … unde ești? Am venit! Aici e Luke! Dar nu primi răspuns. Se opriră amndoi, privind descurajați torentul de pământ, bolovani și copaci smulși din rădăcini. Apoi, Aaron spuse:

– O s-o iau pe partea asta, i-ar tu mergi pe acolo. Continuă să strigi.

Fără să mai spere altceva decât să recupereze trupul zdrobit, continuă să cerceteze alunecarea de teren. La un moment dat, văzu farurile unei mașini ce se apropia dinspre Governor Bay. Veneau ajutoare. Cu cât erau mai mulți, cu atât mai repede se va termina treaba. Își înăbuși un suspin.

În clipa următoare, lumina lanternei se opri asupra unei eșarfe pătată de noroi. Se aplecă și o scoase întreagă din pământul afânat.

– Aaron … Aaron … repede, trebuie să fie pe aici pe undeva. Am găsit ceva!

Cel chemat se apropia prin întuneric, în vreme ce Luke săpa cu mâinile goale, strigând-o pe nume din când în când. Aaron direcționă lanterna spre locul cu pricina și declară:

– Aici nu-i foarte gros stratul – aproape că ai ajuns la suprafața terenului – probabil că și-a pierdut eșarfa și s-a rostogolit ceva mai departe, dar există speranțe, omule. Copacii au rămas în picioare.

Își rotiră lanternele cu mișcări semicirculare, pe traiectorii tot mai largi. Dintr-o dată, lângă un bolovan uriaș, zăriră ceva ce aducea cu o păpușă dezarticulată, aruncată pe pardoseala camerei de joacă.

Imaginea era greu de suportat, dar corpul Thomasinei se afla la suprafață. Bolovanul lângă care căzuse era atât de bine fixat în pământ, încât o apărase de torentul ucigaș. Pe figura ei, petele de noroi se amestecaseră cu sânge. Luke îi cuprinse obrajii în palme și strigă:

– E caldă! Trăiește!

Deja se auzeau voci apropiindu-se. Luke decise:

– Să n-o mutăm încă. Trebuie să aducă o targă. Poate că are fracturi. Se dezbrăcă și-i vârî puloverul sub cap. Cu restul hainelor, îi acoperi trupul.

Alături, apăru silueta lui Andrew, care începu imediat să-i verifice în amănunțime starea, în vreme ce Luke și Aaron o luminau cu lanternele.

– Imposibil de spus ce leziuni interne are, dar oasele membrelor nu sunt fracturate. Nici la cap nu se văd semne de lovitură, așa că probabil nu-i decât un traumatism superficial. Sper să rămână inconștientă până o luăm de aici. Targa vine imediat. Vreau s-o mutăm foarte încet și cu grijă. O ducem la salvare și apoi la spital. Puse o mână pe umărul lui Luke. E în regulă, băiete. Are șanse foarte mari. S-ar fi putut să fie mult mai grav.

Apăru și Jeremy, însoțit de alți localnici. Luke rugă pe cineva să se ducă și să sune la Corrieside, să-i anunțe că o găsiseră pe draga lui Thomasina și că trăia.

Deși distanța era mică, o parcurseră foarte greu purtând targa. Ajunși la drum, doctorul le ceru s-o lase jos, s-o poată examina din nou. Mormăi ceva satisfăcut și declară:

– Cred că o să-și revină. O să-i facem și o radiografie, dar e un miracol că a supraviețuit. S-ar putea să-și revină în orice moment.

– De exemplu, chiar acum, se auzi o voce slabă. V-am auzit. Luke și doctorul se aflau încă în genunchi, lângă targă. O privi, în vreme ce ea schița un zâmbet chinuit. Crezi că o să rămân cu cicatrice pe față, doctore? întrebă ea îngrijorată.

– Ah, deșertăciune! Numele tău este femeie. Nu, fii liniștită.

– Continuă să plouă?

– Nu, răspunse Luke. Sunt lacrimile mele, Tamsin. Nu-l deranja să facă mărturisirea în fața atâtor oameni. Nimic nu mai conta. Ea era în viață!

– Nu plânge, spuse ea, prinzându-i mâna. Am să-mi revin. Ah, Jeremy, deci ai scăpat. Coborâsem din mașină – ștergătoarele se defectaseră și nu mai vedeam nimic. Voiam să-ți fac semn cu lanterna. Apoi s-a petrecut nenorocirea.

– Am scăpat, acceptă el trist, dar dacă nu veneai să-mi spui noutățile, ai fi ajuns acasă în perfectă siguranță.

– Să nu crezi așa ceva, încercă ea să-l liniștească. A fost numai vina mea. Cum zicea doctorul, cauza este vanitatea feminină. Mi-ai spus să mă duc direct acasă, dar am pierdut vremea uitându-mă la vitrine, pe strada Colombo – la haine și la ornamente pentru Crăciun. Am avut baftă că am coborât din mașină și că n-am nimerit în mijlocul alunecării. Am reușit să rămân la suprafață, dar m-am lovit la cap.

Vorbăria fu întreruptă de doctor. În ambulanță, însoțită de Luke, Thomasina mai răspunse doar câtorva întrebări legate de starea de sănătate. După mizeria îndurată, curățenia și liniștea din spital păreau de-a dreptul dumnezeiești.

Ebenezer și Elizabeth veniseră s-o vadă; copiii rămăseseră în grija lui Peggy. Cu tot noroiul, Ebenezer o cuprinse pe după umeri, șoptind:

– Draga mea fată!

Infirmierele o spălară și-i curățară noroiul din păr. Nu avea decât câteva vânătăi. Stătea liniștită și mulțumită în mica rezervă albă. O vreme,

Elizabeth și Ebenezer îi făcură conversație – Andrew considerase că astfel o ajutau să treacă peste șocul suferit – apoi, de comun acord, o lăsară cu Luke. Andrew îi completa fișa.

Brusc, Thomasina se simți copleșită de timiditate. Toată lumea părea să aștepte o logodnă. De când aflase despre complotul pus la cale de Derry și de Ilena, pentru a o discredita, avusese parte de o stare de mulțumire. Scăpase de orice îndoieli. Oare nu mersese prea departe? Poate că nu era vorba decât despre un sentiment de amiciție din partea lui Luke. Cândva, fusese cât pe ce să se logodească și era posibil să nu vadă cu ochi buni așteptările ei exagerate.

– Păcat de mașina ta. Poate că ar fi scăpat dacă o dădeai pe mâna lui Derry.

– Ah, mașina, spuse el, nepăsător. Pentru asemenea cazuri, există asigurări. Se întoarse spre Andrew și i se adresă, zâmbind: Te superi dacă te rog să ne lași singuri? Ești băiat de gașcă și ai să înțelegi. Vreau s-o cer de soție pe pacientă, lucru ce trebuia făcut de multă vreme.

– Nu, nici o supărare, Luke. Dar cred că o să-ți vină cam greu.

– Ce vrei să spui? Știu că am fost certați, dar a trecut.

– Nu-i asta. I-am dat un sedativ foarte puternic și nu cred că va fi capabilă să stea trează suficient de mult să-ți accepte cererea. Chicoti și continuă: Thomasina, scurtează-i suferința și spune „da“ înainte de a auzi întrebarea. Ar fi destul de normal. Elizabeth și Innis consideră că sunteți făcuți unul pentru celălalt.

Cu vocea nesigură și ochii deja împăienjeniți, ea încercă să se opună.

– Nici nu-mi trece prin minte! Adică – să spun da. Măcar, nu încă. Vreau … îmi doresc o cerere formală. La Corrieside. Locul cel mai potrivit … din întreaga lume. Reuși să chicotească. Luke, spuneai cândva că o femeie va ști sigur că ai cerut-o de soție … Vai, sunt așa amețită … nu prea cred că o să-mi mai amintesc ceva.

Ca prin vis, simți o sărutare. Dar pleoapele îi erau mult prea grele. N-avea cum să fi fost doctorul, nu, doctorii nu-și sărută pacientele. Cu un efort uriaș, șopti:

– Noapte bună, sprâncenatule, și se cufundă în somn.

Capitolul 11

Când se trezi, a doua zi, nu-i venea să creadă prin ce trecuse, în ciuda celor câteva zgârieturi și dureri. Andrew Carmichael era foarte bine dispus.

– După-amiază, am să te externez. Am vorbit cu Elizabeth și am aflat că va fi cea mai însemnată zi din viața ta – și a rămas că o să treacă pe acasă și-ți va aduce rochia cea mai frumoasă. Ebenezer o să aibă grijă să nu vă deranjeze nimeni, nici măcar el. Te va aștepta numai Luke. O să te conducă Elizabeth.

– N-aș putea pleca pe propriile picioare, roși Thomasina.

– De ce?

– Ah, nu-i cine știe ce important. Voiam doar să mă duc pe scurtătură, să intru pe la grajduri, ca la prima noastră întâlnire.

– În cazul ăsta, Elizabeth te poate lăsa la drum. O să-i spun.

– Nu, doctore! Nu vreau aranjamente, declară ea, îmbrățișându-l.

– Și de ce nu? De fapt, aseară i-am răpit ocazia de a-și prezenta cererea, administrându-ți sedativul prea devreme.

– Va trebui să-mi povestești cum ai cerut-o de soție pe Innis!

– E o amintire dureroasă. Plănuisem s-o cer pe promontoriul Four Winds. Dar în dimineața aceea, am fost trezit la ora trei și n-am mai avut nici o clipă de odihnă toată ziua: nașteri, accidente, operații, până la trei dimineața, a doua zi. Eram mort de oboseală și tocmai voiam să mă culc, dar a sunat telefonul. Alt caz care nu suferea amânare.

Ar fi fost în regulă dacă Innis nu era de serviciu. M-a luat apa. Am cerut-o în mijlocul procedurilor – ei bine, nu chiar la mijloc. Copilul se născuse, dar mama era încă sub anestezie, sau așa mi-am închipuit! Mai târziu, femeia aceea diabolică a repetat tuturor cuvintele mele. Am încercat să pun povestea pe seama unor halucinații cauzate de anestezie, dar n-am avut spor. Am fost obligați să anunțăm pe toată lumea atunci, deși nici nu alesesem încă inelul.

***

Era o minunată zi de noiembrie. Primii trandafiri începuseră să parfumeze atmosfera. Elizabeth o lăsă pe Thomasina la cotitura drumului.

– Trebuie să treci prin salon și să ajungi pe verandă. Ebenezer se va afla în birou, având grijă să nu vă deranjeze nimeni. Profită de ocazie. Ai la dispoziție doar o oră.

Îi adusese rochia turcoaz. Mânecile largi ascundeau plasturii de pe brațe. Își aranjase părul cu grijă, strângându-l cu o panglică asortată și lăsându-l să-i cadă pe spate până la umeri. Culoarea rochiei avea darul să-i pună în valoare ochii albaștri-verzui. Zgârietura de la tâmplă era aproape invizibilă. Ce minunată era senzația de a fi în viață!

Traversă curtea, privi spre intrare și începu să urce treptele. Se opri să culeagă niște floricele de lavandă și le strivi între degete. Parfumul acela avea să-i evoce întotdeauna prima sărutare a lui Luke. Thomasina trecu prin hol, prin salonul unde tronau tablourile lui Thomas și al Annei, precum și fotografia cu Edwin, Bessie și copiii lor. Ușile cu geam ce dădeau spre verandă erau deschise. Sprijinit de unul dintre stâlpi, Luke o aștepta.

Se opri în prag. El părea să fi prins rădăcini. Thomasina îi zâmbi, așteptând.

– Nu-mi vine să cred! exclamă el. Ești aici – nu merit asemenea fericire. Îmi închipuiam că n-am să fiu în stare să-ți spun vreodată cât de mult te iubesc. Aseară, speram că ai să citești printre rânduri. Mai târziu, căutându-te, mi-am făcut reproșuri că te-am lăsat să pleci cu Derry. Dacă…

– Neîncrederea ți-a fost indusă. A existat o conspirație. Te-aș ruga să mă lași să-ți explic …

– Nu mai accept amânări. N-are nici o importanță – oricum, pot să ghicesc. Ascultă, draga mea, toate au început în momentul în care ai fost martoră la cearta dintre mine și Ilena. M-am lămurit complet, auzind ce i-ai spus ieri lui Derry, când l-a făcut pe Ebenezer „bătrân sentimental". Am auzit tot. Ce bine era dacă aș fi acționat atunci. Dar sunt sentimental. Voiam să scăpăm întâi de Derry, să se refacă atmosfera pașnică de la Corrieside, înainte de a te cere în căsătorie. Întârzierea asta a fost cât pe ce să-ți provoace moartea!

Atitudinea lui îi demonstra Thomasinei cât de mult o iubea.

– I-ai interzis să te mai strige Tamsin. În clipa aia, am știut că nu l-ai iubit niciodată, că nu i-ai căutat sau ascuns prezența în Noua Zeelandă și am considerat că toate celelalte pot aștepta. Ridică brațele și spuse: ei bine, n-ai de gând să vii, Tamsin?

Gândul o duse la Thomas Swainson care debarcase aici fără nici un ban, își întâlnise iubirea vieții și fondase o familie. Fără să aibă habar, construiseră un cămin pentru strănepoata lui Edwin și a lui Bessie.

Brațele lui o cuprinseră …

***

Trecuseră mai bine de trei sferturi de ceas, când fură aduși cu picioarele pe pământ de niște voci. Se duseră la capătul verandei, pentru a privi peste vechiul teren de crichet, în direcția satului. Probabil că Ebenezer îi convocase: Elizabeth, ținându-l de mână, Innis și Andrew, Drusilla și blândul Jake, Aaron și nevastă-sa, Peggy și Josh și copiii – Edwina și Matthew, legănându-și ghiozdanele.

– Ce-ai spune de o petrecere de logodnă ad-hoc? întrebă Luke.

Sfârșit